

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Danmarks kommunistiske Partis 26. kongres

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1980

Emne: Partiprogram, partiprogrammer, program

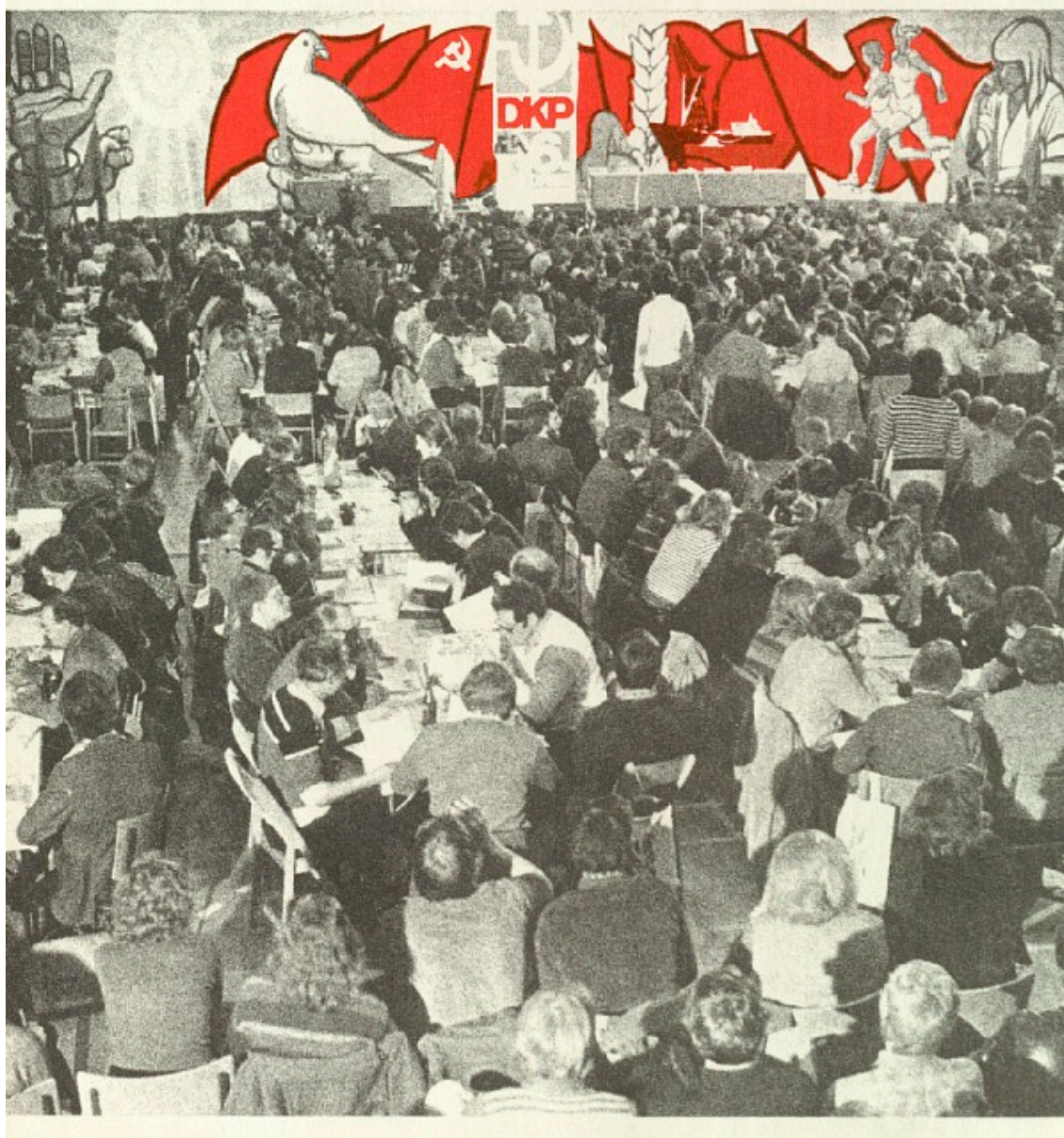
Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Danmarks kommunistiske Partis 26. kongres

Danmarks kommunistiske Partis
26. kongres

Danmarks kommunistiske Partis 26. kongres

Centralkomiteens beretning og
virksomhedsberetning

Diskussionsindlæg til beretningen

Kongressens vedtagelser
og valg

Forlaget Tiden 1980

Indholdsfortegnelse:

Centralkomiteens beretning og virksomhedsberetning	
Centralkomiteens beretning aflagt af Jørgen Jensen	7
Virksomhedsberetning	27
Diskussionsindlæg til beretningen	
Poul Emanuel	98
Gunnar Kanstrup	102
Ib Nørlund	105
Bo Rosschou	109
Jørgen Jensens slutord	112
Kongressens vedtagelser og valg	
Manifest: Kommunisternes svar på 80ernes udfordring.....	122
Arbejdsresolution	132
Nyvalgt centralkomité, kandidater og kontrolkommission.....	141

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1981/1515

Oplag: 2000 ekspl.
ISBN 87-579-0239-9
Terpo Tryk 1980

Centralkomiteens beretning og virksomhedsberetning

Centralkomiteens beretning

Aflagt af JØRGEN JENSEN

Som alle andre kongresser er denne DKP's 26. kongres både en afslutning og en start.

Ud fra den viden og erfaring, vi har opnået i kongresperioden, skal vi analysere situationen og forberede nye fremstød, og denne proces foregår ikke kun her på kongressen i de 4 dage, vi er samlet, men omfatter også den partidiskussion, der har været ført i partiet i det sidste halve år.

På tusinder af møder har partiet diskuteret, åbent og kritisk søgt at lære af såvel sejre som nederlag. Partiets mange udvalg har udarbejdet rapporter, som gennem virksomhedsberetningen er gået ud til partiet som støttemateriale til diskussionerne.

Vi har lært noget om vort parti i denne diskussion. Vi er flere end ved sidste kongres. Alene fra nytår har vi fået 300 nye medlemmer. Partiet er organisatorisk blevet styrket. 46 nye partiafdelinger er oprettet, og i afdelings- og distriktsledelser er mere end 1.700 kammerater engageret i politisk-organisatorisk ledelsesarbejde. Partiet har udviklet kadre, skolet og hærdet kammerater, der kunne stille sig til rådighed i folkets mange kampe. 22 pct. af vore medlemmer er valgt til tillidsposter i fagbevægelse, lejerorganisationer o.l.

Vi har kunnet give kraft til komitebevægelser og enhedsaktioner. Vi er et parti af en ny type. Vi kunne gennemføre partidiskussionen ikke alene i partiforsamlinger, men åbent i vor presse, kritisere og udarbejde forslag, men vi blev ikke en diskussionsklub uden handlekraft.

I det halve år, vi har diskuteret og forbedret denne kongres, har partiet været engageret i et antal af del-aktioner i boligforeninger, lejerorganisationer o.l.

Vi har deltaget i de lokale diskussioner, præget dem, givet dem retning. Vi deltog i kampen mod Nato-beslutningen om at pla-

cere atomraketter i Europa, samlede underskrifter, hjalp med til at organisere komiteer.

Vi indsamlede i samme periode 82.000 underskrifter på kravet om samfundsovertagelse af olien og gassen i Nordsøen.

Vi indsamlede 4,5 millioner kroner til Land og Folk, og garantfonden fik i de sidste 6 måneder 836.491,85 kroner.

Vi skaffede 30.000 stillere for partiet til det kommende folketingsvalg.

Intet andet parti i Danmark kunne gennemføre dette.

Kammerater.

Dette giver kongressen muligheder og forpligtelser. Vi har styrke til både at være faste i vor holdning og samtidig kritiske over for os selv og åbne over for de problemstillinger, der lever i arbejderklassen. Vi har styrke til at sætte os store mål og til at træffe dristige beslutninger.

Vi holder vor kongres i en situation, hvor de kræfter, der har økonomisk og politisk interesse i spænding, oprustning og krigsforberedelse, ansvarsløst og massivt har sat ind for at sætte afspændingen over styr, sat ind for at få befolkningen til at af finde sig med oprustning og kold krig.

Og ser vi på udviklingen i de seneste årtier, forstår man, at kapitalismens forsvarere er panikslagne. Såvel økonomisk som politisk er kapitalismen i krise. Overalt i verden kæmper folk sig fri af imperialismens åg. Ikke i alle tilfælde afløses feudale diktaturer af demokrati og socialisme, men der er en klar linje i udviklingen. Vi lever i den tidsperiode, hvor kapitalismen spiller fallit, og antiimperialisme, demokrati og socialisme vinder frem.

Vi oplever altså ikke, som nogle påstår, en fremgang for den kapitalistiske samfundsopfattelse. Ideologisk og økono-

misk er kapitalismen på tilbageslag. Men endnu hersker imperialisterne over uhyre ressourcer politisk, økonomisk og militært, og de vil med alle midler søge at vende udviklingen. Derfor hetzer de, derfor modarbejder de afspændingspolitikken og den fredelige sameksistens.

Men alternativet til afspænding er krig, og magtbalancens filosofi er oprustning og krigens filosofi, som altid har ført og altid vil føre til optrapning og såkaldt balance på et højere niveau, med flere våben og mere djævelske udryddelsesmetoder.

De atombærende raketter, der er besluttet opstillet i de europæiske Nato-lande, nedsætter tidsperioden fra de affyres til de når deres mål i hele den vestlige del af den socialistiske verden til 4-6 minutter. De er samtidig svære at lokalisere og neutralisere med afværgevåben.

Men har man egentlig tænkt, hvad dette betyder? Den påståede modstander har kun et militært afværgeomiddel — opbygning af et atomraketsystem, der med ét slag kan udslutte alt liv i de europæiske Nato-lande!

Og de seneste måneder har vist, hvilke muligheder magthaverne har for at vildlede og ophidse gennem en løgnagtig propagandainsats. Det var ikke Sovjetunionens holdning til den afghanske revolution, der truede afspændingspolitikken. Men USA brugte den, søgte at piske en had- og krigstemning op, brød indgåede handelsaftaler, aflyste kulturbesøg, kræver olympiaden i Moskva aflyst, påstår løgnagtigt, at Sovjetunionens militære hjælp til den afghanske revolution brød med internationale aftaler og grundlæggende moralbegreber for den fredelige sameksistens.

I denne situation, hvor alle fredselkende kræfter skulle sætte ind for at fastholde afspændingspolitikken, stod DKP partimæssigt alene i afvisningen af hysteriet omkring Sovjetunionens militære hjælp til den afghanske revolution.

De borgerlige antisocialistiske partier i Danmark vejrede morgenluft, de hetzede

mod Sovjetunionen og skærpede kravene til det nye forsvarsforlig — de krævede øget militært beredskab.

Socialdemokratiet støttede Nato og EF's holdning, protesterede overfor Sovjetunionen og afviste alle oplysninger og dokumentationer om udviklingen fra den afghanske regering.

VS og navnlig SF fulgte med og krævede de sovjetiske tropper ud — uden mindste krav til dem, der fra den reaktionære og imperialistiske lejr udefra truede revolutionen, uden mindste sikring af de opnåede sociale vindinger.

Den holdning hos de andre politiske partier øgede vanskelighederne for de fredskræfter, der ikke ville opgive kampen for afspænding og afrustning. De mennesker, der havde presset en positiv dansk holdning til Helsinki-møderne igennem, arbejdede for, at Danmark skulle leve op til Helsinki-aftalerne, og søgt at hindre et dansk ja til placering af atomraketterne i de europæiske Nato-lande, var nok blevet rystet, men ikke løbet over ende.

Men meget skal bygges op igen. Og langt ind i fredskræfternes rækker har hetzen sat sit spor. Det er derfor forståeligt, at en række kvinder stiller krav om, at nu må alle aggressive handlinger umiddelbart indstilles. I den oppiskede stemning, der var skabt af ansvarsløse krigshetzerne, var dette forenkledede krav om fred forståeligt og et modstykke til dem, der krævede krig.

Men fredskrav skal underbygges gennem konkrete forslag og aktioner. Danmarks kommunistiske Parti's opgave i fredskampen er ikke alene at give kraft til organisationen, men også ideologisk at bidrage til klarhed. Hadet til krigen, angsten, fredønsket skal forvandles til bevidst kamp for afspænding, afrustning og fredelig sameksistens.

Vi kæmper for fredens bevarelse, men det er en kendsgerning, at millioner af mennesker lever under krigens brutale betingelser. Medens store dele af menneskeheden sulter, ofres der milliardbeløb på

krigshandlinger og oprustning. I de fire dage, hvor vi holder kongres, bruges der i verden 24 mia. kr. til oprustning.

Det betyder ikke, at den hidtidige fredskamp har været forgæves eller uden virkning. Men i en klassesdelt verden, hvor enkeltpersoner, grupper og staten har uhyre økonomiske interesser i oprustning og militarisering, hvor retten til udbytning søges fastholdt med militær magt, skal freden forsvares hver eneste dag — sejre for afspænding og afrustning vil blive mødt med modtræk og provokationer.

De seneste måneder har understreget, at fredskampen også er en ideologisk kamp, der er forbundet med kampen mod udbytning, fattigdom og undertrykkelse. Det afspejles også i den usikkerhed, der ramte mange ærlige fredskæmpere, som nu stiller spørgsmål til kommunisterne om vor selvstændighed og hæderlighed. De blev præget af antisovjetismen og den før fredskampen så farlige teori, at krigsfaren skyldes eksistensen af to supermagter, der kæmper om verdensherredømmet.

USA og Sovjetunionen står som modpoler, men de repræsenterer ikke kun nationale interesser, de er også ud fra deres samfundsmæssige struktur ideologisk placeret på hver sin side i den kamp, der foregår mellem det døende kapitalistiske system og socialismen. Det udtales klart i principielle erklæringer. Det fremgår af holdningen til de formulerede menneskerettigheder. Det fremgår af deres støtteaktioner og forslag i internationale organer.

Krig og oprustning er socialismen fremmed. Uanset hvad man påstår om de socialistiske lande, så er det en kendsgerning, at ingen enkeltperson eller aktionærgruppe tjener på eller får økonomisk magt på krigsproduktion.

Kommunisterne er modstandere af vold og krig. Vi vil vinde menneskene for socialisme. Vi er sikre på, at socialismen også vil sejre i Danmark, og at afspænding og afrustning vil fremme udviklingen.

Men gang på gang har den dyrekøbte erfaring været, at uanset om udgangspunktet var en sejr i et demokratisk valg eller en rejsning mod et voldeligt diktatur, så er alle fremskridt og sociale omvæltninger, der angriber magtforholdet, blevet mødt med vold fra de tidligere magthavere. Og det har aldrig fra Pariserkommunen til Afghanistan manglet på indblanding fra internationale reaktionære kredse. Det nye i situationen er, at den socialistiske lejr og den internationale arbejderbevægelse nu også har styrke til at understøtte og forsvare fremskridt.

Danmarks kommunistiske Parti har aldrig skjult, at vi har taget stilling i den internationale klassekamp, som deler menneskene, præger vor dagligdag og bestemmer vor fremtid. Og vi tager stilling til de internationale problemer ud fra dette. Vi lader os ikke presse eller diktere, vi anerkender de meget komplicerede forhold, der spiller ind i international politik. Men den internationale arbejderklasse og kommunistiske bevægelse har en rigdom af erfaringer, og selvom det i den nuværende periode, med voldsomme brydninger såvel i verdensmålestok som i de enkelte lande, kan være farligt kun at se sort på den ene side og hvidt på den anden, så er hovedlinjen klar.

Afspændingskampens hovedkrav om fredelig sameksistens — ikke-indblanding, og respekt for den nationale suverænitæt — betyder ikke, at de sociale uligheder og den nationale undertrykkelse er låst fast.

Endnu lever millioner af mennesker under samfundsstrukturer, der medfører udbytning, ufrihed og umenneskelige levevilkår, og det er ikke deres krav og kampe, der truer freden. Og det gavner ikke kampen for afspænding og afrustning at stille krav til de undertrykte og sultne om underkastelse. Tværtimod, en afgørende del af fredskampen er at medvirke til, at de sociale omvæltninger, som skal ske, overlades til folkene selv i de enkelte lande.

De kræfter i det afghanske folk, der så årsagerne til det afghanske folks tilbagestående og elendighed, og samtidig var overbevist om andre muligheder, havde ret og pligt til at tage magten i 1978.

De havde ret til at forsvare magten og indgå en venskabs- og bistandspagt med Sovjetunionen om hjælp, hvis de blev truet af kræfter udefra.

For Danmarks kommunistiske Parti stod det klart, at udviklingen i Afghanistan ikke alene ville blive præget og bestemt af kampen mellem fremskridt og bagstræv i det afghanske folk, men at den dyrekøbte historiske erfaring igen skulle bekræftes.

Det var ikke kun et indre nationalt opgør. Men det er ikke rigtigt, at Sovjetunionen stod på spring for at gribe ind. Flere gange afslog Sovjetunionen revolutionsregeringens anmodning om direkte militær bistand i henhold til aftalen med Sovjetunionen.

Det havde været bedre for afspændingen og fredens sag, hvis de farer, der truede den afghanske revolution udefra, ikke havde fået mulighed for at udvikle sig i et sådant omfang, at den afghanske revolutionsregering blev tvunget til at anmode om militærhjælp. Men ingen af dem, der nu hetzer, krævede træningslejre i Pakistan opløst, de krævede ikke stop for den direkte indblanding, der kom fra Kina, Pakistan og USA.

Vi ved, at de sovjetiske tropper kun kan gennemføre en begrænset, men afgørende opgave, forhindre indblanding udefra, stoppe den internationale reaktion ved grænsen. Den sociale revolution kan kun gennemføres af det afghanske folk i det omfang og tempo, man kan støtte sig på folkeflertallet.

Dette er også et svar til Anker Jørgensen og andre, der påstår, at vor holdning til den afghanske situation og Sovjetunionens militære hjælp kan tolkes derhen, at DKP kunne tilkalde militærhjælp fra den socialistiske verden for at påtvinge det danske folk socialisme.

Vi har aldrig, ej heller i Afghanistan, godtaget eller forsvaret, at et mindretal i kamp for sociale omvæltninger fik militær hjælp udefra for at styrte en regering og tage magten.

I Afghanistan havde de revolutionære kræfter ved egen kraft tilkæmpet sig magten i april 1978, de havde gennemført en række i befolkningen populære reformer, da den sorteste reaktion med hjælp udefra satte ind for at bremse fremskridt og om muligt generobre magten.

I Chile, hvor Allende-regeringen havde magten efter demokratiske valg, var det modsat et fascistisk mindretal, der fik militærhjælp fra Nato-magten til at styrte regeringen og indføre fascisme.

Men hvad var der sket, hvis Sovjetunionen ikke havde levet op til sine traktatmæssige og moralske forpligtelser? Og hvad vil der ske, hvis de sovjetiske tropper trækkes tilbage, før det nye Afghanistan har styrke til at forsvare sig mod dem, der ude fra vil genetablere det gamle magtforhold? Vi er overbevist om, at det kunne betyde også fysisk udslættelse af de kræfter, der kæmper for sociale ændringer, for gennemførelse af de mest elementære menneskerettigheder.

Derfor — da vi i december modtog information og en opfordring om solidarisk støtte fra det afghanske broderparti, der er med i det Revolutionsråd, der har haft magten siden 1978, var vi efter en grundig overvejelse ikke i tvivl om, hvad der var rigtigt for fredens og fremskridtets sag.

Det er ikke den afghanske revolution eller Sovjetunionens hjælp, der har bragt afspændingen i fare. Meget kunne fremføres som bevis for dette.

USA havde indledt sit felttog mod afspændingspolitikken længe før. Resultatet af SALT-2-forhandlingerne var lagt på is med henvisning til, at der skulle være sovjetiske tropper på Cuba, selv om det er USA-tropper og ikke sovjetiske, der befinder sig på Cuba — imod det cubanske folks ønske.

USA har formuleret tesen om, at de med alle midler ville forsvare det, man kaldte for USA's interesser i det Mellemste Østen.

USA havde afsendt store flådeenheder til den persiske golf. USA førte forhandlinger med Kina om militært samarbejde for at slutte ringen omkring Sovjetunionen.

Nato havde besluttet at øge oprustningen. Nato havde besluttet at stationere atombærende raketter i Europa.

Men talende for uhæderligheden i den danske hetz-kampagne er, at de, der råber op om Sovjetunionens brud på folkeret og løfter om respekt for national selvstændighed, i årevis — mens de optrådte, som om de var de eneste sande forsvarere af Helsinki-mødernes beslutninger for afspænding og afrustning — bag det danske folks ryg opførte depoter i Danmark til brug for USA's elitekorps, der med timers varsel skal kunne sættes ind til forsvar af USA's økonomiske og politiske interesser overalt i verden.

Derfor — vi vil ikke deltage i Carter's valgkamp eller i Nato-generalernes propaganda-fremstød for rustningsindustrien. Vi vil ikke give grønt lys for dem, der vil slukke fremskridtets og håbets flamme hos et undertrykt folk.

Men vi vil fortsat kæmpe for afspænding, fredelig sameksistens og afrustning. Vi mener fortsat, at kulturel, sportslig og menneskelig kontakt over lande- og ideologiske grænser er med til at styrke afspænding og fred.

Vi vil fortsat arbejde på, at *alle* tropper trækkes tilbage til de nationale områder. Og dette krav må også omfatte kravet om afvikling af militære depoter for fremmede tropper.

Vi mener, at Danmark har mulighed for at gå i spidsen og fremstå som et neutralt afrustet land. En gensidig og kontrolleret afrustning er nødvendig. Det danske folk må i egen interesse ved bedømmelse af de afrustnings- og afspændings-forslag, der kommer fra den socialistiske verden, erkende de reelle situationer.

12

Det er den socialistiske lejr, der er omringet af den kapitalistiske verdens militære opmarch.

Det er en kendsgerning, at vort medlemskab af Nato og EF undergraver vor nationale selvstændighed og binder vor økonomi og politiske stillingtagen til den kapitalistiske verdens internationale beslutningsorganer.

Hundredvis af lovforslag er gennemført ud fra direktiver fra EF. Under den af USA ved Carter skabte internationale krise blev EF-udenrigsministrenes møder til fælles beslutningsorganer.

Derfor må kravet fortsat være: Danmark ud af Nato og EF! Og vi vil forstærke vort arbejde for at vinde det danske folk for disse krav.

Derfor skal vi også fortsat give kraft til Folkebevægelsen mod EF. Det direkte valg til Europaparlamentet viste nødvendigheden af og styrken i et bredt samarbejde om det ene afgørende — at arbejde for en dansk frigørelse fra EF.

EF og Nato kan ikke ændres til brugbare internationale samarbejdsorganer for afspænding, afrustning og socialisme.

Derfor er Socialdemokratiets holdning til Nato og EF i strid med såvel dansk arbejderbevægelses som vore nationale interesser.

Det kapitalistiske system har udspillet sin rolle

De problemer, der presser dansk økonomi med arbejdsløshed, valutaunderskud, stigende gæld til udlandet og kapitalmangel, er skabt af modsætningerne og planløsheden i den kapitalistiske økonomi.

Og selvom skiftende regeringer og navnlig Socialdemokratiet gentagne gange har påstået, at man nu ville regulere den kapitalistiske økonomi, styre den gennem omfattende statslige indgreb, blev de mange forsøg kun til overgreb på lønarbejderne, overgreb der styrkede kapitalhaverne og forstærkede modsætningerne og planløsheden.

Storkapitalen, monopolernes magt, sammenflettes mere og mere med den statslige magt. Økonomi og politik bliver mere og mere uløseligt forbundet, og de afgørende økonomiske beslutninger træffes ikke af politikerne, men af monopolernes ledere i de magtorganisationer, der behersker økonomien.

Derfor — hver gang politikerne havde proklameret, at man nu havde styret kapitalismen og gjort den krisefri, slog krisen på ny igennem med øget styrke.

Danmark en del af det kapitalistiske verdenssystem

Man søger at fremstille vanskelighederne som noget udefra kommende — stigende oliepriser, den økonomiske magtkamp mellem USA, Japan og EF, eller udviklingslandenes stigende krav og ressourceproblemer, men sandheden er, at Danmark i efterkrigstiden handelsmæssigt, valutærisk, politisk og militært er blevet bundet snævert sammen med de andre kapitalistiske lande og deres udvikling — vi er en del af det kapitalistiske verdenssystem. Og selv om de stærkeste lande og kapitalgrupper udefra udbytter og undertrykker os, så har vi selv skævhederne og modsætningerne i vor egen økonomi, derfor er de afgørende vanskeligheder ikke noget udefra kommende.

Og det er bedrageri, når man påstår, at Danmark er blevet fattigere, at vi mangler kapital. Selv om vi grundet planløshed og en menneskefjendsk politik har udelukket ca. 200.000 mennesker fra arbejdsmarkedet, så har den meget kraftige produktivitetstigning sikret en større produktion. Der skabes altså flere værdier nu end tidligere, og vor afsætning af industrivarer til udlandet er stigende. I 1979 steg eksporten i mængde med 10,5 pct.

Og påstanden om, at det skulle være det offentlige forbrug, sundhedstjeneste, uddannelse, sociale og kulturelle udgifter, der stiger og undergraver vor økonomi, er ikke rigtig. Sandheden er, at bruttofaktorind-

komsten, værdimåleren for hvor meget vi frembringer af værdier i det danske samfund, stiger langt mere end de samlede offentlige udgifter.

Fra 1978 til 1979 steg bruttofaktorindkomsten fra 263 mia. kr. til 289 mia. kr., en stigning i den samlede værdimængde på 26 mia. kr.

I de offentlige regnskaber steg udgifterne med 23,7 mia. kr., og indtægterne steg med 21,9 mia. kr., altså en reel udgiftsstigning på 1,8 mia. kr.

Men det politisk afgørende i denne debat er, at den offentlige sektors økonomi ikke kun skal opføres på udgiftssiden — den offentlige aktivitet er en forudsætning for den samlede aktivitet, også den private produktion.

Men det, der er grundlaget og udgangen for hele denne diskussion, er, at monopolerne presser, bruger, dirigerer statsapparatet ud fra deres snævre private økonomiske og politiske interesser, arbejder bevidst på, at den offentlige aktivitet i endnu højere grad skal tjene de private kapitalhavere.

At det er lykkedes, ses af de mange såkaldte kriseindgreb, som først og fremmest skulle overføre kapital og magt til de private kapitalhavere. Formerne har været mangfoldige — egnsudviklingsstøtte, produktionstilskud, økonomi til forskning, produktudvikling, miljøforanstaltninger, isolering, nedsatte sociale forpligtelser, hvoraf det mest kendte, men ikke det eneste eller farligste, er forringelsen af sygedagpengeordningen.

Men udover de lovmæssige indgreb til fordel for storkapitalen har enkeltvirksomheder også presset på. Et enkelt groft eksempel var Stålvalseværket, som med trussel om lukning, uden nogen form for kontrol eller garanti, fik presset staten til at betale 108 millioner kroner til en aktionærgruppe, der omfatter de største og rigeste kapitalgrupper i Danmark, og som året før på deres samlede aktiviteter havde et overskud på 1,6 mia. kr.

At man samtidig satte ind for at svække fagbevægelsen ved indgreb i forhandlings- og aktionsretten og skærpelse af det fagretslige system, var både et nødvendigt led i den omfordelingspolitik, der blev ført af hensyn til de hjemlige kapitalhaveres krav, og en tilpasning til de krav, der blev stillet fra EF — krav, der på det seneste er blevet gentaget og forstærket, konkretiseret med krav om trepartsforhandlinger og ensartede aftaler i det samlede EF-område.

Indgrebet i dyrtidsreguleringen var et lærerigt eksempel. Gennem år har den internationale højfinans gennem EF og OECD krævet et indgreb i dyrtidsreguleringen. Vore hjemlige kapitalistiske bannerførere har krævet det samme. Men selvom Socialdemokratiet i valgkampene lovede at forsvare dyrtidsreguleringen og overenskomsterne, var det den socialdemokratiske regering under Anker Jørgensen, der greb ind. Vi skulle holde omkostningerne nede af hensyn til konkurrenceevnen, derfor skulle arbejdsgeberne fritages for udbetaling af dyrtidsportioner.

Men tager vi udbyttestigningen i 1978 — det første år med indgreb i dyrtidsreguleringen — så er det tydeligt at aflæse, at de ikke udbetalte dyrtidsportioner er lagt til udbytternes stigning.

F.L. Smidth havde et nettooverskud på 152,7 mill. kr. — de sparede 7,3 mill. kr. i dyrtidstillæg.

DFDS havde et nettooverskud på 72,3 mill. kr. og sparede 4,7 mill. kr. i dyrtidstillæg.

NKT havde et nettooverskud på 56,2 mill. kr. — de sparede 8,5 mill. kr. i dyrtidstillæg.

Fisker og Nielsen havde et nettooverskud på 49,3 mill. kr. og sparede 3,2 mill. kr. i dyrtidstillæg.

Storkapitalen har øget sin økonomiske styrke og politiske magt

Men alligevel lyder det sidste på, som det hed i »Aktuelt«, en kolbøtte i den økonomiske politik, hvor regeringen lægger op til

en lovgivning med massiv kapitaloverførsel til erhvervslivet.

Kravet til arbejderklassen er fortsat real-lønsnedgang, for en LO-arbejder et fald fra 1979 til 1980 på 4,5 pct., og det passer jo godt til den socialdemokratiske økonom, Steffen Møllers, vurdering, når han påstår, at det ikke er kapitalismens planløshed, men lønarbejdernes overforbrug på ca. 6 pct. om året, der er årsag til de økonomiske problemer!

Men sandheden er, at kapitalkoncentrationen er øget under krisen og forstærket under de seneste Anker Jørgensen-regeringer.

Under debatten om kommunisternes forslag om en trustkommission, som vi bl.a. begrundede med de uhyrlige transaktioner, der foregik omkring B&W, noget der senere er fortsat og forstærket, kunne vi dokumentere, at de 5 største finansgrupper i Danmark havde en samlet egenkapital på 34,2 mia. kr., et overskud i 1977 på 5,7 mia. kr., og at disse 5 finansgrupper ved 49 enkeltpersoners genplacering i aktieselskabsbestyrelser kontrollerer virksomheder, der beskæftiger 270.411 personer eller ca. det samme antal, som samtlige industriarbejdere i Danmark.

Energisituationen, som misbruges til at begrunde nye besparelser og afgifter med henvisning til de stigende importpriser, afslører også storkapitalens indflydelse, magt og kæmpefortjenester.

Man taler om stigende priser på olieprodukter, men kan ikke skjule, at de syv søstre, de internationale oliegi-ganter, sidste år havde en nettofortjeneste på 140 mia. kr.

Vor egen hjemlige multinationale gigant, A. P. Møller-koncernen, der i kraft af sin økonomiske magt sikrede sig retten til at udnytte den danske undergrund, havde sidste år en fortjeneste på ca. 1,1 mia. kr. — en stigning på 30 pct., og har i den sidste koncession sammen med DUC-parterne sikret sig en fortjeneste i de kommende 12 år på op mod 40 mia. kr. på levering af den

danske olie og gas i Nordsøen til det danske folk.

Ca. 10 pct. af befolkningen ejer op mod 60 pct. af den samlede formuemasse. Og ser vi på indtjeningen, hvor man gang på gang griber ind over for lønarbejderne, så steg den samlede selskabsskat, dvs. den skat, selskaberne skal betale af nettooverskuddet, fra 1978 til 1979 med 18 pct. Da der er tale om samme skatteprocent, betyder det en tilsvarende indtjeningsstigning til virksomhedsejerne.

Krisen udnyttes ideologisk af højrekræfterne

Politiske holdninger er hos store dele af det arbejdende folk presset til højre under krisen, ikke fordi kapitalismen fremstår med løsninger på kriseproblemerne, eller fordi det økonomiske system har givet menneskene større lykke og tryghed. Men den økonomiske magt giver også propagandistisk og ideologisk magt og indflydelse. Gennem uddannelse, kulturliv, presse og massemedier påvirkes mennesker til at glemme egen placering, vi fremmedgøres over for vor egen situation.

Man spiller på utilfredsheden og angsten. Den ulige adgang til kulturliv, den stigende vold, det stressede forhold mellem mennesker, alt det, der er prisen for det kapitalistiske systems effektivitet og udbytningsskrav, bruges som argumenter mod kravene om større lighed, frihed og demokrati.

Den åbenlyse skævhed i skattebyrdefordelingen bruges til kamp mod al offentlig aktivitet og indkrævning af skatter. Sociale holdninger opgives og forrådes, idet man massivt sætter ind mod sygedagpengeordninger, vederlagsfri ydelser, pensioner, erstatning for løntab ved arbejdsløshed, børneinstitutioner, forebyggende sundhedstjeneste osv.

De arbejdsløse isoleres. Under den langvarige krise er arbejdsløsheden blevet målrettet mod de svageste grupper, mod dem, arbejdsgiverne har mindst fortjeneste

på eller bedst kan undvære i perioder, de unge, kvinderne, de fraserterede. Man søger bevidst i propaganda og lovgivning at gøre arbejdsløsheden til et problem for dem, der direkte er ramt, og ikke hele klassens problem.

Holdningen til de unge er afslørende for samfundssystemet og den politiske udvikling. Ca. 70.000 unge er uden arbejde, uden reelle uddannelses-tilbud, og selvom vi er et af de rigeste lande i verden, påstår den socialdemokratiske regering og de borgerlige partier i skøn forening, at vi mangler kapital til uddannelses-faciliteter og arbejdspladser.

EFG-lønnen i basisåret blev frataget de unge før at tvinge dem ind under den ringere, men mere profitgivende mesterlære. De uddannelsessøgende henvises til at klare deres økonomiske problemer gennem banklån, som betyder, at både de og staten stopfodrer rentekapitalen med penge.

For at skjule den manglende indsats over for ungdomsarbejdsløsheden søger man gennem tilskud til de private arbejdsgivere og indholdsløse beskæftigelsesarbejder at holde de unge hen, opbevare dem, skjule problemet.

Men den reaktionære holdningsændring og fremmedgørelse har først og fremmest været mulig grundet svagheder i arbejderbevægelsens politiske kamp og i fagbevægelsens top.

Socialdemokratiet har et stort ansvar for udviklingen. Den politiske styrke, de fik af vælgerne, bliver brugt til at administrere samfundet på storkapitalens præmisser. Man forlader egne teorier og principprogrammer, accepterer borgerlige samfunds-økonomiske begrundelser for krisen og gennemfører de overgreb mod lønarbejderne, der formuleres i de styrende organer i det kapitalistiske system.

LO-ledelsens kritik af Anker Jørgensens politiske holdninger dækker over personlige modsætninger og den kendsgerning, at afstanden mellem lønarbejdernes ønsker og socialdemokratiets politik bliver større

og større. Det er ikke udtryk for, at LO-le-
delsen har forladt den reformistiske vej og
nu fremtræder med en bæredygtig alterna-
tiv politik. LO vil fortsat indkomspolitik,
trepartforhandlinger fremfor frie overens-
komstforhandlinger, og ØD-opsparingsord-
ninger fremfor demokratiske ændringer her
og nu i det økonomiske liv.

Derfor skal vi fortsat bekæmpe LO-le-
delsens samarbejdspolitik, men vi skal sam-
tidig se LO's kritik som en hjælp til afslø-
ring af udviklingen i og faren ved Socialde-
mokratiets politik. Og vi skal i fagbevægel-
sen understøtte og udvikle aktioner sam-
men med socialdemokratiske arbejdere
mod indkomspolitikens følger.

Vi skal ikke ændre vor principielle hold-
ning til socialdemokratiet, uanset højreudvik-
lingen samler det fortsat hundredtusinder af
arbejdere, der ikke ser faren ved reformismen.
Og det gælder fortsat om at vinde dem for so-
cialismen, få dem til at bryde med det kapitali-
stiske system.

Men for at komme frem ad denne vej
skal vi klarlægge faren ved reformismen og
socialdemokratiets politik, vise andre veje,
og i vor stillingtagen til lovforslag, aktio-
ner og initiativer leve op til vore rigtige po-
litiske analyser, principielle holdninger og
erfaringer.

Der er ingen modsætning mellem kritik
og afsløring af en fejlagtig socialdemokra-
tisk politik og kampen for enhedsaktioner
mellem alle lønarbejdere, også de der troe-
de på Socialdemokratiets løfter.

Men partidiskussionen har vist, at vi også
i begrænsede konkrete situationer stilles
over for spørgsmålet, om vi overhovedet
kan gå i samarbejde med socialdemokrati-
et, så længe dette partis generelle politik
præges af bindinger til Nato, EF og bor-
gerlige nedskæringskrav.

Hvis vi generelt sagde nej, ville vi alene
blive en protestbevægelse, og det ville også
stride mod aktionsenhedens metode og er-
faring. Men det er klart, at der er
grundlæggende betingelser for et samar-
bejde med socialdemokratiet.

I kommunerne er der — som i fagbevæ-
gelsen — mulighed for at samarbejde på
områder, der bryder med socialdemokrati-
ets landspolitiske holdninger, ja, som har
mulighed for direkte at krydse den negative
indkomspolitik.

Men den absolutte betingelse må være,
— at det forstås af og virker aktiverende på
arbejderklassen,
— at det ikke tvinger os til at opgive princi-
pielle krav krav og vurderinger,
— at det forbedrer arbejderklassens stil-
ling.

Vi mener fortsat, at en socialdemokra-
tisk regering er nemmere at påvirke i gun-
stig retning end en borgerlig, fordi social-
demokratiets egne vælgere kan sættes i be-
vægelse mod en politik, der — for at tæk-
kes storkapitalen — bryder med valgløfter
og partiprogrammer.

Men det betyder ikke, at en reaktionær
politik bliver mindre reaktionær, fordi An-
ker Jørgensen gennemfører den, eller fordi
man samtidig med politiske overgreb mod
arbejderne klipper frynser af et laset skat-
tesystem, som det skete i december. Derfor
skulle december-indgrebets 18 og senere 17
lovforslag bekæmpes som en helhed.

Derfor skal de bebudede nedskæringer
og omlægninger af den økonomiske politik
bekæmpes med alle midler, protester fra
arbejdspladser og fagbevægelse, også selv
om den socialdemokratiske regering næg-
ter at se andre politiske muligheder og ud-
skriver valg. Et valg vil være politisk bedre
for arbejderklassen end accept af bebudede
stramninger, der efter regeringens egne ud-
talelser skal sikre nye kapitaloverførsler til
virksomhedsejerne.

SF — et reformistisk parti

Ved bedømmelsen af SF og det samar-
bejde, der kan og skal udvikles med de lønar-
bejdere, der stemmer på SF, skal vi stadig
erindre os de politiske grunde til SFs opstå-
en og senere holdning til de for arbejder-
klassen afgørende spørgsmål.

Det var den kolde krigs pres og den anti-

sovjetiske kampagne, der lagde grunden til SF. At fastholde rigtige vurderinger om den internationale klassekamps overordnede rolle blev for nogle socialister og politisk søgende mennesker for krævende, når enkeltbegivenheder eller politiske og menneskelige fejltagelser i den socialistiske lejr af de imperialistiske propagandacentraler blev gjort til det politisk væsentlige og skruet op, så det i en periode skjulte de grundlæggende og afgørende træk i den internationale udvikling.

Men holdninger lader sig ikke dele op. At krybe i læ eller knibe uden om klasse-mæssige vurderinger af internationale spørgsmål fører også til fejlagtige og opportunistiske standpunkter overfor hjemlige problemer.

Da Socialdemokratiet i 60'erne som forsvaret af indkomstpoltikken — hjulpet af borgerlige økonomer — søgte at bortforklare klassedelingen og det kapitalistiske systems uovervindelige modsætninger, skrev Aksel Larsen:

»Kapitalismen har i betydelig grad lært at bekæmpe kriserne. Den har større muligheder derfor end tidligere. Der er sket noget med kapitalismen siden 1914.« »Mulighederne for at afværge eller bekæmpe kriser er blevet større — og hertil kommer kapitalisternes erfaring«.

Holdningen har senere været den samme — nok kritisere kapitalismen og socialdemokratiet, men ikke konsekvent tage stilling ud fra en klasse-mæssig vurdering.

Det kom frem under »det røde kabinet«, i diskussionerne om en alternativ økonomisk politik, i ØD-debatterne, i holdningen til arbejdsret og faglig linje, og senest i bedømmelsen af situationen omkring december-overgrebene og de bebudede besparelser og offentlige nedskæringer.

Vi kunne, mens vi var i Folketinget, i begrænset omfang præge SFs folketingsarbejde. Vi har i fagbevægelsen kunnet samarbejde med SF, når vi var stærke nok til at aktivisere medlemsmassen.

Men den opportunistiske holdning hos

SFs ledelse præger stærkere og stærkere partiet. Derfor kan SF ej heller være vejledende, retningsgivende og aktiviserende for arbejderklassen.

Derfor — selv om SF kritiserer og angriber det kapitalistiske samfund, oprustning og krig, som socialdemokratiet gjorde det i sin start, og søger at lægge sig imellem socialdemokratiets holdninger og kommunisternes, så skal vi forholde os til SF og dets vælgermasse som overfor det store reformistiske parti, socialdemokratiet. De er ikke hovedfjenden, de udgør en naturlig samarbejdsgruppe, men de er samtidig med til at sinke udviklingen, vanskeliggøre den afklarende kamp.

SF har betrådt den samme vej som socialdemokratiet. VS er fortsat præget af fraktioner og teoretiske uklare debatter. Det afviser, som SF, fortsat den virkeliggjorte socialismes erfaringer og positive internationale betydning for freden, friheden og socialismens sag.

Under pres af Carters hetzkampagne har man på det seneste udtalt, at udviklingen i Sovjetunionen har skadet de socialistiske ideer og kampen for afspænding og fred.

Dette bunder, som i SF, i manglende erkendelse af klassekampens internationale karakter, rolle og indflydelse på udviklingen. Man taler meget om et socialistisk demokratis indhold og muligheder, men ser i bedømmelsen af de store resultater i de socialistiske lande helt bort fra den kendsgerning, at et socialistisk demokrati først kan udvikles, når magten er erobret af folket, og at udviklingen af det socialistiske demokrati i hvert land må bygge på det nationale kulturgrundlag og udviklingstrin. Omfang og tempo vil være præget af kampen for at nedbryde fordomme og kunstig skabte modsætninger i befolkningen, og denne demokratiserings-proces er også præget af den nationale og internationale klassekamp.

I den faglige kamp på arbejdspladser og i fagforeninger er VS blevet præget af vore vurderinger, aktioner og standpunkter.

Man har i de grupper i VS, der arbejder i fagbevægelsen, opgivet de mest ekstreme paroler, men står fortsat vaklende overfor enhedsfagbevægelsens muligheder og er derfor tilbageholdende, når det gælder et uselvvisk arbejde for at udvikle enhedsaktioner med det formål at sprænge samarbejdslinjen.

Det var den samme holdning, der prægede VSs stilling til Folkebevægelsen mod EF, hvor det mere var den partimæssige placering og parolemæssige markering, der talte, og ikke udviklingen af enhedsaktioner mod vort medlemskab.

Med den skarpe afvisning af indkomstpoltikken og kraftige kritik af socialdemokratiets overgreb på lønarbejderne vil der ganske klart være et sammenfald af opfattelser i de delkampe, der skal udvikles.

Men det vil være fejlagtigt at se dette som udtryk for ideologisk enighed mellem DKP og VS, eller at se VS som et mere revolutionært parti end socialdemokratiet og SF.

Socialismen også løsningen for Danmark

Men mange danske er skræmt af den anti-socialistiske og antikommunistiske hetz. Og andre føler, at vi i det højt udviklede kapitalistiske Danmark trods planløshed og udbytning har opnået materielt tålelige levevilkår. Det er også en kendsgerning, at mange af de delsejre, der opnås i kampen mod storkapitalen og i strid med de reformistiske ideer og socialdemokratiets politik, tages som eksempel på, at reformismen kan være vejen, at kapitalismen kan gøres menneskelig.

Vi skal overvinde dette, klargøre, at socialismen også vil gøre det danske folk mere frit og trygt. I vort partiprogram har vi formuleret det således:

»Socialismen finder i hvert land sin nationale form ud fra de betingelser, som arbejderklassens kampe og landets historiske udvikling har skabt. Vi anerkender derfor ingen model for socialismen. Derimod findes der almenlydige lovmæssigheder for

opbygningen af et socialistisk samfund, som er klarlagt og sammenfattet i den marxistisk-leninistiske teori. De kræver især,

— at produktionsmidlerne overgår til folket,

— at folket under en bevidst arbejderklassens ledelse erobrer og fastholder den politiske magt,

— at statsapparatet forandres fra at være et redskab for monopolkapitalens herredømme til at være det arbejdende folks magtapparat.«

Hvad vil det betyde? Samfundets, dvs. folkeflertallets overtagelse af og kontrol med de afgørende dele af de værdier, der skabes og er skabt gennem generationers arbejdsindsats. Fjernelse af magt og indflydelse, der alene bygger på personlig økonomisk styrke. Det er ikke et brud med dansk demokratisk opfattelse eller samfundsledelse gennem valgte politiske repræsentanter. Tværtimod, de folkevalgtes antal og indflydelse skal øges og stilles under vælgernes kontrol.

Investeringer, produktion og fordeling fastlægges ud fra fællesskabets behov og vurdering. Holdninger — sociale, uddannelsesmæssige og kulturelle — bliver alene præget af og bestemt af befolkningens medleven og beslutningsvilje.

Partiet

På vor sidste kongres vedtog vi efter en omfattende diskussion i vort parti »Kommunisternes Program«, hvor vi i afsnittet om Danmarks kommunistiske Parti formulerede partiets rolle:

»Den historiske nødvendighed af samfundets overgang fra kapitalisme til socialisme fuldbyrdes ikke af sig selv. De undertrykte og udbyttede klassers moralske fordømmelse og spontane protester er ikke nok til at bryde storkapitalens klasseherredømme. De må udvikles til bevidst og samlende handling, der gør det arbejdende folk til en magt.

Det kan kun opnås, når de bevidste for-

kæmpere for arbejderklassens sag vinder retningsgivende indflydelse. Som hele arbejderbevægelsens erfaring viser, må de derfor slutte sig sammen i *arbejderklassens revolutionære parti, der konsekvent bygger på den videnskabelige socialismes ideologi og udgør en organiseret og bevidst handlende enhed*. Uden et sådant parti er der intetsteds vundet sejre for socialismen. Til løsning af vor tids komplicerede opgaver med at udvikle den demokratiske kamp mod storkapitalen til et opgør med dens magt, er eksistensen og indflydelsen fra et sådant parti af afgørende nødvendighed.

Danmarks kommunistiske Parti er dannet og har udviklet sig som den danske arbejderklassens revolutionære parti.

Det har videreført de traditioner fra Louis Pios første socialistiske partidannelse, som satte sig som opgave at hævde arbejderklassens selvstændige interesser overfor en herskende klasse og føre dens kamp frem til socialismens sejr.

Det har i hele sin virksomhed stået i den danske arbejderklassens og folkets tjeneste. Når kommunisterne stod stærkt, stod arbejderklassen stærkt. I de mest afgørende stunder for det danske folk stod kommunisterne i de første rækker i kampen for dets sag.

Dette har ikke indbragt kommunisterne hyldest fra magthaverne over samfundet eller fra dem, som svigtede folket. De har tværtimod søgt at forsvare deres snævre interesser ved at angribe og bagvaske kommunisterne. Men trods al pression har det kommunistiske parti forstået at hævde sig og sikre nye gennembrud, fordi det konsekvent og principfast videreførte kampen for arbejderklassens og folkets virkelige interesser.

I alle de store afgørelser, som det danske folk har været stillet overfor, har kommunisternes stilling vist sig som den holdbare, mens deres angribere har måttet søge tilflugt i flove bortforklaringer. Det gjaldt frihedskampen under besættelsen. Det gjaldt advarslerne mod Nato-politikken.

22

Det gjaldt modstanden mod EF-medlemskabet. Det gjaldt påvisningen af, at konjunkturen i 60'erne ikke havde gjort kapitalismen »krisefri«, men tværtimod førte ud i en dybere krise. Altid har kommunisterne forsvaret folkets demokratiske rettigheder og nationens interesser, som derimod blev angrebet af dem, der beskyldte kommunisterne for at være »udemokratiske« og »unationale«.

»Danmarks kommunistiske Parti bygger konsekvent på *marxismen-leninismens teori*, som er nødvendig for at forstå og handle effektivt i den klassekamp, der bestemmer både den danske og den internationale samfundsudvikling og de opgaver, som dermed stilles.«

»Danmarks kommunistiske Parti er et *selvstændigt og suverænt parti*, der er et led i den internationale kommunistiske bevægelse og derved forbinder det arbejdende folks kamp i Danmark med folkenes kamp verden over — mod imperialismen, for fred og socialisme. Det ser *arbejderklassens internationalisme* som en afgørende kraft i verdens videre overgang fra kapitalisme til socialisme.«

Vi har i kongresperioden haft rig lejlighed til at efterprøve vort program — de principielle holdninger, analyser af udviklingen og anvisninger på kampopgaver og arbejdsformer.

Når vi gjorde det bedst, vandt vi sejre og prægede udviklingen, skabte den samfundsforandrende kraft, vi taler om.

Men vort parti blev også i kongresperioden udsat for indre strid, fejlvurderinger og tilbageslag.

Den partidiskussion, der skulle forberede denne kongres, blev forlænget og præget af valgresultatet og opgøret med de politiske modsætninger, der udviklede sig til fraktionsdannelser og personkamp.

Centralkomiteemødet i oktober 1979 lagde op til en åben og kritisk diskussion, hvor intet skulle være skjult eller fritaget for kritik. Vi fik en meget åben og omfattende diskussion, der aktiviserede hele par-

tiet — ikke alene om de nævnte spørgsmål, men også om partidemokratiet, holdninger og arbejdsformer.

Og i den sammenfatning af erfaringerne fra diskussionen, der blev fremlagt for partiet efter ledelsesmøderne i januar, har partiledelsen klargjort sin vurdering, som indgår i diskussionen på kongressen. Den har været offentliggjort i Land og Folk den 7 februar i år og ligger trykt i mapperne. Jeg skal derfor ikke i enkeltheder gentage, men kort pege på,

- at valgnederlaget skyldtes et sammenfald af mange forhold, en overvurdering af partiets politiske muligheder, anti-kommunismen, fejlvurderinger, men især at der ikke var udløst bevægelser i arbejderklassen omkring vore politiske forslag og holdninger,
  - at partidemokratiet og udviklingen af politisk arbejdende enheder i partiet var blevet hæmmet af en meget stærk og omfattende kampagnemæssig partiindsats og manglende prioritering,
  - at politiske modsætninger omkring enhedsarbejdet og vurderingen af vort forhold til socialdemokratiet og andre såkaldte venstrepartier svækkede vore muligheder for at aktivisere arbejderklassen, skabte tvivl om vore hensigter,
  - at eksklusionen af Preben Møller Hansen ikke skyldtes de politiske modsætninger, men den kendsgerning, at Preben Møller Hansen og Sø-afdelingen ved åbent fraktionsarbejde og brud på indgåede aftaler søgte at presse meninger og arbejdsformer igennem i strid med partiets program og vedtagne beslutninger,
  - at en styrkelse af partidemokratiet gennem tilbundsgående diskussioner om partiets politik, vurderinger og konkrete opgaver er den eneste vej til afklaring og udvikling af den kollektive ledelsesform, som ikke undertrykker, men forudsætter åbne diskussioner, uden at partiet mister evnen til at træffe beslutninger ud fra kollektivets samlede viden og vilje.
- At forstå Danmarks kommunistiske

Partis opgave, betydning og indflydelse på udviklingen i Danmark er afgørende for udviklingen af den samfundsforandrende kraft, vi taler om i vort program.

Vi vil fred, afrustning og socialisme. Vi ved, at disse mål kan sikres gennem internationalt samarbejde mellem fredens og socialismens kræfter og ved at vinde flertallet i det danske folk for de socialistiske ideer, og at dette kun kan ske, hvis lønarbejderne bliver aktive og får tro på egen styrke, deltager i de daglige kampe.

Danmark er et af de mest udviklede kapitalistiske lande med en meget høj produktivitet — vi frembringer flere værdier pr. indbygger end andre lande. Men planløshed, spekulation, udbytning og modstående interesser skaber problemer i samfundsøkonomien.

Magthaverne søger gennem propaganda og ideologiske fremstød at skjule den egentlige årsag til problemerne, søger at give et fortegnet billede af situationen. Socialdemokratiet påstår, at der er tale om socialistisk styring af økonomien, når man giver efter for storkapitalens krav, og postulerer sammen med de borgerlige partier, at klassekampen er død.

Men klassekampen skærpes, modsætningerne bliver større. Det præger kampen for: Fred og afrustning, udvidede demokratiske rettigheder, en bredere adgang til kulturliv og uddannelse, en anden fordeling, beskæftigelse og sociale forbedringer.

Vi er og skal i endnu højere grad være den organiserende og vejledende kraft i disse kampe. Og resultatet — den politiske påvirkning af udviklingen gennem disse kampe — aflæses ikke kun gennem stemmer på DKP.

Vi valgte at støtte Folkebevægelsen mod EF i kampen for Danmarks nationale selvstændighed. Det kostede muligvis stemmer på partiet ved folketingsvalget, men det sikrede en magtfuld protest fra det danske folk ved det direkte valg til Europaparlamentet.

Vi deltager i, organiserer og giver kraft

til fredskomiteer og samarbejdsorganer — ikke for at skjule partiet eller arbejde i dækorganisationer med vor politik, men alene for at sikre bredde i samarbejdet om det væsentlige, afgrænsede — afspænding, afrustning og fred.

Vi giver arbejdskraft, organisatorisk og politisk viden til arbejdernes kampe på arbejdspladser og i fagforeninger ud fra den aktuelle situation, lønarbejderne befinder sig i. Det bremser, hindrer storkapitalen i at nå dens politiske mål. Ved aktuelt at give kraft til lønkampen kan vi forhindre det planlagte reallønsfald.

Vi aktiviserer ungarbejdere, lærlinge og uddannelsessøgende. Vore unge kammerater udvikler ikke kun protestbevægelser, men organiserer også den daglige kamp for forbedringer. Vi præger uddannelsesdebat og beslutninger.

Vi kræver arbejde til alle, fremlægger forslag for, hvorledes det — selv indenfor de nuværende samfundsrammer — var muligt at sikre en anden udgang af krisen, hvis vi beskærer storkapitalens magt og privilegier. Men vi fører også kampen for at nedbryde den menneskefjendske isolering af de arbejdsløse — arbejder for at gøre arbejdsløshedsproblemet til hele arbejderklassens problem.

Vi kæmper for en anden linje i fagbevægelsen, men vi afgiver også kraft til klubarbejde, fagforenings- og a-kasse-administration for at begrænse de negative følger af samarbejdslinjen, for at fastholde troen på fagbevægelsen.

Vi ved, at det kapitalistiske system umuliggør en retfærdig, fornuftig boligpolitik. Vi kræver samfundsovertagelse, men vi arbejder samtidig på at bremse spekulation og udbytning.

Vi ved, at det kapitalistiske system ikke kan gøres menneskeligt. Vi ved, at de modsætninger, der skabes gennem retten til udbytning af mennesker, den planløshed, der er følgen af profitkravet til al aktivitet på alle områder, undergraver, umuliggør de-

mokratiet og en tryggere tilværelse for menneskene.

Men det er gennem de nævnte og lignende andre del-aktioner, at den samfundsforandrende kraft skabes, at klassesamfundet afsløres og menneskene får tro på egen styrke.

Partiets opgaver

Vi skal på kongressen vedtage manifest og arbejdsresolution, som nærmere konkretiserer partiets opgaver og arbejdsform. Men vi ved, at følgende opgaver trænger sig på:

— *Kommunevalget* i 1981 skal forberedes på grundlag af de erfaringer, vi har indhøstet i den forløbne valgperiode. Men herom vil der komme et specielt indlæg.

— *Kampen for afspænding, afrustning og fredelig sameksistens*. Opgaven er konkret. Vi skal bekæmpe militariseringen, og det drejer sig ikke kun om at forhindre generalerne i at komme med nogle politiske vurderinger, men i højere grad om at stoppe militaristernes indflydelse på beslutningsprocessen gennem fejlagtige oplysninger til folket.

Under debatten om atomraketstationeringen i Europa fik vi som afskrækkelse oplysninger om antallet af sovjetiske atomrakter rettet mod Vesteuropa. De var steget foruroligende i antal, og Nato-rakterne var kun et lille gensvar! Senere har man dementeret, at der var tale om en stigning, og tallet, der blev opgivet, var også for højt. Det er på denne snedige, bedrageriske måde, man tvinger en optrapning igennem.

I samme periode satte man kraftigt ind med påstanden om, at balancen i såvel konventionelle landstyrker som flåde- og raketvåben var blevet forskubbet til Sovjetunionens fordel, og at Sovjetunionen havde forøget sine rustningsudgifter kolossalt.

Nu får vi så oplysninger om, at CIA, der stod for oplysningerne, har skønnet og be-

regnet på en måde, der intet har med saglige oplysninger at gøre.

Men hver gang fredsforskningsinstituttet fra f.eks. Sverige bringer oplysninger, bliver det stemplet som kommunistisk propaganda. Vi må befries for disse militærgale personers vildledninger.

Natos indflydelse må afsløres. Vi har beslutning om, at der ikke skal stationeres fremmede tropper eller opmagasineres atomvåben på dansk jord. Men i de senere år har man på Natos foranledning opført militæranlæg i Danmark — ikke kun til brug for de danske styrker, men i størrelse og indretning tilpasset Natos krav. De bemannes med Nato-officerer, udenlandske Nato-tropper holder jævnligt øvelser, hvilket reelt betyder, at beslutningen om ikke at have militærbaser med fremmede tropper på dansk jord er undergravet.

Det er også klargjort, at der i Danmark har været øvelser for danske enheder i atomkrigsførelse. Og vi ved, at atomsprængladninger er opmagasineret umiddelbart op til den danske grænse.

Og nu som det sidste erkender man altså, at der er tænkt opbygget våbendepoter for USA-tropper.

Natos krav om, at Danmark skal være i stand til at sætte »proppen i flasken«, altså lukke af for Østersøen i en kritisk situation er også dødsensfarlig, for hvem skal bestemme, hvornår situationen er kritisk — generalerne, som begyndte at rasle med sablerne, da Carter udlagde Sovjetunionens hjælp til Afghanistan som en direkte aggression?

Vi skal også blande os i forsvarsdebatten, som man nu søger at gøre til et spørgsmål om 0-stilling eller en mindre stigning på 3 pct. Danmarks militærudgifter er ikke små. De er pr. indbygger større end Warszawa-pagtlandenes med undtagelse af Sovjetunionen. Endnu har det danske folk ikke glemt det tåbelige indkøb af F-16-flyene — alle tiders våbenhandel, ikke for Danmark, men for rustningsfabrikanterne.

Danmark er i den nuværende situation

bedst tjent med at afruste og frigøre sig fra Nato-generalernes diktat. Vi skal kræve, at Danmark overholder sine forpligtelser i henhold til Helsinki-aftalerne. Kontakterne kulturelt, sportsligt og turistmæssigt skal øges, og der skal sikres reelle oplysninger til det danske folk om udviklingen i de lande, der er omfattet af Helsinki-aftalerne.

Vi skal forhindre opbygningen af depoter for USA-tropper.

Vi skal fortsat bekæmpe beslutningen om at stationere atombærende raketter i de europæiske Nato-lande.

Vi skal arbejde for frigørelse fra Nato og EF.

Et er at opstille paroler, men i fredskampen er det afgørende, hvis kravet om afspænding og afrustning skal vinde sejr, at vi finder sammen med andre, formulerer fælles mål og udvikler bevægelse i de brede masser.

Kampen mod indkomstpolitikken

- er kampen for arbejde til alle. Hele klassen må mobiliseres om arbejdsløshedsproblemet, de nye angreb på de arbejdsløse må bekæmpes,
- er kamp for de unges krav om lige adgang til uddannelse, udbygget EFG med løn i basisåret og praktikpladser. Studieløn i stedet for banklån,
- er kamp for bevarelse af reallønnen. Lønkampene må også ses som forberedelse af overenskomstsituationen,
- er kamp for kravene om forhandlings- og aktionsret,
- er en udvikling af den alternative politik på grundlag af vort 7-punkts-program, men det skal forbindes med kampen mod storkapitalens privilegier, således at det ikke fremstår som et udtryk for, at man kan løse problemerne under de kapitalistiske magtforhold,
- er en kamp for ændringer af det økonomiske liv. Vi kan ikke kun være tilfredse med, at Socialdemokratiets og SFs ØD-

- forslag bliver afvist af arbejderne, vi skal mobilisere klassen om vore formuleringer fra programmet,
- er også nedsættelse af en trustkommission og demokratiske nationaliseringer af pengeformidling og nøgleindustrier.

De aktuelle økonomiske problemer — valutaunderskud, udenlandsgæld, kapitalophobning og arbejdsløshed må angribes med krav om

- samfundsovertagelse af energisektoren,
- importregulering,
- indefrysning af de samfundsskabte værdistigninger,
- større offentlig aktivitet.

Den sociale rejsning for en fremadrettet sundheds- og socialpolitik

Det sociale solidaritetsarbejde skal udbygges. Vi skal være de fattiges værner og de riges ris. Men vi skal også være dem, der organiserer navnlig en indsats fra fagforeninger og arbejdspladser. Vi skal afsløre og afvise direkte og indirekte angreb på rigtige sociale holdninger og opnåede resultater.

Vi skal vise, at det er muligt og økonomisk rigtigt at gennemføre forbedringer nu — konkret vise, at der må sættes ind med forebyggende sundhedsarbejde, udvidet barselsorlov for kvinder, forhøjelse af pensionerne og udbygning af ældreforsorgen. I stedet for selvbetaling ved lægebesøg skal vi rejse krav om gratis årlige lægeundersøgelser for alle.

Styrkelse af partiet

Partiet skal skoles, partidemokratiet udvikles, og vi skal arbejde videre på at gøre afdelinger og distrikter til politisk arbejdende enheder. Vi skal sikre nye medlemmer, og gennemføre fremstød for Land og Folk.

En af følgerne af den langvarige krise, den bevidste fremmedgørelse af menneskene og den stærke antikommunistiske hetz er forvirringen og splittelsen i arbejderklassen. Et utal af grupperinger og partier svækker i klassen troen på egen styrke.

I denne situation er det af afgørende betydning, at vi fremstår som et ideologisk stærkt afklaret og kollektivt arbejdende parti.

Kammerater!

Man sætter i dag ind fra alle sider for at belive os, isolere os fra det arbejdende folk. Men bemærk, at trods denne massive hetz mod partiet, så er det vore forslag og opfordringer til kamp, der går igen i udtalelser fra arbejdspladser, fagforeninger, lejerorganisationer og uddannelsessteder.

Mange vil endnu en tid bruge vor hjælp, tage vore forslag og anvisninger, men være betænkelige ved at tilslutte sig partiet.

Det er i de daglige kampe, vi skal vinde dem som faste forbundsfæller i kampen mod storkapitalen, for det antimonopolistiske demokrati, for Danmarks nationale selvstændighed.

Men kampen for afspænding og afrustning skal bringes til sejr,

OG DANMARK BLIVER ET SOCIALISTISK LAND.

Virksomhedsberetning

Kammerater!

Virksomhedsberetningen for perioden fra den 25. kongres spænder over mange faglige og politiske kampe. Den rummer beretning om mange værdifulde erfaringer, om sejre og om nederlag.

I forberedelserne af den 25. kongres var den altdominerende opgave at forme et nyt program for partiet, at give det redskabet til at åbne nye veje, nye mål og nye muligheder for arbejderklassens kamp. Kommunisterne gennemførte den 25. kongres i bevidstheden om, at enheden i partiet og enheden i arbejderklassen var forudsætning for at gennemføre nødvendige og afgørende forandringer i samfundet.

I perioden lykkedes det ikke at fastholde denne enhed i partiet. Der blev skabt tvivl om kommunisternes politiske linje, og hjulpet af den borgerlige presse og de statslige massemedier lykkedes det vore politiske modstandere at trænge partiet ud af folketinget. Virksomhedsberetningen giver ikke i sig selv svar på alle spørgsmål om, hvorfor tingene udviklede sig i den skadelige retning, men virksomhedsberetningen er et bidrag til den nødvendige debat som også må omfatte en selvkritisk vurdering af vor indsats.

På trods af det smertelige tab, vort parti led ved formand Knud Jespersens død i december 1977 lykkedes det for vort parti at videreføre arbejdet i såvel partiets daglige ledelse som i folketinget. I forbindelse med kommunevalget i 1978 blev resultatet nye positioner for partiet i flere byer, og i arbejdet forud for det direkte valg til EF-parlamentet lykkedes det at gennemføre og fastholde EF-modstanderpartierne i et fæl-

les arbejde med Folkebevægelsen mod EF. Selve folkeafstemningen sikrede Folkebevægelsen en solid repræsentation i parlamentet, hvorfra informationer om EF kan formidles til det danske folk uden at være stemplet af underdanighed og underkastelse. Op til partiets 26. kongres står vi over for nye udfordringer. Trods tabet af den parlamentariske talerstol i folketinget er vort parti rede til at yde sit bidrag til arbejderklassens fælles kamp mod storkapitalen.

Danmark befinder sig i krise på alle samfundslivets områder. Arbejdsløshed tynger og udmarver arbejderhjemmene, krisen i uddannelsessystemet afskærer ungdommen fra udvikling af evner og bidrager til yderligere forarmelse af det danske samfund. Storkapitalen vil løse krisen på den arbejdende befolknings bekostning gennem krav om løntilbageholdenhed og sociale nedskæringer. Den socialdemokratiske regering har indstillet sig på at videreføre den borgerlige politik fra SV-perioden. Socialdemokratiet har ikke viljen til andet end at regere på de præmisser, der stilles op for en fortsat administration af det kapitalistiske system.

Der må gøres op med den linje! Kommunisterne ved at enheden i partiet må genskabes for at aktionsenheden i arbejderklassen kan slå afgørende igennem. I kommunisternes program anviser vi den vej, der fører til skabelsen af den samfundsforandrende kraft, som gør arbejderklassen uovervindelig og som giver sejr til fredens og socialismens kræfter også i vort land.

Arbejdet i fagbevægelsen

Under sidste kongresdiskussion og i kongressens debatter og beslutninger formedes en række opgaver for det fagligt-politiske arbejde i grundorganisationer og fagligt udvalg og sekretariatet under centralkomiteen. Disse opgavers løsning er tæt forbundet med hele partiets organisation og politiske virke.

I arbejdsresolutionen lagdes der særlig vægt på partiets arbejde i de faglige masseorganisationer, herunder kontakten til partiets faglige kadre og en særlig indsats for at drage nye fagområder ind i partiets faglige virke, og dermed medvirke til, at nye grupper af lønarbejdere udviklede fagligt-politiske krav og aktivitet.

Det faglige Landsudvalg

Efter beslutning i CK sammensattes udvalget ud fra erfaringsmæssige hensyn, faglige områder og geografiske hensyn. I kongresperioden er der foretaget enkelte udskiftninger og suppleringer således, at udvalget har været på knap 40 medlemmer i hele perioden. Desuden har der været afholdt udvidede møder med de faglige ansvarlige fra hovedstadsområdet og provinsdistrikterne, hvor det fælles arbejde har været drøftet.

I mindre udstrækning har været nedsat underudvalg, især omkring udarbejdelsen af pjecer. I næsten hele perioden har et særligt udvalg beskæftiget sig med de offentligt ansattes faglige og politiske problemer.

Først og fremmest har udvalgets diskussioner omhandlet generelle politiske spørgsmål med tilknytning til de faglige

masseorganisationer, og bygget på en gensidig udveksling af erfaringer og synspunkter.

På denne baggrund er forskellige initiativer igangsat op til overenskomster, kampanjer o.l., men der er stadig mangler i at få inddraget alle led i aktiviteterne, hvilket ikke har kunnet løses gennem et større udvalg. Det er vigtigt, at der jævnligt mødes en større kreds af faglige kammerater, der diskuterer hovedlinjerne i vort arbejde, men behovet for en mere decentral funktion trænger sig på efterhånden som antallet af tillidsfolk og grupper indenfor de enkelte fagområder vokser. Opgaven er at selvstændiggøre organiseringen indenfor fagområderne, forstærke distrikternes og grundorganisationernes faglige arbejde og øge kontakten og koordinationen på landsplan. Dette kan bedst ske ved, at flere inddrages i det organisatoriske arbejde og at der foretages en klar arbejdsdeling. Men det indebærer også, at vi udnytter vore positioner bedre. En for stor del af arbejdet hviler på for få.

I kongresperioden er der taget initiativ til at opdele fagområderne i hovedbrancher, f.eks. Metal, Grafisk, Bygge- og anlæg, social-pædagogisk, som har opgaven at beskæftige sig med fagets politiske og faglige problemer, og forskellige koordinerende initiativer, ligesom der også har været gennemført landsmøder indenfor nogle områder. Der er fortsat behov for, at dette udbygges og at der lægges særlig vægt på at opbygge en fastere form for koordination på landsbasis.

Landsudvalgets politiske diskussioner har afspejlet diskussionerne i partiet om

den faglige linje og aktionsformerne. Enighed har ikke altid kunnet opnås. Enkelte har i og udenfor partiet skabt uklarhed om praktiseringen af beslutninger vedr. aktionsenhedens metode og forholdet til den organisatoriske enhed i den enhedsorganiserede fagbevægelse, samt til kommunisterne rolle og opgaver i fagbevægelsen.

Afklaringsprocessen har været vanskelig, men også kendskabet til partiets faglige principielle politik er ikke tilstede i tilstrækkeligt omfang, og har medvirket til at skabe vanskeligheder når initiativer skulle igang. Diskussionerne har ofte haft udgangspunkt i det faglige virke, men er egentlig politiske og principielle for hele partiet.

Forholdet til fællesorganisationerne måtte afklares, og diskussioner om vor rolle og arbejdsformer indenfor enkelte fagorganisationer kunne ikke afklares alene gennem disse diskussioner, hvilket medførte nogle udmeldelser af partiet.

Konklusionen på diskussionerne om de aktuelle opgaver er udsendt i udtalelser, eller indgået i CKs diskussioner. Det sidste især vedr. diskussionerne om vor faglige linje, og anliggender af principiel partimæssig art.

Faglige konflikter

Partiets gennemslagskraft i fagbevægelsen er forstærket i kraft af nye positioner. Større konflikter og deres løsning præges af vor politik og indsats. Parolen om »Forhandling, mægling og aktion« og kampen mod det faglige juristeri har stigende opbakning. Udover lønkonflikterne har der i perioden været rejst krav om indflydelse på arbejdsforholdene. Krav til arbejdsmiljø og sikkerhed har vundet bred ny tilslutning og forståelse.

I den faglige kamp er de offentligt ansatte gennem de sidste år begyndt at spille en stærkere rolle. I kampen mod indkomstpoltikken aktionerede de offentligt

ansatte for første gang i samlet trop mod indgrebet i marts 79 og enkelte steder begyndte man at udvikle aktionsfællesskab med andre dele af fagbevægelsen.

Blandt de offentligt ansatte har der endvidere været en række aktioner vendt mod nedskæringspolitikken, hvor man på daginstitutionerne, sygehusene, bistandskontorerne osv. har gennemtvunget flere tusinde nye stillinger. Hermed giver denne kamp også et konkret bidrag i udviklingen af et effektivt arbejde blandt de arbejdsløse og for deres ret til arbejde.

Disse konflikter f.eks. Porcelainskonflikten og BT-konflikten har mødt stor opbakning i partiet, men også stillet nye krav. Vi har skullet modvirke forsøg på politisk misbrug af konflikters indhold, samtidig med at der skulle findes effektive støtteformer i og udenfor fagbevægelsen. En indsats der både vanskeliggøres af reformisternes tilsidesættelse af fagbevægelsens rolle og opgaver — ud fra det herskende classesamarbejde — og som vanskeliggøres af politiske strømninger uden tro på betydningen af fagorganisationen og muligheden for at ændre den herskende linje.

Selvom forståelsen af hvor nødvendigt det er at støtte konflikter er udbredt i stigende omfang, er det endnu ikke lykkedes i større målestok at opbygge mere systematiske og slagkraftige former indenfor de faglige organisationer og på arbejdspladserne i støttearbejdet.

Fagligt sekretariat

Med øget arbejdskraft til rådighed har nye opgaver kunnet tages op, især indenfor den offentlige sektor og blandt funktionærgrupperne. I forhold til tidligere — men endnu ikke i tilstrækkeligt omfang — er flere områder besøgt. Sekretariatet består af ansatte og 8 fra landsudvalget, herunder en repræsentant fra DKU, og der afholdes for tiden møder hver uge. Desuden afholdes jævnligt møder med faglige funktionærer i hovedstadsområdet. Opgaverne er

mangfoldige — og knytter sig til partiledelsens beslutninger og egne beslutninger byggede på opgaver med at udvide hele organiseringen og politiske initiativer. Desuden at understøtte personers og distrikters faglige arbejde. Som det tidligere er nævnt, er der behov for en bedre arbejdsdeling, i modsat fald bliver arbejdet for centralistisk og manglende kapacitet hindrer ny udvikling.

I konsekvens heraf, er der igangsat en opdeling af arbejdet mellem sekretariatet og hovedstadsområdet således at partiledelserne i området har ansvaret for den faglige virksomhed. På noget længere sigt, skulle dette muliggøre, at sekretariatet i højere grad får taget bedre fat på flere opgaver for hele landet.

Nye fagområder med i organiseringen

Igennem mange år har kræfterne i det væsentlige været koncentreret om LO-områdets problemer. Dette er fortsat en meget væsentlig opgave hvis nye gennembrud skal sikres, gennem forbedret og øget indsats.

Ud fra kongressens diskussioner og den politiske nødvendighed er der udviklet en række initiativer til støtte for den fagligt-politiske kamp i den offentlige sektor. I perioden er fremstillet materiale om aktuelle og langsigtede opgaver, der har været gennemført 2 seminarer hvor indhold og form i arbejdet er drøftet, ligesom der har været afholdt særlige kurser.

Dette har, sammen med en god indsats fra mange, givet nye muligheder i kampen mod indkomspolitikken, og for nye aktioner. Ikke alle erfaringer kan drages endnu, og den øgede faglige bevidsthed stiller fortsat krav og opgaver der skal løses, både ud fra de nye erfaringer og klassens samlede erfaringer.

Det er en umiddelbar opgave for alle faglige aktivister — som ikke er løst i tilstrækkeligt omfang — at udbrede kend-

skabet til partiets aktuelle politik og program. Et mere systematisk arbejde — forbundet med den faglige indsats — må udfoldes for at få flere fagorganiserede til at organisere sig i partiet.

Overenskomsterne — og den faglige kamp

Fornyelsen af overenskomsterne med tvangslove, og dermed en skærpet indkomspolitik gennemført ved tilsidesættelse af fagbevægelsens demokrati, og gennem øget kriminalisering af kampen, har ikke rejst arbejderklassen i samlet aktivitet. En del initiativer gennem Formandsinitiativet og fra en række arbejdspladser har haft svingende tilslutning. Modsat er der i årene gennemført omfattende lønaktivitet, der økonomisk har brudt de lovmæssige rammer, og hvori partiets aktivister har spillet en afgørende rolle.

Erfaringerne i at mobilisere er forskellige fra område til område, og i den enkelte situation. Især i hovedstadsområdet — hvor manglende enhed hos os selv om formen også spillede en rolle — har der ved den sidste overenskomst været vanskeligheder i at opnå en bredere tilslutning til demonstrationer o.l. til trods for et længere forberedelsesarbejde fra tillidsmænd, grupper o.l., og større tillidsmandsmøder. Også dette til trods for en meget kraftig opbakning omkring de 4 × 35 krav.

Årsagerne hertil er mangfoldige. Især LO-toppens taktiske spil vendt mod arbejdspladsernes aktivitet, har skabt forvirring og manglende tro på egne kræfter. Dannelsen af SV-regeringen blev ikke det der samlede arbejderklassen i kravet om en ny politik. I nogen grad undervurderede vi især Socialdemokratiets evne til at passivisere gennem de faglige organisationer. Spørgsmålet er også, om vi fik vendt alle positioner, og om vi i den faglige aktivitet spreder os for meget i de emner der tages op.

Manglen på samlede aktivitet, gav ikke

et politisk opgør ved overenskomstkraverne, først senere har vi set reaktionerne i form af flere strejker af stærkere politisk observans.

LO-kongressens tilsagn om forstærket indkomspolitik kræver omfattende indsats, der samler de mange aktioner og strejker, i et opgør med klassesamarbejdet. Der skal rettes særlig opmærksomhed mod de kræfter der modvirker samling ved passivitet eller gennem perspektivløse konfrontationer. Det rejser også spørgsmålet om hvor omfattende aktionsenhedens metode anvendes, og om vor deltagelse i bevægelser, hvis umiddelbare indhold ikke fremmer enhed. Her har vi ikke udnyttet alle muligheder, som kan give bevægelserne et klarere indhold, og dermed sikre mulighederne for at ændre den herskende linje i fagbevægelsen, og i kampen mod øget kriminalisering.

Omkring overenskomsterne og ved tvangslovenes gennemførelse er udsendt en række pjecer og løbesedler, ligesom Land og Folk har været anvendt til afsløring og opfordringer til at gå til modstand.

Faglige konferencer

I november 77 gennemførte partiet en faglig konference. Ca. 350 deltagere diskuterede erfaringer og nye opgaver. Konferencen afklarede en række spørgsmål om vor politik og arbejdet i de faglige organisationer. Det er vigtigt, at konstatere at afklaringen ikke fik det fornødne omfang. Partiets organisationer fulgte ikke i det nødvendige omfang beslutningerne op, og det lykkedes ikke at overbevise andre om vor linjes klarhed og nødvendighed.

For at drøfte nye udgangspunkter, gennemførtes en konference i december 79, hvor arbejdsformer og hovedpolitiske opgaver udstikkes i kampen mod LOs »sociale kontrakt« og de nye forsøg på at svække fagbevægelsens organisationer bl.a. gennem 3-partsforhandlinger.

Ud fra 77-konferencens beslutninger er

udsendt pjecer om »ØD« og »Forhandling, Mægling og Aktion«, og senere er udsendt pjece om Bedriftssundhedstjenesten. Konferencen gav heller ikke det nødvendige opsving i kampen for arbejde til alle. Gennemførelse af arbejdsløshedskonferencer styrkede kun i korte perioder, og det er stadig vanskeligt at samle arbejdsløse i aktivitet om egne forhold. Desuden har bevægelsen været præget af politiske diskussioner, der gav manglende aktivitet til resultat eller uenighed om arbejdsformer. Her skabte vi ikke afklaring — og manglende indsats fra vor side åbnede op for, at dele af bevægelsen isolerede sig fra fagorganisationerne i den grundlæggende kamp for arbejde. Dette gav bevægelser der nok gav en del omtale, men ikke evnede at indtage arbejdspladser og fagforeninger til fælles kamp. Afsættelse af de nødvendige kræfter kan genskabe tidligere års resultater. Dette er ikke mindst nødvendigt, når arbejdsløsheden er stigende og vilkårene for arbejdsløse stadig forringes.

Distrikternes faglige arbejde

Generelt er der sket en forstærkelse af distrikternes faglige arbejde, og flere lokale konferencer gennemføres. Diskussionerne i grundorganisationerne må yderligere uddybe disse erfaringer. I disse diskussioner bør også indgå hvordan vi udvikler enhedsarbejde blandt områdets arbejdspladser, udbygningen af tillidsmandsinitiativer og hvorledes vi blandt lønarbejderne øger bevidstheden om partiets politik og sikrer nye medlemmer.

Vort faglige propagandaarbejde må udvikles lokalt, således at vi hurtigere kommer ud med vor holdning ved konflikter o.l., ligesom det er vigtigt vi til stadighed tager initiativer omkring fagligt-politiske spørgsmål. Desuden må erfaringerne i samarbejdet mellem faglig landsudvalg/sekretariatet, og de lokale udvalg indgå.

Nordisk samarbejde

I de seneste år er der udviklet et tættere samarbejde mellem de nordiske partiers faglige sekretariater. Fælles seminarer har været gennemført senest i Danmark. Jævnlige møder afholdes med gensidige udvekslinger af synspunkter og erfaringer. Dette har medført fælles diskussioner om indkomspolitikken, ØD-ordninger, det

faglige ungdomsarbejde, og erfaringer af ideologisk art. Desuden drøftes løbende aktuelle politiske emner og de opgaver disse stiller partierne.

I beskedent omfang, er der skabt direkte kontakt mellem faggrupper i de enkelte lande, noget som kan udvikles yderligere.

Desuden er der aftalt gensidig repræsentation ved større møder og konferencer.

Folketingsarbejdet

Virksomhedsberetningen til den 25. kongres indledte afsnittet om folketingsarbejdet med at understrege betydningen af at vinde øget repræsentation. DKP fik uændret 7 mandater ved valget i februar 1977, men stemmetallet faldt fra 127.837 til 114.022. Ved valget i oktober 1979 fik vi 58.901 stemmer og faldt for 2 pct. spærregrænsen.

Fra februar 1977 til oktober 1979 havde vi et valgteknisk samarbejde med SF og VS om repræsentation i folketingets udvalg. Vi fik repræsentanter i alle udvalg og som noget nyt fik vi også et medlem i Statens Jordlovsudvalg. Tidligere har sådanne »ben« været ret godt lønnede — nu er de navnlig meget arbejdskrævende. Der ligger den fare i de arbejdskrævende udvalg, at man ikke får tid til at dyrke politik udadtil.

Forhandlingerne

Regeringen Jørgensen udskrev valg i 1977 i mangel af løsninger på bolig- og huslejelovgivningen, fremme af beskæftigelsen, de nødvendige finanspolitiske foranstaltninger og forsvaret. Regeringen fik 12 mandater flere, mens Venstre tabte 20 mandater. Hele sommeren førtes forhandlinger med 6 partier om en fast aftale mellem august-forligspartierne (Socialdemokratiet, Det radikale Venstre, Centrumdemokraterne og Kristeligt Folkeparti), og de konservative, Venstre og Socialistisk Folkeparti. Det resulterede i et augustforlig 77 mellem Socialdemokratiet, Venstre, konservative og radikale om en finansstramning og en beskæftigelsesplan.

Augustforliget i 77 medførte tillige, at venstre blev optaget i regeringen med 7

medlemmer ud af 21. Regeringsgrundlaget var koncentreret om at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen for 1979 til højst 6,5 mia. kr. Med dette mål for øje foretog regeringen en momsforhøjelse fra 18 til 20,25 pct. og en stribe af andre finanspolitiske indgreb samt lønstop-overgreb.

På trods af borgerlige medløbere, der støttede regeringen, blev målet ikke nået. Midlerne ramte ved siden af og den internationale udvikling fik skylden for den fejlede politik, navnlig blev oliekrisen orakelsvaret på betalingsbalancens skævhed og den udenlandske gæld.

Mod sætningerne i Socialdemokratiet kom klareste til udtryk ved de stemmer, som partiet fik ved folketingsvalget i 77 og ved det direkte valg til EF-parlamentet i 79. I 1977 fik liste A 1.150.355 stemmer, mens A i 1979 kun fik 382.487 stemmer. Også Venstre gik tilbage, fra 371.728 til 252.767 stemmer. Regeringen gik således tilbage med 886.829 stemmer på EF-valget og det fremgik tydeligt, at det var arbejderne, der ikke ville støtte EF og udbygningen til en Union.

Trods dette enorme frafald af stemmer holdt regeringen den borgerlige politik kørende efter princippet: det mindste onde. Herved mente Socialdemokratiet, at SV-regeringen var bedre end VKR-regeringen, men befolkningens reelle problemstilling var manglende politiske løsninger på at forbedre samfundets økonomi. Valgnederlaget viser dog, at Socialdemokratiet ved førstkommande lejlighed må frigøre sig fra Venstre og flere partier ligger parat for at komme med som støtteparti.

DKP, SF, VS og Retsforbundet vedtog en fællesudtalelse den 24. august 1978 om et andet flertal, hvis Socialdemokratiet ønsker det. Dette tilbud omfattede bl.a.: ligestilling mellem ejere og lejere, stop for ejerlejlighedsspekulation, skattereform med sanering af fradragene, forhøjelse af bundgrænsen, beskatning af fonds og indgreb mod andre skatteunddragelsesmuligheder samt kraftig beskatning af arbejdsfrie indtægter. Partierne foreslog øget beskæftigelse ved forbedring af den offentlige service, forstærket indsats for energibesparelse og udvikling af alternativ energiforsyning, styrkelse af statens interesser i Nordsøenergien og hurtigere ilandføring, styrkelse af den kollektive trafik m.m.

Betingelsen for et andet flertal var bl.a., at indkomspolitikken blev opgivet og at de indfrosne dyrtidsportioner blev udbetalt. Socialdemokratiet gad end ikke besvare henvendelsen.

Ved overenskomstforhandlingerne i 1973 tildelte regeringen de enkelte arbejdsgivere den »omkostningsdæmpende ydelse« til betaling af dyrtidsportioner. Ved den lovmæssige forlængelse af overenskomsterne i 1975 blev dyrtidsreguleringen gjort ens for alle, 60 øre i timen pr. portion (3 points).

I foråret 1977 førte regeringens indkomspolitik til en lov, der låste lønstigningen fast på max. 6 pct. årligt eller 2 pct. uden dyrtidsregulering. Såfremt prisudviklingen udløste mere end én portion pr. gang, ville de overskydende portioner blive indbetalt af staten til ATP-fonden.

Da de to år var gået, blev denne indkomspolitik forlænget yderligere i to år. De to dyrtidsportioner, som havde været suspenderet indtil efteråret 1979, blev erstattet af en ferieforlængelse med 1 uge og en forhøjelse af feriegødtgørelsen til 12,5 pct. fra 1. sept. 1979. Ferieforlængelsen var begrundet med, at den ville give øget beskæftigelse, men kort tid efter begrænsede regeringen de offentlige udgifter, så der ikke kunne ansættes flere.

De fire regeringsindgreb til forlængelse af overenskomsterne for 8 år paralyserede fagbevægelsens top. De fik løfte om økonomisk demokrati allerede i 1971, men løftet er ikke indfriet og pengene blev taget fra dem på forhånd. Indkomspolitikken skærpede ulighederne på det økonomiske område. Kapitalisterne tjente uhyre profitsummer og værdistigningerne på jord og fast ejendom satte nye rekorder. Målt pr. indbygger stiger nationalformuen med 35.000 kr. årligt og hver dansker skulle eje 277.600 kr., hvis formuen var lige fordelt. Regeringen var passiv over dem, der virkelig frådsede.

DKP konstaterede, at DUC har udnyttet sin eneretsbevilling til olie- og naturgas i Nordsøen imod almenvællets interesser og foreslog derfor en samfundsøvertagelse af energikilderne i Nordsøen. I begyndelsen stod DKP næsten alene med kritikken af DUC-aftalen, men efterhånden bredte kritikken sig og jo mere regeringen opfordrer til at spare på energien, desto mere klart bliver det, at DUCs og de syv søstres olie-monopol er modent til nationalisering.

Kampen mod arbejdsløsheden har været det største problem og DKP fremsatte det ene forslag efter det andet til forøgelse af beskæftigelsen. DKPs første forslag til importregulering blev fremsat i december 1977 og afvist af alle andre partier. En gruppe socialistiske økonomer udgav i juli 1978 en bog om beskæftigelsesforslag, hvori de anbefalede importregulering og herefter ændrede SF og VS holdning. Nu er det spørgsmålet om formen for importregulering, der optager venstrefløjen. Arbejdet med importregulering til forbedring af betalingsbalancen og reduktion af den udenlandske gæld er også det bedste våben i kampen mod ledigheden.

DKPs beskæftigelsesforslag har været integreret med næsten alle samfundsøkonomiske problemer. Navnlig spiller opførelsen af 7.000 flere almennyttige boliger og byfornyelsesarbejder en stor rolle for boligpolitikken. Der findes 400.000 boli-

ger, der er nedslidte, forældede eller med væsentlige mangler.

Den offentlige investeringspolitik er måske den mest virkningsfulde regulator for beskæftigelsen, men på dette område falder mange mennesker for de borgerlige ideer om, at vi ikke kan leve af at barbere hinanden.

Til imødegåelse af de glistrupske ideer har DKP fremsat en række forslag til en skattereform og samlet de økonomiske virkninger op som ændringsforslag til finansloven. Disse forslag indebærer selvfølgelig ikke, at DKP giver patentløsninger på at administrere det kapitalistiske system, men krisens byrder kan fordeles anderledes og der kan mobiliseres midler til at mildne krisen.

Den såkaldte pensionsreform blev sultet ihjel af regeringen. Derimod har ordningen med efterløn fået større tilslutning end ventet, hvilket igen må betyde, at der også har været forholdsvis flere nedslidte mennesker mellem 60 og 67 år.

Hos de arbejdsløse unge mennesker voksede tilgangen stærkt som følge af den statsgaranterede banklåneordning for de studerende og manglen på praktikpladser. DKP fremsatte gentagne gange forslag til ophævelse af adgangsbegrænsningen, for

gennemførelse af EFG-løn og for højere uddannelsesstøtte.

Danmarks æra som kolonimagt blev afsluttet i 1953 med ligestillingen af Grønland som en del af riget. Grønlænderne havde ikke selv direkte føling med beslutningerne og det gik ud over deres selvtilid og kultur. Hjemmestyreordningen skulle give det grønlandske folk afgørende indflydelse på egne anliggender og derfor støttede DKP forslaget. Spørgsmålet om ejendomsretten er ikke afgjort med hjemmestyreordningen. Det må løses i næste omgang.

Den kommitterede for hjemmestyringen, Knud Damgaard, foreslog i september 1978 at nedlægge flåde og luftvåben og overgive de to værn til fremmede tropper under NATO. Forslaget slap antagelig ud på tværs af regeringens planer, men alligevel skal det tages alvorligt. På EF-området er udsalget i fuld gang og det er mere bekvemt at sælge forsvarsopgaverne via NATO end at lave et nyt forlig om oprustningen.

Kritikken af F-16 flykøbet og neutronbomben skræmte krigens kræmmere, men de er kommet igen med krav om atombærende krydser-missiler og Pershing II-raketter.

Tabel 1. Oversigt over folketingets lovforslag

	Lovforslag	Heraf vedtaget	Principforslag	Heraf vedtaget
1976-77 (to samlinger)	414	190	100	14
1977-78	264	151	98	8
1978-79	232	147	106	4

Som det ses af tabel 1 har der været mange forslag i folketinget og blot en gennemgang af DKPs forslag vil være for pladskrævende i denne beretning. Den efterfølgende over-

sigt fra kongresperioden viser hovedlinjen: kamp imod storkapitalen og forsvar af de arbejdendes, ungdommens, kvindernes og pensionisternes interesser.

I kommunalbestyrelser og amtsråd

På det kommunalpolitiske område er der sket en yderligere udvikling af arbejdet. Den 25. kongres vedtog i kongresresolutionen at »Det lokalpolitiske arbejde må indtage en fremtrædende plads. Afdelingerne må tilegne sig en grundlæggende viden om de sociale, boligmæssige og erhvervs-mæssige forhold i området, og herudfra tilrettelægge arbejdet«.

I forbindelse med amts- og kommunalvalgene i marts 1978 levede et meget stort antal afdelinger og distrikter op til denne målsætning ved at udarbejde vel gennemtænkte programmer for deres område.

Programarbejdet viste, at partiet har en stor kapital af viden om de lokale områder,

en viden som udnyttes i stor udstrækning i den videre kamp.

Ved valgene i marts 1978 opstillede partiet ca. 1100 kandidater til valgene i kommuner og amter. I forbindelse med valgene blev der en række steder indgået valgforbund mellem SF og DKP, mellem DKP, SF og VS, ligeledes opstilledes der medlemmer af DKP på andre listeformer.

Valget blev en yderligere fremgang i forhold til 1974. Nogle steder tabte vi mandater, men langt de fleste steder var der stemmemæssig fremgang og det samlede resultat for DKP fremgår af nedenstående skema.

Mandatgevinster og -tab ved de to seneste kommunale valg

	valget i 1974	valget i 1978	i alt
Socialdemokratiet	+ 237	+ 170	+ 67
Kommunisterne	+ 42	+ 10	+ 52
SF	+ 51	+ 1	+ 50
VS	+ 3	+ 21	+ 24
Retsforbundet	+ 2	+ 3	+ 5
Venstre	+ 197	+ 129	+ 68
Radikale Venstre	+ 12	+ 115	+ 127
Konservative	+ 211	+ 66	+ 145
Andre lister (borgerlister)	+ 131	+ 32	+ 163
<hr/>			
De nye partier fik:	i 1974	i 1978	og har nu
»Fremskridts«-partiet	+ 297	+ 50	347
Centrum-Demokraterne	+ 24	+ 13	11
Kristeligt Folkeparti	+ 37	+ 8	29

<i>DKP-kommunalbestyrelsesmedlemmer</i>	Valgt 1974	Valgt 1978	+ / ÷
I København/Frederiksberg*) . . .	8	6	÷ 2
I Øernes område	31	37	+ 6
I Jyllands område	8	14	+ 6
I alt	47	57	+ 10
*) Hele Hovedstadsregionen . . .	34	34	
Opnået valg i antal kommuner	1974	1978	+ / ÷
I København/Frederiksberg . . .	2	2	—
Øernes område udenfor Kbhvn./Frb.	21	27	+ 6
Jyllands område	6	12	+ 6
I alt	29	41	+ 12
Opnået valg i antal amter	6	7	+ 1

Den 1. april 1978 indkaldtes de nyvalgte medlemmer af kommunalbestyrelser og amtsråd til et udvidet CK-møde hvor valgets resultater og det fremtidige arbejde drøftedes. Mødet besluttede at undersøge muligheden for nedsættelse af et kommunalpolitisk udvalg.

I forbindelse med konstitueringerne efter valget opnåede nye resultater hvoraf her skal nævnes borgmestervalget i København og 21-punktaftalen i Århus.

I forbindelse med forhandlinger om budgettet for 1980 indgik kommunisterne forlig i København, Århus, Roskilde og Ballerup.

Centralkomiteen har på flere møder diskuteret ledelsen af det kommunalpolitiske arbejde. På CK-mødet den 3. juni 1978 nedsattes et kommunalpolitisk udvalg, dets sammensætning og opgaver. På et CK-møde den 23.-24. september besluttede CK endeligt, ikke at nedsætte et udvalg. Derimod vedtoges, at de valgte medlemmer skulle samles en til to gange årligt for at drøfte foreliggende opgaver.

Et sådant møde blev gennemført den 10. februar 1979.

I forbindelse med møder i Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen har deltagere i disse møder været samlet og drøftet vor optræden på disse møder.

De vigtigste politiske opgaver i kongresperioden har været spørgsmålet om kommunernes økonomi. Linjen har været fortsat om, at lægge stadig flere byrder ud til kommunerne uden de nødvendige økonomiske midler er fulgt med. I den forbindelse har partiet beskæftiget sig med bloktilskudsordningen, med ændrede skatteindtægtsmuligheder for kommunerne og med tilbagevenden til refusionsordningen. Gennem Folketinget har partiet fremsat sit selvstændige forslag og taget stilling til konkrete lovændringer på området.

Spørgsmålet om de sociale forhold i kommunerne. Det er som sædvanlig specielt børnene og de ældre nedskæringerne går ud over. Gennem forslag i kommunalbestyrelserne har partiet forsøgt at modvirke forringelserne. Hertil kommer, at staten

har overladt det til amter og kommuner at sikre de langtidsledige beskæftigelse.

Spørgsmålet om folkeskolens forringelser. Herunder har vi gang på gang påvist, hvordan bloktilskudsordningen ikke har givet kommunerne større selvstyre, men har bevirket at regeringen har overladt det til kommunerne hvor forringelserne skulle placeres.

I slutningen af kongresperioden har særforborgens udlægning betydet nye opgaver i amter og kommuner.

I kongresperioden har det været nødvendigt, endnu engang at slå partiets love fast. I § 44 hedder det, at »partiets parlamenta-

riske, politiske og kommunale virksomhed ledes af partiet og dets organisationer og ikke af de pågældende repræsentanter«.

I Helsingør var der kammerater der mente de kunne sætte sig over partiets organisationer. En præcisering fra partiets side, om at det kunne man ikke, har desværre ført til, at kammerater har forladt partiet. Som helhed kan det dog slås fast, at langt de fleste steder er det lykkedes at bygge gode udvalg op omkring de valgte kammerater, og dermed sikre kollektiviteten — også når det drejer sig om det kommunale arbejde.

Freds- og solidaritetsarbejdet

Kongresperioden har været præget af store svingninger i den internationale situation og dermed også for freds- og solidaritetsarbejdet. Efter Helsinki-konferencen i 1975 blev der skabt et gunstigt klima for den politiske afspænding i Europa, og målet var at få den flettet sammen med den militære afspænding — for en omfattende europæisk nedrustning. Sovjetunionen og de andre socialistiske lande kæmpede energisk for at standse rustningskapløbet og fremme afspændingsprocessen på alle områder.

Sideløbende med den gunstige situation i Europa gennemførte FN i foråret 1978 for første gang en ekstraordinær generalforsamling om nedrustning. Det bidrog til en omfattende international debat om afrustning og de muligheder, den ville give alverdens folk. SALT-2-aftalerne er underskrevet af Bresjnev og Carter, men endnu ikke ratificeret af USAs senat. Militarismens og imperialismens kræfter har indledt et omfattende fremstød imod afspændingspolitikken, bl.a. med det seneste forslag om opstilling af 572 langtrækkende mellemstanceraketter i Europa. Denne udvikling stiller store krav til DKPs fredsarbejde.

For afspænding og nedrustning

Partiet har i denne og forrige kongresperiode selvstændigt og i samarbejde med Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed gennemført et omfattende oplysningsarbejde om Helsinki-konferencen og dens beslutninger, om afspænding og nedrustning i Europa. Vi har deltaget i konferencer og møder med deltagelse af andre fredskræfter. Lagt pres på regeringen for

at få den til at udsende slutdokumenterne fra Helsinki-konferencen og FNs nedrustningsgeneralforsamling i masseoplag.

Partiet har gennemført et selvstændigt arbejde for dansk nedrustning, mest markant mod indkøbet af 58 F-16 fly — en del af det, man i NATO kaldte århundredets største våbenhandel. I denne kampagne indsamlede partiet i 1975 125.000 underskrifter. Siden har vi videreudviklet kampagnen med vedvarende krav om afbestilling af disse fly. Denne indsats bragte Danmarks medlemskab af NATO i fokus og viste samtidig, at Danmark ikke vil overholde de givne løfter fra Helsinki om nedrustning.

Partiet var i 1977 og -78 kraftigt engageret i Samarbejdskomiteens landsomfattende indsats mod USAs forslag om at producere neutronbomben og stationere den i Europa. Planerne er nu stillet i bero — først og fremmest på grund af de omfattende demonstrationer i alle NATO-lande. Under kampagnen gennemførtes en underskriftsindsamling med 130.000 underskrifter som resultat, samt konferencer og møder med stor tilslutning. Denne indsats havde stor politisk gennemslagskraft.

NATO's seneste forbryderiske angreb på afspændingspolitikken er beslutningen om, at USA vil stationere 572 langtrækkende atomraketter med en enorm ødelæggelseskraft i Europa. Dette skridt er i klar modsætning til alle tidligere forslag om fred, sikkerhed og militær afspænding. Det betyder en ny og farlig runde for oprustningspolitikken.

Den omfattende folkebevægelse, der er i fuld udvikling mod dette oprustningsvan-

vid, tvang bl.a. Socialdemokratiet forud for NATO-mødet i december 1979 til i Folketinget at foreslå, at Danmark skulle kræve et »foreløbigt nej« for at få nye forhandlinger med Sovjetunionen om nedrustning. Selv om Socialdemokratiet svigtede sit standpunkt på NATO-mødet, og sammen med Holland og Belgien blev tromlet ned af de store NATO-lande, så var dets holdning et udtryk for, at Socialdemokratiet var under tryk af de folkelige kræfter. Det omfattende initiativ, der blev gennemført af Samarbejdskomiteen op til og efter NATO-mødet, fik stor tilslutning. Partiet deltog aktivt i den kortvarige underskriftsindsamling inden NATO-mødet, der fik til resultat, at 63.000 underskrifter blev afleveret til udenrigsministeren. Over hele landet blev der gennemført talrige møder med omfattende tilslutning og stor politisk bredde. Der blev gennemført en stor annonce-kampagne med tusinder af navne på kravet om at standse atomoprustningen. Desuden blev der af Samarbejdskomiteen med stor succes gennemført en høring med internationalt kendte personer fra fredsforskningen og nedrustningsarbejdet — fra såvel de socialistiske som de kapitalistiske lande — i København den 30. november til den 2. december 1979. Høringens titel var: Afspænding og nedrustning — et troværdigt alternativ til kaprustningen.

I fredskampen har partiet støttet Samarbejdskomiteens initiativer for nedrustning, dens koordinerende rolle mellem kræfter af forskelligt politisk tilhørsforhold.

Solidaritetsarbejdet

At styrke den internationale solidaritet er en grundlæggende ide for partiet. Vi har derfor aktivt støttet genopbygningen af det socialistiske Vietnam efter den amerikanske imperialismes aggressive krig. Vi støtter opgøret med Pol Pot-klikens forbryderiske regime og den nye udvikling for et socialistisk Kampuchea. Det chilenske folks kamp mod det fascistiske Pinochet-

styre og for at genvinde sine demokratiske rettigheder. Vi har i samarbejde med Verdensfredsrådet støttet frihedskampen i det sydlige Afrika, det palæstinensiske folks kamp for national selvstændighed og udviklingen af de nye demokratiske stater, som f.eks. Angola, Etiopien og Afghanistan.

Vietnam og Kampuchea

Vietnam fik ikke fred til at hele krigens sår efter USAs nederlag i 1975. Allerede i befrielsesmåneden startede de kinesisk inspirerede grænseoverfald fra Kampuchea. Gennem årene forstærkedes Kinas aggressionspolitik og kulminerede i overfaldet på Vietnam den 17. februar 1979 — kort efter at Vietnam og de patriotiske kræfter i Kampuchea havde gjort ende på Pol Pots rædselsregime.

Denne udvikling kom i allerhøjeste grad til at præge vort partis virksomhed. Solidariteten med Vietnam blev igen vor vigtigste solidaritetsopgave.

Vi gennemførte i september 1979 en solidaritetsuge med Vietnam, hvor næsten alle vore afdelinger og distrikter ydede en stor indsats.

Gennem et vedvarende arbejde i Dansk-Vietnamesisk Forening har partiet understøttet det vietnamesiske folk på talrige måder: indsamlinger, forsendelse af medicin og hospitalsudstyr, krav om genoptagelse af Danmarks u-landsbistand, imødegåelse af den anti-vietnamesiske propaganda omkring bådflytningene — for blot at nævne nogle af de mange aktiviteter.

Chile

Partiet har i hele kongresperioden understøttet Salvador Allende-komiteens virksomhed og løbende haft drøftelser om solidaritetsarbejdet med repræsentanter for Chiles kommunistiske parti og Folkeenhedens øvrige partier.

Der er ydet en vigtig indsats for at lægge politisk tryk på den danske regering for at

få dens støtte til menneskerettighedskommissionen under FN. Vi har energisk understøttet den omfattende internationale bevægelse for at skabe klarhed om Pinochet-regimets forbrydelser mod de 2500 fanger, der er forsvundet i fængsler og kz-lejre. Vi har solidariseret os med de forsvundnes familier og understøttet deres tapre kamp, der er foregået som åbne demonstrationer mod det fascistiske styre. Vi har solidariseret os med den verdensomfattende sultestrejke — organiseret af chilenske flygtninge og de forsvundnes familier. Sultestrejkerne tog i eftersommeren 79 sit udgangspunkt i den danske ambassade i Santiago, hvor en gruppe chilenerne havde søgt tilflugt. Deres aktion blev støttet af Lise Østergaard. Den danske offentlighed gav også bred støtte til de sultestrejker, der blev gennemført af de chilenske flygtninge i Danmark. Disse aktioner gav genlyd over hele verden og tvang Pinochets regime til en lang række indrømmelser.

Partiet har deltaget og været medarrangør i talrige solidaritetsarrangementer, bl.a. hvert år den 11. september — dagen for kuppet i Chile. Vi har indsamlet titusinder af kroner til solidaritetsarbejdet og gjort en særlig indsats for Chile på Land og Folk festival'erne. Og partiet vil arbejde med på det endelige mål — at styrte fascismen i Chile.

Det sydlige Afrika

Efter Soveto-oprøret i 1976 medvirkede partiet til at få dannet en Sydafrika-gruppe, for med den som baggrund at udvikle solidariteten med folkene i det sydlige Afrika. I sommeren 1977 deltog desuden repræsentanter fra partiet i en international solidaritets-konference med befrielsesbevægelserne i Afrika, og efter denne blev der sat kraftigere ind i et bredere solidaritetsarbejde. Der gik faglige og ungdomsorganisationer ind i denne virksomhed. Der blev taget en række konkrete initiativer som indsamling til en radiostation til be-

frielsesbevægelsen ANC i Sydafrika og til et trykkeri til fagforeningerne under SACTU.

Partiet vendte sig kraftigt imod de danske el-værkers import af kul fra Sydafrika og appellerede til regeringen om at standse denne. Vi understøtter de mange former for boykot mod sydafrikanske varer og rettede en skarp kritik mod regeringen, der i FN gik ind for boykot, men intet gjorde i Danmark for at standse importen af sydafrikanske varer.

Der er desuden sket det betydningsfulde, at Mellemløbet Samvirke er gået aktivt ind i solidaritetsarbejdet. Det betyder, at der er skabt bedre betingelser for solidariteten, og den har kunnet udvides til at omfatte Namibia og Zimbabwe.

Partiet har støttet bevægelsen »U-lands-hjælp fra til folk« og medvirket til kontakter med den socialistiske verdens solidaritetskomiteer. Disse har ydet støtte til denne bevægelses behov for hjælp til transport af medicin, materiel, tøj og personer til og fra den 3. verden.

Freds-og solidaritetsudvalget har i kongresperioden modtaget mange delegationer fra befrielsesbevægelserne og med dem drøftet udviklingen af hjælp til solidaritetsarbejdet.

Berufsverbot

Efter 12 års forbud kunne vore vesttyske kammerater genoprette et legalt kommunistisk parti - DKP - i 1968.

For at imødegå partiets og de øvrige progressives kræfters voksende indflydelse satte de herskende kredse ind med nye undertrykkelses-metoder. Fra 1971 startede den berygtede berufsverbot-praksis med at nægte kommunister og andre konsekvente demokrater ansættelse i det offentlige.

Vort parti var fra første færd forrest i solidaritetsbevægelsen med ofrene for Berufsverbot. I den forløbne kongresperiode har vi deltaget i oprettelsen af flere lokale solidaritetskomiteer og i arbejdet i Landskomiteen mod Berufsverbot.

I foråret 1978 gennemførte de kommunistiske medlemmer af by- og amtsråd en vellykket solidaritetsaktion med det berufsverbot-ramte kommunistiske byrådsmedlem Günter Thiel fra Barmstedt i Holsten. Mange danske kommunalpolitikere undertegnede en protestskrivelse til senatet i Hamburg, som havde nægtet Günter Thiel ansættelse.

Palæstina, Mellemosten

Efter sidste kongres blev der under freds- og solidaritetsudvalget nedsat en arbejdsgruppe om Mellemosten, hvis virksomhed har medført en mere systematisk indsats i solidariteten med det palæstinensiske folk. Mange møder er blevet gennemført i partiafdelingerne, tryksager om PLO og zionismen er blevet fremstillet og udadvendte solidaritetsarrangementer gennemført.

I november 1978 markerede vort parti som den eneste politiske organisation i Danmark FN's solidaritetsdag med det palæstinensiske folk.

Gennem Arbejdsgruppen for Fred i Mellemosten og Palæstinagrupperne er der

gennemført flere aktiviteter i fællesskab med andre kræfter.

Ledelsesarbejdet

En række forbedringer er gennemført i periodens løb. På det centrale plan er flere kammeraters ekspertise blevet udnyttet gennem nedsættelsen af arbejdsgrupper. Lokalt har så godt som alle distrikter ansvarliggjort kammerater for freds- og solidaritetsarbejdet. Talrige kurser og informationsmøder er blevet gennemført.

Chilehjælp 78, Vietnam-ugen i september 1979, neutronbombe-kampagnen i 1977/78 og raket-kampagnen i oktober-november 1979 er initiativer, der har bidraget til langt større bredde og slagkraft i arbejdet.

Tendenserne til at overlade det internationale arbejde til eksperterne i partiet, freds- og solidaritetsfolkene, er endnu langt fra overvundet, men de skærpede anslag mod fred og afspænding nødvendiggør i stadig højere grad, at hele partiets medlemskare inddrages i dette arbejde gennem diskussion, skoling og udadvendt aktivitet. Centralkomiteens beslutninger i slutningen af kongresperioden har bidraget til at realisere dette mål.

EF-arbejdet

Blandt de omfattende, demokratiske og folkelige bevægelser, som er skabt i 70'ernes i Danmark, er modstanden mod EF-medlemskabet den mest markante. På tværs af alle forskelligheder af kulturel, politisk, religiøs og anden art har man fundet sammen i den fælles kamp for at bryde den udvikling og de snærende bånd, som EF-medlemskabet har bragt med sig.

Folkebevægelsen mod EF er et udtryk for det danske folks organisering af modstanden mod EF.

Kommunisterne har ydet sin del af indsatsen, været inspirerende og aktiviserende i denne udvikling. Kommunisterne har konsekvent fastholdt og arbejdet for at styrke sammenholdet om det fælles mål: At give EF modstand og at få Danmark ud af EF.

25. partikongres definerede — ud fra allerede vundne erfaringer — nødvendigheden af gennem aktionsenhed at skabe bevægelse i befolkningen om konkrete afgrænsede sager, man kan opnå enighed om. Folkebevægelsen er en levende bekræftelse på, at aktionsenhedens metode er bæredygtig og aktiviserende.

Organisatorisk, politik og ideologisk gav kommunisterne deres kraft og styrke til arbejdet i Folkebevægelsen mod EF. Partiets aktivister har udført et godt og solidt arbejde for at sikre EF-komiteernes tværpolitiske grundlag og aktivitet over alt i landet, på arbejdspladser, uddannelsessteder og i fagforeninger.

Mange nye EF-komiteer er oprettet, andre er blomstret op igen under kampagnerne, først og fremmest omkring EF-valget den 7. juni 1979. En række organisationer,

uddannelsessteder og arbejdspladser har direkte tilsluttet sig Folkebevægelsen mod EF. Bemærkelsesværdig mange fagforeninger og -forbund har ligeledes anerkendt Folkebevægelsens idegrundlag.

Det direkte valg til EF-parlamentet gav Folkebevægelsen øget styrke og markerede danskernes modstandsvilje. EF-valget blev et spørgsmål om holdningen til EF.

Folkebevægelsen fastslog, at EF-valget ikke skulle være et valg mellem forskellige politiske partier, men et spørgsmål, om man skulle give mere magt og myndighed til EF-politikere, til et overstatsligt organ, eller at gå videre mod integrationen.

Da Folketinget vedtog, at kun partier kunne deltage i EF-valget for at hindre modstanderne i at markere sig gennem Folkebevægelsen, tog Folkebevægelsen denne udfordring op.

Organisationen blev opbygget og styrket gennem indsamling af anmeldere, for at Folkebevægelsen kunne stille op »som et parti«. I løbet af året 1978 samledes mere end 117.000 anmelder-underskrifter.

Næste skridt var opstillingen af kandidater. Naturligvis måtte kandidaterne rekrutteres fra »det danske folk«. Og fra arbejdspladser, organisationer, m.v. kom der flere end 250 forslag til kandidater. En faglig landskonference den 6. januar 1979 med omkring 300 tillidsfolk fra fagforeninger og arbejdspladser udpegede en liste af aktive fagforeningsfolk til Folkebevægelsens kandidatliste.

Folkebevægelsens landsmøde den 14.-15. januar 1979 sammensatte derefter den endelige kandidatliste på 20. Den afspejlede EF-modstandens og Folkebevægelsens

brede, såvel fagligt som socialt, geografisk og politisk — med en kvinde som spidskandidat.

Partiet besluttede, ikke at stille op som parti til EF-valget, men at støtte valget af repræsentanter for Folkebevægelsen — som det samlende organ for EF-modstanden i vort land.

SF og Retsforbundet besluttede — efter omfattende debatter — at opstille selvstændigt. Det skabte naturligvis problemer og diskussioner om forholdet til Folkebevægelsen, som de begge er medlemmer af. Også dette problem blev løst. Der blev indgået valgforbund — politisk uforpligtende — mellem Folkebevægelsen og de øvrige EF-modstander-partier (SF, VS og Retsforbundet), så stemmespild i det mindste blev hindret.

Spørgsmålet om holdningen til EF blev det afgørende

Beslutningen om, at partiet ikke skulle opstille som selvstændigt parti ved dette valg

var rigtig, men den var dristig, når de øvrige modstanderpartier var »faldet fra« i enhedsarbejdet. Men vi troede og tror på aktionsenhedens metode. Vi var og er overbeviste om nødvendigheden af at fastholde enheden i Folkebevægelsen mod EF.

Under valgkampen blev der gjort mange forsøg på at lægge hindringer i vejen for enheden og opslutningen om Folkebevægelsen. Antikommunismen blev endnu en gang forsøgt anvendt som våben — og faldt til jorden, ikke mindst i kraft af kommunisternes bevidste aktivitet og smidighed i fastholdelsen af enheden blandt EF-modstanderne. Aktionsenhedens metode blev fastholdt, og de antikommunistiske angreb på Folkebevægelsen blev tilbagevist.

Folkebevægelsen blev den dominerende gruppe i valgkampen og blev med fire valgte repræsentanter (Else Hammerich, u.p. — Jørgen Bøgh, ekskluderet socialdemokrat — Svend Skovmand, radikal — Jens Peter Bonde, DKP) den største danske

gruppe. EF-valget viste, at EF-modstanden er en levende og afgørende faktor i dansk politik. Valget blev et knusende nederlag for EF-politikerne. Kun 19 pct. af vælgerne støttede deres ønsker om at give mere magt og myndighed til EF og til udvikling af en EF-union.

Sideløbende med virksomheden gennem Folkebevægelsen mod EF er der i parti, ungdomsforbund og kommunistiske studenter gennemført studiekurser og mødevirksomhed omkring EF-problematikken. Land og Folk, Tiden, Fremad og Røde Blade har været naturlige led i informationen om EF og kommunisternes synspunkter.

I efteråret 1978 nedsatte centralkomiteen et udvalg til gennemførelse af kommunisternes aktiviteter op til EF-valget.

I februar 1979 afholdtes et seminar for EF-aktivister og -ansvarlige. Partiet udgav en pjece »Fokus på EF« og en folder om kommunisterne og EF-valget.

Partiet deltog — efter flere forsøg fra anden side på at hindre dette — i tv- og radiodebatterne før valget.

Af de økonomiske bevillinger på kr. 343.855,- som EF ydede til DKP i forbindelse med EF-valget, brugtes kr. 224.119,- til Folkebevægelsens valgkampagne i form af trykning af valgaviser.

Folketingsgruppen fungerede i sin virksomhed også som talerør for EF-modstanderne. Fra gruppen blev der formidlet materiale og informationer videre til arbejdet i parti og Folkebevægelse.

Internationalt

Programmet fra 25. kongres fastslog, at partiet ser »arbejderklassens internationalisme« som en afgørende kraft i verdens videre overgang fra kapitalisme til socialisme«, og at vi går »ind for en styrkelse af enheden mellem de kommunistiske partier på marxismen-leninismens og arbejderinternationalismens grund«.

Dette har været ledekræften i den virksomhed, der har udviklet sig til vore broderpartier, befrielsesbevægelser og andre antiimperialistiske kræfter.

Vi har lagt stor vægt på at udveksle erfaringer og meninger med repræsentanter for broderpartierne, ligesom vi finder det af stor værdi, at vort partis medlemmer får lejlighed til at stifte bekendtskab med forhold og problemer i vore kammeraters virksomhed i andre lande. Specielt er kendskabet til udviklingen i den virkeliggjorte socialismes lande af stor betydning — bl.a. for at kunne imødegå de vrangforestillinger som den antikommunistiske propaganda søger at påtvinge folk.

Med den rolle, som kampen mod EF spiller i hele vor politik, er denne sag naturligvis også blevet diskuteret i vore internationale kontakter. I marts 1979 enedes vi under forhandlinger med det græske parti om i fællesskab at fremsætte forslag om en drøftelse mellem det kapitalistiske Europas kommunistiske partier om EFs rolle og de fællesopgaver, som heraf kunne opstå. Dette forslag blev direkte fremsendt til de nævnte partier i forbindelse med vort 60 års jubilæum november 1979.

Udover de rent partimæssige forbindelser der er nævnt i bilaget, som har været en afgørende bestanddel af den internationale

virksomhed, har vi medvirket omkring den videre udbredelse og redaktion af det internationale tidsskrift »Fredens og Socialismens Problemer« (dansk udgave: »Verden Rundt«) og der deltaget i redaktionsmøder, rundbordssamtaler og konferencer.

I forholdet til nogle broderpartier er der løbende gennemført tekniske forhandlinger, ligesom vi har udnyttet de muligheder, der forelå for ferieophold og kurser.

Kongresperiodens årlige gennemførelse af Land og Folk-festival har yderligere medført nye forbindelser kulturelt, teknisk og i pressemæssig henseende. Vi har med stigende deltagelse inviteret broderpartiernes aviser til festival, men har ikke altid været i stand til at efterkomme de invitationer, der forelå til os. Desuden har vi været behjælpelig, når journalister, radio- og tv-folk har lavet reportager fra Danmark, og også sendt vore kammerater på reportagerejser.

Partimæssigt og gennem samarbejdsorganisationer har vi været repræsenteret på konferencer og i aktioner omfattende Berufsverbot, neutronbomben, Chile, Vietnam, fredsarrangementer, møder for tidligere fanger og modstandsfolk og på solidaritetskonferencer for befrielsesbevægelser.

I perioden er der udviklet forskellige kontakter og samarbejdsforbindelser på distriktsplan — initiativer der understøttes af centralkomiteen, men hvis praktiske gennemførelse påhvilede de enkelte distrikter.

Der er ligeledes gennemført samtaler med »folk der kom forbi« i forbindelse med gennemrejse, ferie og lign.

Gennem vort arbejde i Folketinget har vi i perioder været repræsenteret på forskellige udvalgsrejser og på FN-generalforsamlinger.

Som et af de få arbejdsområder under centralkomiteen har arbejdet i perioden ikke været varetaget af et egentligt udvalg, men af et »internationalt koordinerings-

sekretariat« omfattende kammerater fra forretningsudvalg, centralkomite, Land og Folk og freds- og solidaritetsudvalg. Bestræbelser på at oprette arbejdsgrupper dækkende forskellige geografiske og/eller sprogområder har det kun været muligt at oprette midlertidigt, især i forbindelse med besøg og større arrangementer.

Økonomisk-politisk udvalg

I forhold til forrige kongresperiode, er der sket en kraftig udvidelse af udvalgets arbejde.

Der er ansat en sekretær på deltid og nedsat et 4-mands sekretariat, til forberedelse af faste udvalgsmøder hver 14. dag for de 18 udvalgsmedlemmer.

Udvalget har fungeret som rådgiver samt leverandør af baggrundsmateriale og forslag overfor bl.a. folketingsgruppen, kommunalbestyrelsesmedlemmer, faglige fraktioner, Land og Folk, samt forskellige organer i partiorganisationen — fra forretningsudvalget til de enkelte afdelinger.

Der har løbende været nedsat forskellige ad-hoc grupper vedr. bl.a.:

- Artikelsier om økonomiske emner til Land og Folk
- pjecen »Jord og politik«
- pjecen »ØD — en narresut«
- bogen »Træk af dansk økonomis udvikling efter 1945«
- DKP-forslag om beskæftigelse, skatte-reform, importregulering, værfts-politik m.v.

- materiale vedr. overenskomstsituatio-nen
- materiale vedr. EF og dansk økonomi
- eventuelt ny grundbog i politisk økonomi
- den økonomiske udvikling i de sociali-stiske lande.

Udvalget er løbende blevet pålagt så mange aktuelle opgaver, at det har hæm-met mulighederne for mere omfattende og dyberegående analyser af den stats-monopolistiske kapitalisme i Danmark.

Trods en væsentlig udvidelse af udval-gets aktivitet, er der stadig alt for få kvalificerede kammerater der kan lægge en stor og stabil arbejdskraft i udvalgets mangesidede virke. Udvalget arbejder derfor løbende på at styrke kadreudviklin-gen, bl.a. med henblik på at sikre igangsat mere grundige analysearbejder.

Udvalget mener imidlertid, at et ind-gående kendskab til de eksisterende ma-terialer vil gøre det muligt at styrke par-tiets placering i den økonomisk-politiske debat.

Uddannelsespolitisk virksomhed

I overensstemmelse med beslutningerne fra 25. kongres og det af CK vedtagne udvalgs-kommissorium har det uddannelsespolitiske udvalg arbejdet med det omfangsrige antal opgaver, uddannelsesområdet omfatter.

I kongresperioden er uddannelserne stillet yderligere i forgrunden og gjort til væsentlige kampfelter i klassekampen. Uddannelserne er på den ene side en nødvendighed for at videreudvikle samfundets produktivkræfter, hvorefter uddannelsen også er *social og kollektiv* opgave — og på den anden side forsøger kapitalismen at løse sine egne problemer ved at kaste udgifterne for uddannelsen over på den enkelte og familierne. Den socialdemokratiske mindretalsregering viderefører stort set SV-regeringens linje, der kendetegnes ved, at al uddannelse gøres til et individuelt anliggende gennem tilpasningen til arbejdsmarkedet, modulopbygningen og billig-gørelsen af uddannelserne ved at indføre et system af kortere videregående uddannelser, der så at sige allerede skal påbegyndes fra og med 10. skoleår. Linjen i denne totale omlægning af det samlede uddannelses-system er fremgået af Det centrale Uddannelsesråds såkaldte »Folkebog« om fremtidens uddannelser, *U 90*. Ingredienserne er i folkeskolen: på den ene side en integration af fag, timer, alder, fritid og særfor-sorg, men på den anden side samtidig en individualisering af undervisningen, hvor hver enkelt elev i sit eget tempo opnår hver sit afgangsniveau. Dette er fastholdelse af den sociale ulighed, nu blot vævet ind i en lighedsorientering. De 16-19-åriges uddannelser fortsætter denne stigende *differentie-*

ring eleverne imellem. Samme reaktionære træk ses i angrebene på lærestalernes selvstyre, på de uddannelsessøgendes levevilkår (gennem en lovgivning om uddannelsesstøtte, som sikrer bankerne milliardprofitter!). Alt dette er udtryk for, at uddannelsessystemet er i krise.

Samfundskrisen viser sig nu som en virkelig *uddannelseskrise*, der nærmer sig en faktisk *uddannelseskatastrofe*. I folkeskolen fortsætter den sociale udskillelse af eleverne uantastet. Den stærkt opreklamerede reform af folkeskolen i retning af en enhedsskole, juni 1975, viser i dag sin grelle bagside frem. Flere elever end nogensinde forlader skolen og søger at opfylde den 9-årige undervisningspligt gennem efterskoler, andre skoleformer eller erhvervsarbejde. I dag kan skolereformen opgøres til et forsøg på at bidrage til at bevare samfundet, således som det nu engang er. Ved utallige lejligheder har regeringen fremsat forslag om at løse gymnasiet, HF's og EFG's krise. De seneste tanker om etableringen af et system for de 16-19-åriges uddannelser, der skaber et veritabelt supermarked af flere afstigningstrin og utallige kombinationsmuligheder, vil ikke indeholde den dybtgående reform, som bliver mere og mere uomgængelig. Statsmonopolismens benyttelse af uddannelses-sektoren som reguleringsfaktor i økonomien sætter sine dybe spor.

Disse tiltag har kommunisterne protesteret imod og samtidig formuleret alternativer til. På alle felter har udvalgets bestræbelser været tæt forbundet med 25. kongres' vedtagelse af, at en undervisningsreform måtte til. En reform, der demokra-

tiserer, reorganiserer og videnskabeliggør uddannelserne. Det var målsætningen, da udvalget fremførte sin kritik at U 90 (pjece forår 78) eller sine forslag til udlægning af særforløbet (materiale forår 79). Folketingsmæssigt har der været arbejdet med spørgsmål, forespørgsler, debatter og egentlige lovforslag på alle områder af betydning.

Udvalgets arbejde har i høj grad været præget af folketingets arbejde. De myriader af lovforslag, beslutninger, planer, betænkninger osv., som er skudt frem at den frugtbare uddannelsesmark, har partiet som *demokratisk modstød* fremlagt analyser af og fremstillet ændringsforslag til. I amtsråd og kommunalbestyrelser samt i skolenævn, -kommissioner og -udvalg har kammerater i samarbejde med såvel som uafhængigt af udvalget rejst skole- og andre uddannelsesspørgsmål.

Udvalget har i valg af *organisationsform* afspejlet arbejdets karakter. Udover et permanent virkende sekretariat har udvalget bestået af en række mindre arbejdsgrupper med hver deres speciale; eksempelvis: folkeskolen, førskolen, de 16-19-åriges uddannelse, forskningen, de videregående uddannelser. Seminarformen har været anvendt og vist sin levedygtighed i udvalgsarbejdet. Udvalget har således fulgt kongresresolutionens hovedlinje op, nemlig: »På alle felter må partiet styrke og udvikle sin virksomhed«. Overfor de uddannelsessøgendes og de færdiguddannedes organisationer har linjen været præget af partiets generelle *vilje til enhed*. Samarbejdet er udfoldet i fællesskab med DKU og Komm.S. omkring virkeliggørelsen af aktionsenhedens metode.

I forståelse for, at uddannelse i stigende grad er kommet i centrum af samfundsdebatten, har udvalget arbejdet med at udvikle større bredde i behandlingen af uddannelsen og videnskaben. Et snævrere samarbejde med det faglige sekretariat omkring EFG- og voksenuddannelserne er indledt. Dette vil blive videreført med hen-

blik på at udforme et »Fagbevægelsens uddannelsesprogram« som modstykke til LO-forslagene om uddannelsesfrihed. Ungdomsarbejdsløsheden kan alene løses gennem uddannelses tilbud, hvorfor udvalget har bidraget med forslag til kommunisterne alternative finanslove, senest formuleret som ungdommens finanslov for arbejde og uddannelse.

I uddannelsesperioden er det på Uddannelseskongressen, april 1975, vedtagne »Grundmateriale for kommunisterne uddannelsespolitik« udbygget i form af specialprogrammer på en lang række enkeltområder. Denne aktivitet afsluttedes forår 1980 med at fremsætte et egentligt *alternativ til U 90*, der både opsummerer kommunisterne grundlæggende synspunkter og peger frem mod en massiv, demokratisk aktivitet for at ændre billedet. I sammenhæng hermed har udvalgets medlemmer deltaget i den offentlige debat på en offensiv og slagkraftig måde, der har skabt øget indsigt i marxistisk psykologi og pædagogik hovedretningerne.

I videreførelsen af sine aktiviteter peger udvalget på at fremme debatten om alternativet og det folkelige modstød til U 90, at udforme et program for voksenuddannelserne og de faglige grunduddannelser samt at planlægge en ny uddannelseskongress i partiet med henblik på en samlet revision og ajourføring af 75-kongressens materialer.

Den øgede arbejdsbyrde i forbindelse med partiets behov for at markere sig på en lang række nye områder indenfor uddannelserne og videnskaben har afstedkommet visse vanskeligheder med forbedring af arbejdsstilen, prioritering af opgaverne og forbindelsen mellem de enkelte udvalg under CK. Samtidig har tilgangen af kammerater indenfor området fortsat. Dette har øget kravene til en præcis og detaljeret information om partiets aktuelle og principielle linje i uddannelsespolitikken. Udvalget har således deltaget i skolingsarrangementer i fraktioner og afdelinger,

samtidig med at det har bidraget til at fremstille vores politik samlet på »Uddannelsessiden« i Land og Folk. Interessen for en sådan samlet fremstilling har vist sig at være stor. Ingen tvivl om, at »Uddannelsessiden« stadig er et uundvæ-

ligt led i formiddlingen af vores politik, hvorfor den bør fortsætte i næste kongresperiode. Udvalgets oplysningsaktiviteter indenfor rammerne af MOF har ligeledes været vigtige led i forståelsen af 25. kongres' programvedtagelse.

Det socialpolitiske arbejde

I den forløbne kongresperiode har udvalget været samlet 3 gange, derudover er der arbejdet i et udvalgssekretariat.

Udvalget har i en periode været tilført arbejdskraft i form af en ansat partifunktionær. Der har imidlertid været personskift på dette job, og i den sidste del af kongresperioden har der ikke været tilknyttet ansat arbejdskraft til udvalget.

Konkret har der været arbejdet med to forslag:

— Forslag til folketingsbeslutning vedr. folkepension m.v.

— Forslag til folketingsbeslutning vedr. rettigheder for familier med børn.

Ingen af forslagene foreligger på nuværende tidspunkt i færdig form.

Der har været afholdt møder vedr. sociale forbrugernævn og vedr. rådgivningsarbejdet, samt et seminar om arbejdet i den sociale solidaritetsbevægelse.

Udvalget har i 1977 foretaget en rejse til DDR.

I 1979 er der fra distrikterne indhentet materiale vedr. de sociale forbrugernævn. Dette materiale er endnu ikke bearbejdet.

De opgaver, som udvalget ifølge kommissoriet var pålagt, er således kun udført i beskedent omfang, ligesom samarbejdet med andre udvalg har været svagt, når der tænkes på udvalgets arbejde som sådan, og ikke på det — omfattende — arbejde de enkelte udvalgsmedlemmer har udført i anden sammenhæng.

F. eks. har flere udvalgsmedlemmer deltaget i udarbejdelsen af det materiale vedr. særforsorgens udlægning, som er udsendt af Uddannelsespolitisk udvalg.

Arbejdet har imidlertid ikke været systematiseret, og den mere principielle diskussion har været forsømt, ligesom kontakterne til amter og distrikter og de udvalg, der er nedsat i den forbindelse.

Når der tænkes på partiets aktiviteter indenfor det sociale område, fagligt, kommunalpolitisk og i form af arbejdet på rådgivningerne, må det konkluderes, at udvalget ikke har formået at bruge den aktivitet der har været og de erfaringer der er indvundet i distrikterne og af udvalgets enkelte medlemmer.

Arbejdet med boligpolitikken

I kongresperioden har den boligpolitiske udvikling været præget af den boligpolitik, der blev grundlagt ved boligforliget af 1974 og den efterfølgende lovgivning i 1975. På nogle områder er boligpolitikken blevet yderligere forringet, mens det i samme periode er lykkedes at få gennemført mindre forbedringer, først og fremmest på grund af pres fra lejer- og boligforeninger.

DKP har i Folketinget fremsat en række forslag, dels genfremsættelser og dels nye forslag. De vigtigste forslag omfatter: Genfremsættelse af forslag om forbud mod udstykning, og salg af ikke tidligere solgte ejerlejligheder, opførelse og statsfinansiering af 13.000 almennyttige lejligheder, ændring af rentesikringsordningen, fjernelse af særskatten fra det ældre almennyttige byggeri og større tilskud til driftstab i de almennyttige boligselskaber.

Af nye forslag har folketingsgruppen i oktober 1978 fremsat forslag til en gennemgribende revidering af lejelovene og i januar 1979 et særdeles godt gennearbejdet forslag om byfornyelse og boligforbedring. I samarbejde med SF og VS har folketingsgruppen fremsat forslag om genhusningspligt og forslag til forøgelse af det almennyttige byggeri. DKP, SF, VS og Retsforbundet har i fællesskab fremsat forslag, der indebar forbud mod udstykning af ejerlejligheder, et forslag der kunne være gennemført, hvis Socialdemokratiet havde stemt på det.

Boligbevægelser og lejeraktioner har i de senere år manifesteret sig stærkere og bredere. I de fleste aktioner har partiet været den drivende kraft og til stadighed arbejdet for at gøre boligbevægelserne brede og

stærke og på denne måde give dem større slagkraft. Det har nogle steder ført til opgør med sekteriske grupper, der ville indsnævre bevægelserne.

I det almennyttige byggeri blev der i 1977/78 gennemført omfattende aktioner der vendte sig mod rentesikringsordningen, der på grund af aftrapningen kunne give husleje forhøjelser op til 20 kr. pr. m² årligt. Aktionerne omfattede konferencer, underskriftsindsamlinger, huslejeboycotter og trusler om iværksættelse af omfattende huslejeboycotter. Den linie partiet stod for i disse aktioner blev den fremherskende. Boligselskabernes koordineringsudvalg, hvor også partikammerater var placeret, var i høj grad medvirkende til, at der blev opnået positive resultater.

Regeringen og Folketinget blev således i marts 1978 tvunget til at give efter, og der blev indført et loft over aftrapningen af rentesikringen på 7 kr. pr. m² årlig — en sejr, om end ikke af de helt store.

Da der i foråret 1978 endnu ikke var fremsat forslag til nye boliglove, skulle der en forlængelse til frem til jan. 1980. Men de borgerlige partier stillede en række vidtgående krav for at medvirke, alle til fordel for ejendomsbesiddere. Hvis nogle af lovene ikke blev forlænget ville det have betydet at loftet over rentesikringsordningen ville blive fjernet og at det almennyttige byggeri ville miste forskellige tilskud.

I denne situation viste det sig, at venstrefløjen turde tage et ansvar, og sammen med Retsforbundet blev lovenes forlængelse gennemført. Det er kaldt det lille boligforlig og det vakte bestyrtelse i de borgerlige partier, men det viser at der hele tiden

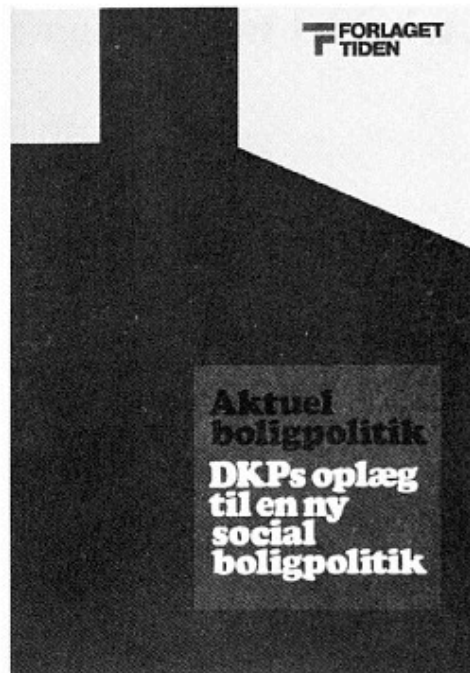
har været et andet flertal — hvis Socialdemokratiet ville bruge det.

Partiet og lejerbevægelsen, hvor partiet i kongresperioden har vundet mange positioner, har ført en utrættelig kamp mod udstykning af ejerlejligheder og fupmoderniseringer. Hovedkraften i lejerbevægelsen er sat ind på dette område. Der har været udfoldet utallige initiativer og mange partiorganisationer har her ydet en fortræffelig indsats.

Det har også givet resultater — i første omgang en skærpelse af ejerlejlighedsloven, men utilstrækkelig til at stoppe fiduserne, og nu i anden omgang — forbudet mod udstykning af ejendomme i ejerlejligheder opført før 1966. Det er selvfølgelig en sejr for lejer- og boligbevægelser — også en betydelig — men alt for mange ulykker er sket og tilbage står den kendsgerning, at 40-50.000 udstykkede lejligheder fortsat kan sælges. Her må findes udveje for at få stoppet dette salg.

Utallige udtalelser fra lejer- og boligforeninger har vist, at DKPs boligpolitik har meget stærk opbakning fra disse organisationer. Nu skal kræfterne sættes ind på en stadig bedre organisering af lejer- og boligbevægelser. I de senere år er der opstået mange beboerforeninger rundt omkring, der ingen direkte tilknytning har til lejerorganisationerne. Det er en opgave for partiorganisationerne i den kommende tid at gå ind i dette arbejde, på det lokale grundlag, og være med til at knytte kontakt og direkte forbindelse med den organiserede lejerbevægelse.

Målet må være at skabe en bred og slagkraftig boligfront, der gennem sine aktioner og talmæssige styrke, vil være i stand til at gennemtvinge boligpolitiske forbedringer. DKPs boligpolitik modsvarer netop de krav og ønsker der kommer fra lejer- og

boligbevægelserne og giver kontante svar på indholdet af en virkelig social og demokratisk boligpolitik.

Det af CK nedsatte boligudvalg har i det store og hele arbejdet godt. Nogle nedsatte underudvalg for lejerbevægelse og det almennyttige byggeri arbejder endnu ikke som planlagt, og må snarest finde den rette arbejdsform. Derimod har det underudvalg, der har arbejdet med byfornyelse og boligforbedring gennemført en meget roseværdig indsats.

CKs udvalg har medvirket ved udsendelse af løbesedler og endvidere udarbejdet pjecen Aktuel boligpolitik, samt folderen Byfornyelse og boligforbedring Nu.

Efter beslutning i CK afholdtes en landsdækkende og vellykket boligkonference den 26. marts 1977.

Det kvindepolitiske arbejde

Med vedtagelsen af kommunisternes program på partiets 25. kongres og programets afsnit om fuld ligestilling for kvinderne, blev der skabt et klart grundlag for det kvindepolitiske udvalgs arbejde i kongresperioden. Det må også betragtes som et væsentligt fremskridt, at kongresresolutionen opfordrede til nedsættelse af lokale kvindepolitiske udvalg.

Udvalgets kommissorium, der blev godkendt af centralkomiteen, fik følgende hovedpunkter, som udvalget gennem sin virksomhed har søgt at realisere, i flere tilfælde sammen med socialpolitisk udvalg, med hvilket der har været et nært samarbejde i kongresperioden:

- I samarbejde med andre grupper og udvalg i partiet nøje at følge lovgivningen, den økonomiske og politiske udvikling.
- I samarbejde med folketingsgruppen og kommunalbestyrelsesmedlemmer sætte ind for at fremme kvinders ligestilling på alle områder.
- Tage initiativ til at sætte ind for øget aktivitet i fagbevægelsen for kravene for kvinders organisering og ligestilling samt at sætte de fornødne kræfter af til arbejde i andre kvindeorganisationer.
- Endvidere omhandle kommissoriets indsats for brede arrangementer 8. marts, udarbejdelse af skolingsmaterialer, fremstilling af agitationsmateriale samt indsats for at øge mængden af kvindepolitisk stof i Land og Folk, TIDEN/VR samt Kort og Godt. Der lages endvidere vægt på freds- og solidaritetsarbejde og endelig, at udvalget må inspirere til, at der satses på de kvinde-

lige kammeraters inddragelse i ledelsesarbejde, massearbejde og ved opstilling til kommunal- og folketingsvalg.

Der har i kongresperioden været såvel afgang fra som udskiftninger i udvalget, hvilket har medført nogle vanskeligheder, idet udvalget oprindeligt var sammensat med en faglig og arbejdsmæssig spredning, der skulle give et så bredt overblik som muligt i relation til kommissoriets definition af de politiske og organisatoriske opgaver.

De konkrete aktiviteter ud fra partiprogrammet og de aktuelle situationer har, hvad angår udvalgets initiativer været, at man i begyndelsen af kongresperioden videreførte »Kvinde — organiser dig«-kampagnen. Ud fra den situation, at den økonomiske krise har vist en helt klar udvikling med stigende arbejdsløshed for kvinder, bragte udvalget i 1977 en kronik i Land og Folk om »Kvinder som arbejdskraftreserve«. Denne kronik blev udgivet som særtryk og udsendt til fagbevægelse og arbejdspladser, ligesom materialet har været anvendt i det lokale agitationsarbejde. Ved overenskomstssituationen i 1978 udgav udvalget folderen »Kvinder og overenskomst«.

I 1978 påbegyndte udvalget udarbejdelsen af forslag til forlænget barselsorlov, og som led i dette arbejde blev udkastet til lovforslag udsendt til debat i distrikter og afdelinger. I forbindelse med lovforslagets fremsættelse blev der udsendt en folder, som er blevet flittigt anvendt i partiet.

Udvalget har fundet det nødvendigt at udarbejde en konkretisering af partiets familiepolitik ud fra partiprogrammet. Et

debatoplæg om familiepolitik er bragt i TIDEN/VR, og det er planlagt, at oplægget skal være færdigbehandlet i januar 1980. I samarbejde med socialpolitisk udvalg arbejdes der med en række lovforslag omkring småbørnsfamilier. Hvad angår skoling har udvalget i kongresperioden udsendt skolingsvejledninger og gennemført en central møderække omkring »Kvinder og bistandsloven«, ligesom der i MOF, København gennemføres møderækker på initiativ af udvalget. I 1979 gennemførtes som led i sommerkurserne et ugekursus i DDR om partiets kvindepolitik. Kurset, der havde over 40 deltagere fra hele landet blev en stor succes, og udvalget arbejder med forberedelse af lignende kurser i 1980.

Omkring freds- og solidaritetsarbejdet har udvalget særligt koncentreret sig omkring solidaritet med Chile, hvilket har medført et tæt samarbejde med UPs kvindeudvalg og de kvindelige chilenske partikammerater. Der har været udsendt opfordringer til konkrete solidaritetsaktioner, herunder at sende hilsener 8. marts, hvilket en række partiafdelinger har gjort i form af telegrammer. Udvalget har endvidere sikret partiet repræsentation i Kvindernes U-lands udvalg.

8. marts samarbejdet med andre partier og organisationer har været en fast bestanddel af udvalgets arbejde, som har udviklet sig til bl. a. en samarbejdsgruppe omkring barselsorlov.

I 1977 var udvalget ansvarlig for det kvindepolitiske indslag ved Land og Folk-festivalen, et initiativ, der senere er blevet taget op af det københavnske parti i tæt samarbejde med det centrale kv.pol. ud-

valg. Samarbejde med andre kvindeorganisationer, partier m.v. har fundet sted omkring aktionsugen mod kvindearbejdsledsøshed i 1977 og 1979. Dette samarbejde har, ligesom omkring 8. marts, medført en række debatter, og det må nok stærkere understreges, at det kvindepolitiske udvalg fremover mere konkret må beskæftige sig med den ideologiske kamp.

Udvalget har, udover de omtalte agitationsmaterialer, sikret at der i Land og Folk har været artikler om kvindepolitiske emner, ligesom der ud over debatoplægget om familiepolitik i TIDEN har været bragt to store artikler om henholdsvis kvinders samfundsmæssige situation og de faglige spørgsmål. Udvalget har også opfordret til, at der i hvert nummer af Kort og Godt skulle være en artikel rettet direkte til kvinderne, hvilket dog på grund af manglende samarbejde med redaktionen ikke er lykkedes helt.

Det kvindepolitiske udvalg har været repræsenteret ved NKPs kvindekongference i 1977, DKP Hamburgs 8. marts arrangement i 1977, De europæiske kommunistiske partiers konference i Helsinki i 1977 om kvinders ligestilling på det lovgivningsmæssige område og i 1979 ved seminaret i anledning af 100 året for Babels værk »Kvinden og socialismen« i Berlin, DDR.

I beretningen må også indgå, at der i kongresperioden er blevet oprettet en række nye lokale kvindepolitiske udvalg og at der ligeledes lokalt i form af konferencer, møder, skoling og udarbejdelse af agitationsmaterialer er sket en konkret styrkelse af det kvindepolitiske arbejde.

Kulturarbejdet

Kulturpolitisk udvalg har med udgangspunkt i afsnittet *Kulturel udfoldelse* i Kommunisternes Program bestræbt sig for at bidrage til styrkelsen af aktiviteten for en demokratisering af kulturlivet og kulturudviklingens frihed, som et led i kampen for at ændre de herskende ejendomsforhold, at udvikle de offentlige kulturinstitutioners virkefelt og at bekæmpe det reaktionære nedskæringsfelt mod disse institutioners økonomiske vilkår og mod deres medarbejderes menings- og ytringsfrihed.

Udvalget har ligeledes søgt at fremme arbejdet for det materielle grundlag for amatørbevægelsernes nyskabende virksomhed og at udvikle kontaktfladen til ungdommens og andre masseorganisationer.

Efter 25. kongres udviklede aktiviteten på det kulturelle område sig stærkt, ikke mindst på grundlag af stadig større udfoldelse af kunstneriske kræfter tilgæet partiet og af ansatte i kulturelle institutioner.

Dette har fundet markant udtryk i Land og Folk festivalernes programmer og i talrige lokale arrangementer med stor tilslutning.

I kongresperioden er der afholdt en række kulturseminarer til udvikling af disse aktiviteter, som ofte er blevet direkte knyttet til bl.a. aktioner om lokalpolitiske spørgsmål som oprettelse af medborgerhuse, bedre biblioteksservice, uddannelse m.m. Professionelle udøvende kunstnere og amatørgrupper i rig udvikling har bidraget til partiets politiske agitationsarbejde. Denne vækst har givet grundlag for et målrettet arbejde i distrikter og afdelinger med valg af kulturelt ansvarlige. Det gæl-

der for byer rundt om i landet og for hovedstadsområdet. Dermed har partiets kulturelle arbejde slået rødder i lokalsamfundet og bidraget til at styrke partiets almene målsætning, som den er udtrykt i Kommunisternes Program fra 25. kongres.

Under disse omstændigheder er det centrale kulturpolitiske udvalgs aktivitet i flere henseender blevet overhalet af lokale initiativer og resultater. Det har været vanskeligt at få kontinuitet i udvalgets arbejde, ligesom der har manglet en effektiv organisering af opgaverne.

I sin sammensætning har udvalget dækket et meget bredt spektrum af kulturarbejdere og har søgt at afbøde en underrepræsentation i selve udvalget af repræsentanter fra partidistrikter uden for hovedstadsområdet ved indbydelser til møder om væsentlige emner, f.eks. Land og Folks kulturside og anmeldervirksomheden.

Ved det første møde i kulturpolitisk udvalg efter kongressen i januar 1977 blev der nedsat en række arbejdsudvalg, hvoraf flere har kunnet leve op til deres formål, f.eks. udvalget vedrørende lovgivning på kulturområdet, udvalget for Land og Folks kulturaftener, hvis aktivitet er blevet nærmere knyttet til det københavnske kulturudvalg og afpasset efter Marxistisk Oplysningsforbunds arrangementer, udvalget for udgivelsen af Folkets Jul. Der er desuden blevet sikret en bedre organisering af arbejdet m.h.t. den kunstneriske medvirken ved partiets større arrangementer.

I forbindelse med det sidste kommunevalg, som betød en styrkelse af partiets placering og mandattal, udarbejdedes valgmateriale og lokalprogrammer, hvori en kul-

turel målsætning inden for den enkelte kommune indtog en vigtig plads, f.eks. København, Århus, Holbæk, Farum, Hvidovre og en lang række andre.

Alle steder har målsætningen et bredt grundlag og er udsprunget af kulturelle initiativer med stor tilslutning, f.eks. filmugen i Holbæk med over 25.000 deltagere.

Det er endnu ikke lykkedes at samle og belyse de mangeartede erfaringer, som findes her, men det er en opgave for kulturpolitisk udvalg i samarbejde med lokalområderne.

Forlaget Tidens udgivelsesvirksomhed, som behandles andetsteds i virksomhedsberetningen, har været behandlet i kulturpolitisk udvalg.

Der er i kongresperioden blevet udviklet

kulturelle aktiviteter med nyt indhold og omfattet af bred interesse.

Samtidig er imidlertid de reaktionære anslag mod de på demokratisk og folkelig aktivitet opbyggede og udviklede kulturelle institutioner og nyskabte centre for kulturel udfoldelse taget til.

Efter SV-regeringens tilkomst er højrekræfternes angreb blevet stadig voldsommere. De retter sig såvel mod institutionernes økonomiske vilkår som mod menings- og ytringsfriheden inden for institutionernes virkeområde.

Udarbejdelse af grundlag for og forslag til modstød mod højrekræfternes anslag er en påtrængende opgave for kulturpolitisk udvalg.

Miljøudvalget

Miljøudvalgets væsentligste opgave har været forslaget til en bedre »bedriftssundhedstjeneste«. Ændringsforslagene er populariseret i en folder og en pjece. Materialet er ikke forældet, selv om forslagene ikke blev vedtagne, for problemerne ligger der endnu.

Også loven om kemiske stoffer og produkter havde partiet ændringsforslag til og langt over 100 spørgsmål. Vore ændringsforslag ville have givet arbejderne indflydelse på alle de sundhedsskadelige stoffer, der findes på arbejdspladserne.

Partiet stillede ændringsforslag til arbejdsmiljøloven og loven om arbejdsskadeforsikring for at undgå forringelser. DKPs ændringsforslag har alle været gode, men de er i for ringe grad kommet ud til befolkningen. De har kun været nævnt i Land og Folk.

I hele epoxy-kampagnen har partiet også spillet en stor rolle. Aktive kammerater i Byggefagenes Samvirke i København og Århus udførte et kæmpestort arbejde, og igen oplevede vi, at andre tog æren.

Partiet foreslog lodstvang for alle skibe med olie- og kemikalieførende mængder over 400 tons dødvægt. Forslaget fik ingen tilslutning fra de partier, der siger, at de er miljøbevidste.

Ved revisionen af loven om tilsætningsstoffer ønskede vi at få fjernet farvestofferne fra ost og kød, men miljøministeren sagde, at det var nødvendigt for at bevare under 2 pct. af eksporten samt for det frie forbrugsvalg.

Partiet har stillet forslag om nedsættelse af hastigheden ved transportbåndene eller ansættelse af flere dyrlæger, så man får en effektiv kvalitetskontrol med fødevarer. Der har været artikler fra miljøudvalget i Land og Folk om EF, eksemper og langtidspåvirkninger, tavshedspligten, faglig kamp, fosterskader og asbest.

Der afholdtes en arbejdsmiljøkonference i weekenden 8.—9. sept. 1979 med kammerater fra Århus, Odense, Ålborg og København. Det er forsøgt at dele udvalget op i et internt og et eksternt udvalg, men det fungerer ikke tilfredsstillende endnu.

Landbrugsudvalget

Landbrugsudvalget udviklede sig især op gennem 1979 efter at det vigtige område, som landbruget er, i en årrække har bevæget sig i betænkelig nærhed af nul-punktet.

En begyndelse blev gjort i december 1977, hvor der i forbindelse med det nordjyske partidistrikts distriktsledelsesmøde i Hjørring afholdtes et 1-dags landbrugspolitisk landsmøde. Det fulgtes af en meget vellykket konference i Viborg 13.-14. jan. 1979 — forbilledlig arrangeret af Viborgkammeraterne og forbundet med et offentligt møde. Hovedindlæggene fra denne konference findes i »Tiden«, nr. 1, 1979. Der blev her foreslået nedsættelse af et fast landbrugsudvalg, samt udarbejdelse af en pjece, der i fortsættelse af partiprogrammets landbrugsafsnit skulle konkretisere partiets landbrugspolitiske hovedkrav i den aktuelle situation.

Begge de to beslutninger blev bekræftet på et møde i Ålborg 25.3.79.

Udvalgets arbejde har — på grund af medlemmernes geografiske spredning — og for de aktive landmænds vedkommende vanskeligheder ved at gøre sig fri — i høj grad været ført pr. korrespondance og telefon.

Pjecen er blevet forsinket, fordi den kammerat, der skulle udarbejde et første udkast, blev overbebyrdet af sit arbejde i jordlovsudvalget som følge af de nye landbrugsloves bestemmelser. Et andet udkast er udarbejdet.

Iøvrigt har nogle afdelinger og distrikter taget visse tilløb til afholdelse af møder om landbrugsspørgsmål — og med positive erfaringer.

Idrætsudvalget

Idrætsudvalget blev nedsat efter CK-beslutning 27/11-1977. Dets umiddelbare opgave skulle være et oplæg om partiets syn på idrættens samfundsmæssige rolle og betingelser, bl. a. dens økonomiske forhold, og idrætsorganisationernes rolle som de vældige masseorganisationer, de er. Det udarbejdede oplæg skulle dernæst sammen

med det ret kortfattede afsnit om idrætten i partiprogrammet danne basis for en bredere diskussion om en egentlig idrætspolitik.

Udvalget forventer at kunne udsende et sådant diskussionsoplæg inden kongressen.

Land og Folk

I hele sin 60-årige historie har Danmarks kommunistiske Parti satset stærkt på at sikre udgivelsen af sin egen presse. Dette er ikke blot ønskeligt, men nødvendigt i et land, hvor borgerlige massemedier er dominerende.

I den kongresperiode, som nu afsluttes, er mange kræfter sat ind for at sikre Land og Folks økonomi og for at øge bladets udbredelse. I nogen grad har vi lært at arbejde mere målbevidst. Når Land og Folk behandler et eller andet problem i et bestemt område, er det således ved at blive en god skik, at grundorganisationen i det pågældende område gør en ekstra indsats for at sælge avisen. En arbejds metode der kan og bør udvikles.

I lighed med forrige kongresperiode kan det konstateres, at oplagsmandens arbejde er af stor betydning. Det målbevidste arbejde med kioskerne har øget antallet af bladsalgssteder. Arbejdet med kiosksalget bør fortsættes. Dog ikke sådan, at målet er, at hvert eneste bladsalgssted i Danmark skal føre Land og Folk, men således, at der i enhver landsby og i de større byer i hver bydel er bladsalgssteder, der fører Land og Folk. Dette arbejde kan dog aldrig erstatte partiafdelingernes bladarbejde. Den oplagsfremgang, der prægede forrige kongresperiode er fortsat, omend stigningen har været knap så markant. Udviklingen fremgår af disse tal:

Januar 1976: Hverdage 12.100 — Weekend 17.200 (før 25. kongres)

Januar 1977: Hverdage 13.000 — Weekend 18.000

Januar 1978: Hverdage 13.400 — Weekend 18.500

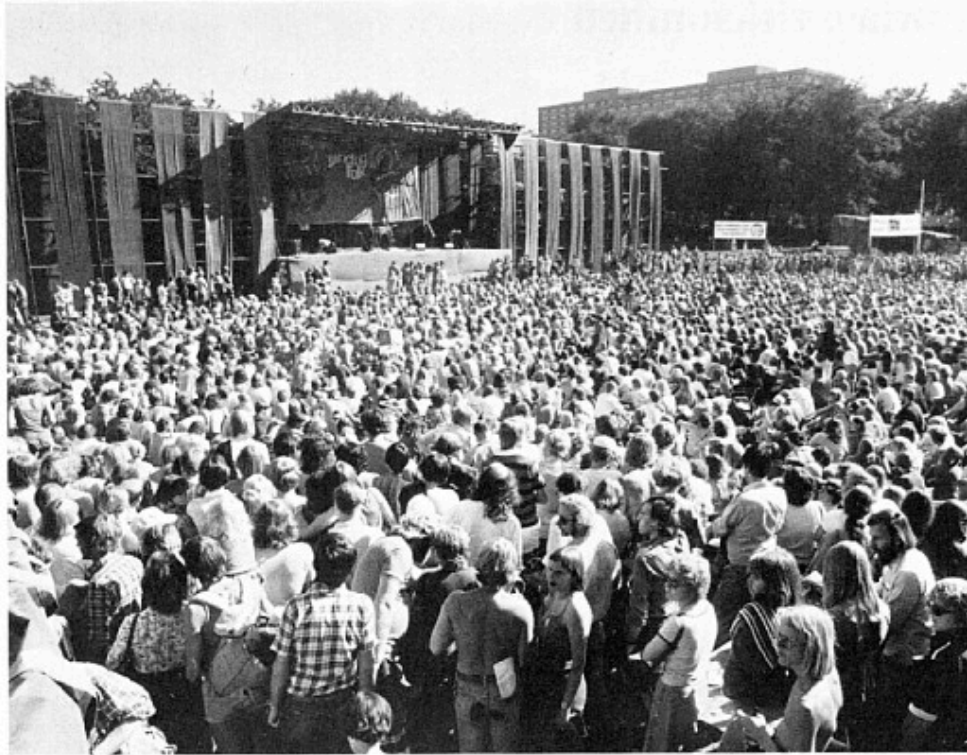
Januar 1979: Hverdage 14.100 — Weekend 19.400

I årene siden 25. kongres har forskellige kampagner for udbredelsen af Land og Folk været gennemført. To måneders avis for een måneds pris i månederne august til november i 1977, 1978 og i 1979. Forud for folketingsvalget i februar 1977 og forud for kommunalvalgene i marts 1978 billige prøveabonnementer. Kampagner, der sammenlagt bidrog til oplagsforøgelsen.

Der har ikke været grundlag for at fast udvidelse af Land og Folks sidetal i denne kongresperiode. Imidlertid har sidetallet været udvidet 75 gange med ialt 320 sider i perioden 1. januar 1977 til 1. december 1979.

Samarbejdet mellem grundorganisationerne og Land og Folk har udviklet sig positivt. Flere og flere afdelinger og distrikter henvender sig til redaktionen med forslag og ønsker. Endnu er der svagheder og mangler som kan afhjælpes. Grundorganisationerne må i endnu højere grad lære at bruge Land og Folk, forstået på den måde, at de orienterer om begivenheder, som kan have almen interesse. Og redaktionen må finde frem til arbejds metoder, der sikrer, at sådanne begivenheder dækkes i rimelig udstrækning.

Oprettelsen af Jyllandsredaktionen i forrige kongresperiode har givet os mange kontaktflader og en bedre dækning af Jylland. Forud for Jyllandsredaktionens etablering var skabt en skrivende bladgruppe. Desværre er det ikke lykkedes at videreudvikle denne gruppes arbejde. Tværtimod er gruppen opløst, hvilket er en svaghed.

I kongresperiodens seneste måneder har redaktionen søgt at etablere et panel af kommentatorer. Det har ikke været nogen helt let opgave, men en begyndelse er gjort. Det er fortsat få ledende medlemmer af den kommunistiske bevægelse i Danmark, der skriver kommentarer eller kronikker i Land og Folk.

Arbejdet med at gøre Land og Folk kendt i brede lag af befolkningen fik nye dimensioner, da vi i 1976 holdt den første Land og Folk festival.

I denne kongresperiode har vi afviklet tre Land og Folk festivals. De blev alle den årlige københavnerbegivenhed. Titusinder stiftede bekendtskab med kommunisterne og deres dagblad. Men Land og Folk festival har ført andet og mere med sig. Det mangesidige tilbud af underholdning og politik har været igangsætter af mange

kulturelle aktiviteter. Fra år til år er det politiske indslag i festival blevet styrket.

Kontakten med læserne er meget væsentlig og den blev mærkbart udbygget i sidste halvdel af kongresperioden. Ideen med læserfora blev en succes. Redaktionens medlemmer har deltaget i snesevis af disse fora. Mange hundrede af Land og Folks læsere benyttede muligheden for at mødes med repræsentanter for redaktionen. Det gav ideer, forslag og kritik. Det gav inspiration til dem, der skal skrive vort kommunistiske dagblad, men også til de mange hundrede aktivister, der er garantterne for, at Land og Folk når ud til stadig flere mennesker i vort land.

En hjælp i dette arbejde er filmen »Land og Folk — en kommunistisk avis«, som blev produceret i forsommeren 1978.

Forlagsvirksomhed

Den positive udvikling, som forlagsarbejdet oplevede i sidste kongresperiode, er blevet forstærket yderligere i indeværende periode. Antallet af nyudgivelser er steget fra 49 til 53 og dertil kommer 26 genoptryk, en stigning på 4 i forhold til sidste kongresperiode. Den samlede omsætning

er øget med 50% i forhold til sidste kongresperiode, selv når man tager hensyn til de prisstigninger, der har været i perioden, og sammenligner man 1973 med 1979 er der sket en 3-dobling af omsætningen. Nedenstående oversigt viser, hvor mange titler, der er udkommet i kongresperioden:

	<i>Antal titler</i>	<i>Oplag</i>
<i>1976</i>		
Nye titler	13	59.900
Genoptryk	9	26.900
<hr/>		
Ialt	22	86.800
<hr/>		
<i>1977</i>		
Nye titler	12	53.000
Genoptryk	11	39.900
<hr/>		
Ialt	23	92.900
<hr/>		

	<i>Antal titler</i>	<i>Oplag</i>
<i>1978</i>		
Nye titler	12	37.900
Genoptryk	2	4.100
<hr/>		
Ialt	14	42.000
<hr/>		
<i>1979 (planlagt)</i>		
Nye titler	23	68.900
Genoptryk	9	21.200
<hr/>		
Ialt	32	90.100
<hr/>		

Dertil kommer udgivelsen af 5 LP-grammofonplader og 1 singleplade.

I kongresperioden er der også sket en stigning i antallet af litteraturledere fra 160 til over 200, hvilket betyder, at alle distrikter i hovedstadsområdet har mindst 1 litteraturleder og næsten alle provinsbyer ligeledes. Der er også sket en stigning i antallet af bogcafeer fra 12 til 20, og disse bogcafeers salg har medvirket meget til det øgede salg i partiet. Af det samlede salg til partiorganisationerne udgør bogcafeernes andel 43 %, og den har været stigende i hele kon-

gresperioden. Det stigende salg gennem de lokale bogcafeer har betydet en stagnation i Tidens Bogsalgs omsætning, ikke mindst fordi stigningen i antallet af bogcafeer har ligget i København. I kongresperioden er der indledt et samarbejde mellem alle bogcafeer i Danmark uanset deres politiske tilhørsforhold. I dette samarbejde deltager de fleste af partiets bogcafeer og en række kammerater er med i ledelsen af Bogcafeer i Danmark (BID).

Også på et andet område er der indledt et samarbejde, nemlig mellem en række

pladeforlag på venstrefløjen, som i august 1978 dannede Dansk Samdistribution for at sikre en bedre distribution af gram-mofonplader. Vor deltagelse i SAM har betydet et øget salg af vore plader til plade-forretninger, og i det øjeblik vi har en mere kontinuerlig pladeproduktion, vil der være gode muligheder for at få solgt vore plader. Der er også sket en udvidelse i bredden af vor udgivelsespolitik. Vi har genoptaget udsendelsen af Folkets Jul i 1978 efter at det ikke var udkommet i 12 år, vi er begyndt at udgive børnebøger, som er blevet solgt i et pænt antal. Der er udgivet mere skønlitteratur. Vi har overtaget en del af Forlaget Melbyhus' bøger, bl.a. nogle af Martin Nielsens bøger. Vi har overtaget nogle af Martin Andersen Nexøes bøger

fra Gyldendal, bl.a. Morten hin Røde. Gennem vort samarbejde med Landsforeningens forlag Sputnik, hvis bøger vi har i kommission, har vi også fået en række russiske skønlitterære bøger. Endelig har vi fra september 1979 indledt et samarbejde med vort norske broderforlag »Ny Dag«, som betyder, at vi kan tilbyde en række bøger, som ikke findes på dansk, til bl.a. vort skolingsarbejde.

Både i slutningen af 1976 og 77 er der blevet gennemført kampagner for at øge litteratursalget og antallet af abonnenter på Tiden-Verden Rundt. I kampagnen i foråret 1977 var målet at sælge 25.000 partiprogrammer, og det lykkedes i perioden frem til 1. maj 1977. I forbindelse med denne kampagne blev der også afholdt en række

møder for litteraturledere forskellige steder i landet. I forbindelse med jubilæumsåret blev april måned gjort til Bogens Måned, og centralt blev der gennemført en udstilling med bøger fra Arbejderforlaget, Mondes Forlag og Forlaget Tiden. Som en del af Bogens Måned indgik også udgivelsen af bogen »Knud Jespersen — en af arbejderklassens sønner«, hvis 1. oplag allerede var solgt en måned efter dens udgivelse. Endelig indgik i Bogens Måned et landsdækkende møde for litteraturledere, hvori deltog over 100 litteraturledere. På dette møde blev der lejlighed at udveksle erfaringer og diskutere forslag til bedringer i arbejdet, samt at der blev lavet mere agitationsmateriale. Som et resultat af litteraturledermødet gennemførtes i november-december 1979 Bogens Måned som forhåbentligt bliver en årlig tilbagevendende begivenhed. I forbindelse med denne måned blev der udsendt et 16-sidet katalog i Fremadformat over forlagets bøger.

I perioden er samarbejdet med de forskellige udvalg blevet styrket, og det har bl.a. givet sig udslag i, at der er kommet flere pjecer og bøger, som udvalgene enten selv har skrevet eller foreslået. Men desværre har vi også lidt under at vi ikke altid har kunnet få vore udgivelser igennem på trykkeriet så hurtigt, som vi har haft brug

for dem. Dette problem har især ramt udgivelsen af Lenins Udvalgte Værker, hvor det var planlagt, at der skulle komme 12 bind i kongresperioden, men hvor der indtil nu kun er kommet 4 bind. Disse forsinkelser i vort udgivelsesarbejde er også med til at svække skolingsarbejdet, idet det er umuligt for os at love nogen udgivelsesterminer, fordi vore udgivelser tit bliver skudt i anden række i trykkeriet.

Hvad angår vort teoretiske tidsskrift Tiden-Verden Rundt, så har vi også i denne periode kunnet opleve en stigning i oplaget, sådan at det er det højeste i de sidste 30 år. Antallet af faste abonnenter er i perioden øget med 20%, men hvis det skal fastholdes og styrkes kræver det, at der hele tiden arbejdes med det, og en af måderne at gøre det på er bl.a. at bruge tidsskriftet mere i skolingsarbejdet og på medlemsmøder og på denne måde gøre det uundværligt for alle vore kammerater.

Alt tyder på, at jubilæumsåret vil blive et af de bedste år i forlagets historie. Dertil har medvirket en række af de bøger, som specielt har beskæftiget sig med parti-jubilæet, selv om nogle af de udgivelser, som skulle være udkommet i 1979, har måtte udskydes til 1980 p.g.a. valget i oktober.

Skolingsarbejdet

Skolingsudvalget har i kongresperioden arbejdet stabilt med de foreliggende arbejdsopgaver. Udvalget har været samlet ca. 5 gange årligt, et sekretariat har varetaget det daglige arbejde, ligesom der løbende har været nedsat arbejdsgrupper til løsning af konkrete opgaver. Der har været gennemført 2 landsdækkende møder med skolingsansvarlige, hvorved kontakten med distrikternes skolingsudvalg er blevet styrket.

Søgningen til *sommerkurserne* har været stærkt stigende gennem perioden. Særlig stor har interessen været omkring de faglige kurser, hvor der i 1979 kun var plads til $\frac{1}{3}$ af ansøgerne. Denne store søgning har øget betydningen af en omhyggelig indstillingsprocedure i afdelinger og distrikter, og en bedre central planlægning. Sommerkurserne har været tilrettelagt sådan, at de dels supplerede den grundlæggende skoling i afdelinger og distrikter, dels formede sig som studier i særlige dele af partiets arbejdsområder. Der er stræbt efter sammenhængende kursusforløb med få lærere og evt. særlige ekspertindledere. Genindførelsen af 1-uges kurser har været en succes. I videst mulige omfang har der desuden været gennemført arrangementer, der har givet kursusedtagerne et indblik i den socialistiske dagligdag og broderpartiernes arbejde. Beslutningen om i jubilæumsåret at gennemføre alle kurser i lyset af partiets 60-årige virke blev ikke realiseret fuldt ud, men ideen med et overordnet tema for sommerkurserne blev modtaget positivt.

I 1979 var endnu en kursusmulighed blevet modtaget af DKP i Forbundsrepublikken.

Muligheden for at sende kammerater på

1-årskursus i Sovjetunionen er også blevet udnyttet i hele perioden. Antallet af deltagere er blevet øget og forberedelsen af kursisterne er blevet forbedret væsentligt. Dels gennem afholdelse af et politisk seminar, dels gennem oprettelse af russiskkurser.

I Sovjetunionen har der desuden forsøgsvis været afholdt et 3-måneders kursus.

Udarbejdelsen af et *ensartet og samlet skolingssystem* har haft den største betydning for hele den partimæssige skoling. I form af vejledninger til 6 selvstændige studiekredse er der skabt forudsætninger for, at afdelinger og distrikter løbende kan afholde grundlæggende skoling. Det har dog vist sig vanskeligt at udnytte fordelene ved det samlede skolingssystem fuldtud, fordi kontinuiteten i og ledelsernes omsorg for skolingsarbejdet ikke alle steder har været tilstrækkelig igennem hele perioden.

Som yderligere inspiration i den partimæssige skoling har skolingsudvalget i forbindelse med udsendelse af det årlige cirkulære til vinterens skoling udarbejdet studievejledninger til udgivelser fra Tiden, der kunne have særlig interesse for den teoretiske og politiske diskussion.

Som et særligt alternativ i jubilæumsåret er der i mange afdelinger og distrikter skolingsaftener om partiets historie, dets organisatoriske principper og politiske program. Inddragelse af partiveteraner i denne forbindelse har været meget udbytterig.

I kongresperioden er arbejdet med at oprette afdelinger af Marxistisk Oplysnings Forbund fortsat og intensiveret, så der nu er 20 afdelinger landet over. Det største skridt mod oprettelsen af det landsdæk-

kende forbund var dannelsen af Marxistisk Oplysnings Forbund i København og på Frederiksberg, hvor koordinering af de implicerede distrikters grundskoling har forbedret mulighederne for den partimæssige skoling betydeligt, kombineret med et stort udbud af samfundsmæssige og politiske emner, der har inddraget mange af partiets sympatisører.

For at udvikle skoling — først og fremmest det samlede skolingssystem — er der nedsat arbejdsgrupper af lærere inden for politisk økonomi, arbejderbevægelsens historie og filosofi. Disse gruppers arbejde har indtil nu ikke haft landsdækkende karakter, men har været koncentreret på Sjælland. Gruppen har arbejdet med lærebøger, lysbilledserier samt pædagogiske spørgsmål.

Desuden har der været nedsat en historikergruppe, som bl. a. har udarbejdet planchemateriale i forbindelse med partiets 60 årsdag.

Arbejdet med oplysningsforbundet har øget behovet for materialer til undervisningsbrug, behovet for udvikling af skolingsledere og lærere er også vokset. I pe-

rioden har der derfor været afholdt 2 seminarer for ledere og lærere.

Det planlæggende arbejde med at forbedre oprettelsen af en *partihøjskole* er fortsat i hele perioden. På baggrund af højskoleloven er der udarbejdet forslag til vedtægter og forskellige finansieringsmuligheder er drøftet.

Afholdelse af 3 måneders dagskole under Marxistisk Oplysnings Forbund i København og Frederiksberg har givet gode erfaringer til en egentlig højskolevirksomhed, der både kan omfatte dagskoleelever, som bor hjemme og elever der bor på skolen.

I kongresperioden er der taget beslutning om at oprette et håndbibliotek (ikke udlån) samt et arkiv til partiets dokumenter.

Der er således sat partimæssigt ind for at videreføre mange kammeraters store personlige indsats og skabe gode rammer for nyttige bøger og vigtige dokumenter. Det praktiske arbejde i forbindelse med disse beslutningers udførelse er lagt under skolingsudvalget og biblioteksopgaven er godkendt som støtteberettiget projekt.

Agitation

»I forbindelse med agitationsarbejdet er det muligt at inddrage flere kammerater i arbejdet; det gælder bl. a. specielle områder som udformning af plakater og tryksager.

Mængden af tryksager fra det centrale apparat er meget varierende. Såvel kvantitet som kvalitet må nøje overvejes. Væksten i partiet gør det hensigtsmæssigt, at der i større distrikter og lokalområder fremstilles mere agitationsmateriale.«

Således formuleredes grundlaget for de kommende års arbejde med agitationen i kongresresolutionen på partiets 25. kongres.

I kongresperioden har der fra partiets ledelse været megen opmærksomhed rettet mod forbedring af kvaliteten, ligesom omfanget af tryksager har været nøje overvejet bl. a. efter henstilling fra kontrolkommissionen. Således er der i perioden gennemført en fast arbejdsgang, hvorefter ingen central tryksag går i produktion, før partisekretariat eller økonomiudvalg har haft lejlighed til at vurdere sagen.

I perioden har de centrale agitationsmæssige opgaver været søgt koordineret gennem et agitationsudvalg, og i det grundlag, hvorpå udvalget blev dannet, indgik bl. a. udarbejdelse af politiske arbejdsplaner på såvel kort som længere sigt. Udvalget skulle endvidere være partiets centrale organisation behjælpelig med udarbejdelse af agitationsmateriale gennem råd og vejledning.

Det var videre udvalgets opgave at inspirere til, at så mange og alsidige agitationsformer som muligt blev gjort kendt i partiet. Også kontakt til kunstnere såvel forfattere, musikere, malere som grafikere skulle etableres til gavn for kvaliteten i partiets tryksager.

Skønt udvalget på grund af sin struktur og sammensætning havde svært ved at fungere i praksis og derfor ændredes til et sekretariat, der kunne arbejde med grupper, blev der vundet væsentlige erfaringer, som utvivlsomt har virket forbedrende på arbejdet. I større udstrækning end tidligere er det lykkedes at få materialer frem til aftalte tider, ligesom såvel indhold som form må anses for at være lettere tilgængeligt for modtagerne på grund af bedre forberedelse af tekst og udformning.

En lang række kunstnere har efter opfordring fra agitationssekretariatet med stor velvilje fremsendt forslag til plakater, illustration af pjecer og tryksager. Tekstforfattere har bidraget til at lette fremstillingen af emner, som ellers synes svært tilgængelige for ikke-specialister. Med megen forståelse for kravet om kvalitet og for de praktiske muligheder har lay-out afdelingen under Terpo Tryk været sekretariatet behjælpelig, ligesom uddannede reklame tegnere har stillet deres arbejdskraft til rådighed og derved sikret partiet pæne og alsidige udtryksformer.

Udvalgene under forretningsudvalget har i perioden stillet forslag til agitationsmateriale og de har også været behjælpelig med fremskaffelse af stof til emner, som partiet har lagt vægt på at få bearbejdet til brug for den udadvendte agitation. Dette samarbejde bør fortsætte og udvikles således, at speciel viden bliver gjort mere alment tilgængeligt for alle medlemmer og for offentligheden.

Et kommende centralt agitationsudvalg bør lægge sig i selen for at udføre koordinerende arbejde for partiets centrale organer, hvilket indebærer, at udvalget i sin

sammensætning må sikre, at en vurdering af opgaverne kan finde sted, ligesom agitationsudvalget i højere grad bør fremkomme med forslag til opgaver og deres udførelse. Erfaringen fra den forløbne periode viser, at de bedste resultater opnås, når og hvor agitationssekretariatet har været inddraget i opgavernes løsning, og det bør være en ufravigelig regel at centrale tryksager sikres behandling i agitationsudvalget eller dets sekretariat, før de sættes i produktion.

Tryksager er fortsat en væsentlig del af partiets agitationsform. Af alle agitationsmidler indtager Land og Folk en særstilling, og de muligheder, som avisen giver for hurtig formidling af nyheder og aktuelle synspunkter, er i stadigt stigende omfang anvendt af lokale områder gennem fremstilling af løbesedler med stof fra avisen.

Som eksempler på tryksager, der har været under redaktion af agitationssekretariatet kan nævnes:

45 forskellige plakater i et samlet oplag på 295.000. Heraf blev plakaten om energi i

samfundseje alene trykt i 20.000 eksemplarer.

6 forskellige pjecer i et samlet oplag på 120.000. Heraf blev »Jord og Politik« trykt i 10.500 eksemplarer.

Pjecen om partiet blev trykt i 25.000 eksemplarer. Der er fremstillet 39 forskellige foldere. Heraf blev alene folderen om »Jord og Politik« trykt i 220.000 eksemplarer. Valgavisen fra sidste folketingsvalg nåede et oplagstal på 2.200.000 eksemplarer.

Partiprogrammet er udgivet i to forskellige former udstyrmæssigt. Bogformen tegner sig for 37.000 eksemplarer, mens avisformen indtil videre er trykt i 100.000 eksemplarer.

Særlig opmærksomhed har der været om pjecen »DKP«, der med sit korte rids af partiets historie og gennemgang af partiets program har været et nyttigt redskab i partiets jubilæumsår.

I den forløbne periode har der været udfoldet en aktiv indsats for at samle histo-

riske film om partiet. I flere tilfælde har det vist sig nødvendigt at fremstille arbejdskopier, således at dette dokumentariske materiale kan bevares for og bruges i og af partiet. Også brugen af diasserier har vundet indpas i partiets agitatoriske virke, og opgaven med at fremstille billedserier foregår løbende i særlige grupper.

Det har også været en opgave for agitationssekretariatet at stå til rådighed for de grupper, der har haft arbejdet med at fremstille partiets film til brug for TV. En opgave, som er løst med vekslende held, og som fortsat må gøres til genstand for intens opmærksomhed, så det bedst mulige resultat opnås indenfor de snævre rammer, som TV tilbyder partierne.

Det lokale agitationmateriale spiller en stadig større rolle, og særlig under valgkampen forud for kommunevalget viste de lokale initiativer en gennemslagskraft, som næppe er muligt at opnå med centralt fremstillede tryksager. Såvel hurtighed som det nære lokale kendskab er af afgørende betydning, og arbejdet med lokalt fremstillede materialer må også i den kommende periode prioriteres højt.

I den forløbne periode er nye agitationformer taget i anvendelse med stort held. Gadeteatre, lokale sanggrupper supplerer på udmærket vis de mere traditionelle gademøder. Med særligt held er det i Århus lykkedes at gennemføre rock-festivaler sammen med ungdomsforbundet, og det er tydeligt, at også Land og Folk-festival er en agitationform, som øver enorm tiltrækning på alle befolkningslag og aldersgrupper.

I forbindelse med partiets jubilæumsår, blev der udskrevet en sangkonkurrence, »Sange som våben«. Der indkom 103 bidrag, hvoraf de bedste blev præsenteret ved Jubilæumsfesten i Brøndby-hallen den 10. november 1979. Dermed er der leveret et nyt bidrag til de mange aktive musikgruppers repertoire til gavn for hele agitationsvirksomheden.

I den kommende periode er det nødvendigt, at der på alle leder og kanter udfoldes bestræbelser på, at få hele partiet til at forstå, at agitation og propaganda er andet end tryksager, hvor vigtigt dette middel end fortsat vil være.

Hovedopgaven er imidlertid at gøre det muligt for hver eneste i partiet at være agitator for partiets politik. Hertil må såvel skolingsvirksomheden som en politisering af medlemsmøder i afdelinger og distrikter tjene.

Der har i den forløbne periode været gennemført to sommerkurser, hvor agitation og propaganda var indfaldsvinklen til partiets politik. I overensstemmelse med skolingsudvalget udfoldes der konkrete bestræbelser på at fortsætte denne kursusvirksomhed og på at forbedre arbejdet på grundlag af allerede indhøstede erfaringer.

Den forløbne periode har betydet forbedringer i tilrettelæggelsen af centrale fremstød for vort partis politik. Ikke mindst kampagnen for samfundsøvertagelse af olie- og gasforekomsterne i Nordsøen viser dette. At kampagnen så tilfældigvis også blev led i partiets valgkamp forud for den 23. oktober 1979 gør ikke erfaringerne ringere.

Yderligere forbedringer i arbejdet kan opnås, men det forudsætter tidligere beslutninger i de politiske valgte ledelser i forhold til tidspunktet for praktisering af det udadrettede arbejde.

For alle led i partiet vil det også være bydende nødvendigt, at beslutningerne er tydelige og bedre definerede end tilfældet somme tider har været.

Mange problemer kan overvindes, hvis tid og tydelighed iagttages, og naturligvis vil problemer i trykkeri og teknik også lettere kunne klares, skønt debat om form og indhold vil fortsætte — ja, skal fortsætte, for i debatten ligger også muligheden for fornyelse af arbejdet med partiets agitation og propaganda.

Organisation

Perioden siden 25. kongres har i partimæssig henseende været præget af omfattende aktivitet for stabilisering og videreudvikling af partiets organisatoriske positioner.

Selvom det ikke på alle områder er lykkedes at virkeliggøre ordlyden af kongresresolutionen fra 25. kongres, må det konstateres med tilfredshed, at betydelige resultater er nået.

Hovedlinien i de organisatoriske retningslinier har vist sig holdbar og hvor mangler forekommer, må disse overvindes gennem kritisk og selvkritisk vurdering og deraf følgende beslutninger.

I bestræbelserne for at udvikle partiorganisationerne til selvstændige politiske centre er der sket betydelig fremgang. Ikke mindst kommunalvalget i 1978 understregede dette, men også på andre arbejdsområder ses denne positive tendens.

Centralkomiteen har gennem tilrettelæggelsen af forskellige centrale politiske opgaver understøttet bestræbelserne på at styrke den politiske aktivitet i de enkelte partiafdelinger og distrikter.

Af sådanne aktiviteter kan nævnes kampagnen for udbredelse af Kommunisternes Program, valgkampagnerne forud for folketingsvalg, kommunalvalg, valg til EF-parlamentet, gennemførelsen af »køreplanen« for jubilæumsåret, energikampagnen, o. a.

Den årlige Land og Folk-festival er ligeledes kendetegnet ved en stigende kurve både hvad angår lokalt som centralt planlægnings- og organiseringsarbejde.

Udviklingen fra sidste kongresperiode hvad angår etableringen af nye partiafdelinger er fortsat efter 25. kongres. I den forløbne del af kongresperioden er der etableret mere end 40 nye partiafdelinger, så-

ledes at det samlede antal partiafdelinger nu udgør 245.

Det øgede antal er først og fremmest opnået gennem opdelinger af tidligere eksisterende afdelinger, men enkelte nye områder er også kommet med og Centralkomiteens seminar i juni 1979 om organisatoriske spørgsmål har yderligere styrket diskussionen herom i en række distrikter i provinsen.

I kongresperioden er den tidligere beslutning om provinsdistrikter i forhold til amtsinddelingen blevet tilendebragt, således at der nu er 13 provinsdistrikter og hovedstadsområdet omfatter 15 distrikter i Københavns amt og 14 distrikter i København og Frederiksberg kommuner. Indtil CKs beretning 28. oktober 79 arbejdede Søafdelingen i tilslutning til København/Frederiksberg.

Et karakteristisk træk i udviklingen af organisationen er, at en række byer — på baggrund af etablering af flere partiafdelinger — har skabt byledelser jævnfør partilovens § 18. Det gælder i perioden byer som Horsens, Helsingør, Hillerød, Esbjerg, Roskilde og Farum.

Det stigende antal partiafdelinger har også medvirket til en betydelig udvidelse af antallet af kammerater, der er valgt til ledelsesfunktioner i partiet. Mere end 1800 kammerater er således indvalgt i afdelingsledelser, byledelser, distriktsledelser og centralkomite.

Centralkomiteens seminar i juni 1979 om organisatoriske spørgsmål påpegede, at der specielt må rettes opmærksomhed mod distriktsledelsernes stigende rolle og ansvar, ligesom også spørgsmålet om medlemsmødernes betydning for den politiske debat blev stillet i fokus.

Medlemstilgangen i kongresperioden vil betyde, at det samlede medlemstal mellem de to kongresser — den 25. og 26. — vil være steget med godt 8 %. Erfaringerne fra afdelinger og distrikter, samt diskussioner på CK-seminaret i juni 1979 og en række gennemførte organisationskurser, understreger nødvendigheden af endnu stærkere at arbejde med optagelsen og indslusningen af nye medlemmer. Det første år i partiet er meget bestemmende for medlemskabets videre udvikling.

Forskellige forhold i partiarbejdet har afdækket nødvendigheden af, gennem øgede diskussioner og udbygning af skolingsarbejdet, at fastslå ledelsers og ledelsesmedlemmers ansvar for partiarbejdets udvikling ud fra ånd og bogstav i organisationsprincippet — demokratisk centralisme.

Arbejdet med at udbygge fraktionsarbejdet i masseorganisationerne er i fuld udvikling, og for yderligere at styrke arbejdet i forhold til arbejdspladser og faglige funktioner i hovedstadsområdet er der foretaget en anden strukturel inddeling af ledelsesansvaret mellem henholdsvis København — og amtsledelse og centralkomiteens faglige sekretariat. I det centrale ledelsesarbejde er sket en generel forbedring af udvalgsarbejdet, trods en række personforandringer i de enkelte udvalg. Der er endnu mangler i dette arbejde, som må overvindes.

Forskellige af opgaverne som »køreplanen« for jubilæumsåret omfattede, har igen vist, at ved planlægning og dristighed kan der opnås positive resultater i partiarbejdet, men det er også fremgået at en op-hobning af opgaver må søges undgået. Det skal således nævnes at jubilæumsårets ombytning af medlemsbøger indeholder en række momenter, som kan efterfølges generelt. Det drejer sig om kollektiv-ombytninger og diskussioner om medlemskabet og i den forbindelse partiets rolle.

Jubilæumsårets initiativer med kunststudstilling og sangkonkurrence har understreget, at partimedlemmerne kan inddrages i

aktiviteter også i forbindelse med helt specielle interesseområder.

Kongresperioden har igen omfattet en række konferencer, seminarer og specialmøder, der alle har haft til formål at udvikle det politiske grundlag og dermed også bidrage til nye ideologiske landvindinger. Der blev således gennemført faglig landskonference i november 1977 og landspartikonference i november 1978. Der har været afholdt boligpolitisk konference og landbrugspolitisk konference. Der har været gennemført seminar om ungdoms- og studenterarbejdet og materiale herom har været til diskussion i partiorganisationerne.

Endvidere har været afholdt seminarer indenfor områderne: socialpolitik, uddannelsespolitik, kulturpolitik, arbejdsmiljø, anti-EF-arbejdet, arbejdet blandt offentligt ansatte, litteraturredmøder, skolingskonferencer, organisationsseminar- og kurser, freds- og solidaritetsseminar, o.m.a.

Partiets informationsvirksomhed er for- søgt forbedret i perioden. I godt et år har en kammerat været sat på opgaven udelukkende at arbejde som pressesekretær. Vi har etableret udgivelse af Lov-information. CK-beretningsmøderne er udvidet i antal. Dog kan der stadig ske en forbedring af formidlingen af beslutningerne fra Centralkomiteens forhandlinger. På baggrund af forskellige forhold, dødsfald, kommunalvalgets resultater, og folketingsvalget er der i kongresperioden sket forskellige ændringer i staben af politiske funktionærer i partiet.

I kongresperioden vil centralkomiteen have været samlet til 26 centralkomitemøder. Undervejs har der været indbudt til specielle udvidede møder f. eks. om faglige spørgsmål, om kommunalarbejdet, om ungdoms- og studenterspørgsmål o. a.

Tilsvarende vil forretningsudvalget i kongresperioden have været samlet til ca. 130 ordinære møder og der vil have været gennemført ca. 235 ordinære møder i partisekretariatet.

Økonomi

Næsten alle vore politiske aktiviteter er forbundet med penge og penge er stadig forbundet med inflation. Vi kører med underskud for at sikre størst mulig politisk aktivitet, men underskuddet kan også blive for stort, så afdrag og renter på gælden æder likviditeten op. I årets løb er der store svingninger i økonomien og lige før Land og Folks indsamling, er situationen ret spændt. Den samlede omsætning for alle partivirksomheder er på 30 millioner kr. rundt regnet.

På 25. partikongres blev kontingentet hævet til 8 og 20 kr. Det har givet følgende indtægter: 1976: 701.268, 1977: 1.093.454, 1978: 1.184.937 og otte måneder af 1979: 792.242 kr. Oveni disse beløb kommer så den indtægt, der tilfalder distrikterne af kontingentet.

Der har været en del indtægter for offentlige hverv, folketing, kommunalbestyrelser, vurderingsmænd o. l.: 1976: 514.947 kr., 1977: 595.831 kr., 1978: 535.176 kr. og 8 mdr. af 1979: 341.030 kr.

Til valgfond har vi modtaget ialt 435.478 kr.

Arv og gaver har givet 596.943 kr.

Til partiets indsats for oplysning om EF har vi modtaget 343.855 kr., der er anvendt til dette særlige arbejde, bl. a. trykning af valgaviser for Folkebevægelsen mod EF.

Partiet ofrer en stor del af sit arbejde for at sikre Land og Folks stadige udbredelse og for at sikre dets økonomiske grundlag. Den månedlige garantfond udgjorde i 1976: 1.171.034 kr. i gns. pr. måned 97.586 kr. I 1977: 1.344.246 kr. svarende til 112.020 kr./md. I 1978 indkom 1.427.274 kr., 118.939 kr./md. og i 8 mdr. af 1979

er der indkommet 1.058.712 kr. svarende til 132.339 kr./md.

Den årlige store 5-ugers indsamling blev:

1976: 2.951.384

1977: 3.296.930

1978: 3.630.615

1979: 4.230.317

For begge former for indsamling til Land og Folk er der en meget flot stigning. Det har også medført, at Land og Folk har kunnet følge med i den tekniske og redaktionelle udvikling. Samtidig er der trykt flere sider end tidligere.

Offentlige møder, freds- og solidaritetsarbejdet, modstanden mod EF, Land og Folk-festival og ikke mindst de senere års store stigning i udgivelsen af lokalt agitationsmateriale har kostet store investeringer. Anskaffelsen af lokaler til partidistrikterne koster penge uanset om dette sker i lejede lokaler eller det er anskaffelsen af egen ejendom.

Land og Folks hus drives af Ejendoms-selskabet af 25. sept. 1945, foreningen »Folkepressen« driver Land og Folk, Terpo Tryk, Terpo Repro, Tidens Forlag og Tidens Bogsalg. De er alle selvstændige forretninger. De har selvstændige regnskaber, der forelægges på generalforsamlinger og som er underlagt offentlig kontrol. Disse virksomheder drives naturligvis for at kunne understøtte partiets politiske virke og derfor skal de også nævnes i beretningen.

Det økonomiske arbejde er altså uløseligt forbundet med alt vort organisatoriske og politiske arbejde. Vi må være mere kritiske og økonomisk bevidste.

Danmarks kommunistiske Ungdom

Ungdomsforbundets arbejde har i meget høj grad været præget af den barske måde som kapitalismens krise, specielt har ramt ungdommen på med ungdomsarbejdsløshed og total mangel på fremtidsudsigter.

Førkrisetidens uddannelsesreformer, er under krisens tryk vendt til direkte tilbageskridt.

Udviklingen af de nye faglige uddannelser EFG, er sat i stå gennem en afskaffelse af lønnen på basisåret og manglen på praktikpladser. Samtidig fastholdes den forældede mesterlære, ikke fordi den opfylder behovene for en tilstrækkelig kvalificeret faguddannet arbejdskraft, men fordi mesterlæren opfylder mere kortsigtede profitinteresser.

Uddannelsesmulighederne er forringet, gennem timereduktioner, forhøjelser af klassekvotienter og holdstørrelser, manglende lokaleudbygning og adgangsbe-grænsning til de videregående uddannelser.

Udbygningen af uddannelsesstøtten, er erstattet af en banklåneordning, der plyndrer de uddannelsessøgende og sikrer bankerne milliardprofitter. Kollegiebyggeriet er sat i stå og priserne på det private værelsesmarked er skruet voldsomt i vejret.

Det er blot nogle få af de ting, der bydes ungdommen under krisen. Samtidig med dette sætter magthaverne enorme kræfter ind på, om ikke at vinde ungdommen for kapitalismens fortræffelighed, så i hvert fald at dreje deres aggressioner over de manglende muligheder og udsigter, i for kapitalen harmløse retninger.

Idoldyrkelse og stjerneræs i musik, film og sport, udnyttes til at skabe urealistiske drømme og forventninger. Forråelse —

gennem krigsromantisering og racehad — udnyttes til at dreje aggressionerne mod harmløse mål. Forvrøvling af samfundsmæssige problemer og fanatisk antikommunisme, udnyttes til at undergrave troen på alternative fremtidsmuligheder.

Krisen og dens virkninger overfor ungdommen — fører på den ene side til stigende samfundsmæssigt engagement, aktivitet og manglende tiltro til at det kapitalistiske system kan løse nogen af de grundlæggende problemer og i konsekvens deraf også en søgen efter alternativer. Hvilket også har ført til en markant styrkelse af ungdomsforbundet og af ungdommens faglige — og uddannelsesmæssige organisationer, — men på den anden side, hvad man ikke skal glemme, fører krisen og det sociale, økonomiske og ideologiske pres der rettes mod ungdommen, også til øget politisk ligegyldighed, nøjsomhed, opgiveness, egoisme og brutalisering.

En sådan udvikling, blandt dele af ungdommen, er ikke blot en enorm udfordring for den kommunistiske bevægelse, men er også den fare som kan give højrekræfterne ny vind i sejlene, hvis vi ikke forstår at tage udfordringen op. Opgaverne for ungdomsforbundet er i denne situation, ikke i så høj grad blot at påpege problemerne og elendighederne, men nok i så høj grad at anvise realistiske veje ud af krisemoradset.

Bestræbelserne i ungdomsforbundet, har derfor i høj grad været viet udviklingen af det brede massearbejde. En åben og selvkritisk diskussion op til 32. kongres i 1977, udviklede nye og mere dristige arbejdsformer og metoder i ungdomsforbundet, som sikrede en eksplosiv udvikling af

den udadvendte agitation igennem Fremad, agitationsmaterialer og gennem afholdelsen af store arrangementer.

Den store opmærksomhed overfor udviklingen af formerne og metoderne i massearbejdet, førte imidlertid også til nogen indsnævring i opfattelsen af massearbejdet og fremfor alt til en uholdbar overvurdering af ungdomsforbundets selvstændige muligheder og en tilsvarende undervurdering af andre politiske kræfters muligheder for at øve indflydelse på ungdommen.

I konsekvens af det, var diskussionerne op til den 33. kongres i 1979, i særdeleshed viet udviklingen af aktionsenheden mellem ungdommens politiske og faglige ungdomsorganisationer og genskabelsen af enheden imellem fagbevægelsen og det tværfaglige ungdomsarbejde.

I lyset af kampen mod SV-regeringen, har specielt samarbejdet med de unge socialdemokrater, haft en stor betydning i bestræbelserne på at presse dem væk fra SV-

politikerne i Socialdemokratiets top. I en række sammenhænge er det lykkedes, at sikre fælles markering om væsentlige spørgsmål, men når det er kommet til fælles aktioner er der nogen vanskeligheder.

Under krisens tryk og fremmet af Socialdemokratiets forligspolitik med de borgerlige er venstreradikalistiske kræfter vundet noget frem blandt ungdommen, og har kunnet sikre sig indflydelse i de faglige ungdomsorganisationer og i uddannelsesorganisationer. Præget af en dyb antikommunisme, har disse kræfter ofte presset ungtkommunisterne ud i gølge og udsigtsløse rivegilder, som har skræmt i den sammenhæng uengagerede unge væk fra organisationerne. Det har derfor, nok været nødvendigt at bekæmpe disse kræfter, men også at finde et rimeligt grundlag for at samarbejde med de mest realistiske af dem, for ikke at splitte og ødelægge organisationerne. På trods af ungdomsforbundet altså kan melde om store resultater i udviklingen

af massearbejdet, en mangedobling af berøringsfladerne til ungdommen og mange nye tillidsposter i ungdommens organisationer, må vi konstatere, at medlemsfremgangen ikke helt står i mål til denne fremgang.

Der har været stor medlemstilgang og de nye medlemmer er generelt yngre, men der er også en betydelig større fluktuation (genomsivning) end tidligere. Der rejser sig derfor nogle problemer i forhold til den fortsatte udvikling af DKU.

- De mange tillidsposter, som ungdomsforbundet bestrider i ungdommens organisationer, lægger beslag på nogen af de bedste og mest aktive kadre. Tendenserne til blot at administrere disse poster frem for at bruge dem politisk må bekæmpes.
- Udviklingen af afdelingernes indre liv, står ofte ikke mål med de forventninger som de nye medlemmer stiller, fremfor alt fordi ledelsesarbejdet er for ustabil og mangler kontinuitet. Det er derfor nødvendigt at partiet lokalt udviser større opmærksomhed overfor en stabil og kontinuerlig udvikling af DKU-afdelingerne.
- Foryngelsen af medlemskaren, og bestræbelserne på at leve op til de yngre medlemmers ønsker og forudsætninger, har ført til en tidligere overgang til partiarbejdet lokalt og regionalt. Det er nødvendigt fremover at fastholde erfaringerne i det lokale og regionale ledelsesarbejde i DKU.

Udviklingen af Fremad, som et blad der indholdsmæssigt har bud til de bredeste dele af ungdommen er fortsat i perioden, med det resultat at abonnementskaren er fordoblet til nu ca. 6000, hvortil der kommer et løssalg på 2-3000 stk.

Skolingsvirksomheden er udviklet betydeligt, så ca. 800 medlemmer og sympatisører i 1979, har deltaget i korte og længere centrale kurser. Den generelle udviklingslinie for skolingsvirksomheden centralt,

kreds- og afdelingsmæssigt, er at den er gjort mere åben og udadvendt, så sympatisører i større tal deltager.

Som et specielt tilbud til sympatisører, har der været afholdt åbne Fremadlejre, hvor ferien får et politisk indhold, Fremadrejser til DDR og musikstævnet »Musik der tager stilling«, hvor ungdomsforbundet har sikret sig mange nye medlemmer og kontakter.

Arbejdet blandt de værnepligtige i forsvaret, for de værnepligtiges rettigheder, har taget et nyt opsving bl. a. på grund af flere progressive og aktive kræfter indser nødvendigheden af arbejdet og derfor går ind for at udnytte talsmandsinstitutionen til at varetage de værnepligtiges interesser.

DKU's samarbejde med broderorganisationerne i de socialistiske lande og i Vesteuropa er fortsat udviklet, ligesom det er lykkedes at udvikle kontakterne i Mellemøsten. Efter mange år, har DKU igen en fast medarbejder ved Demokratisk Ungdoms Verdensforbund (DUVs) bureau i Budapest, hvilket har åbnet mange nye muligheder for DKU's internationale arbejde og for at markere DUV i Danmark som det eneste betydelige verdensforum af antiimperialistisk ungdom. DKU var bl.a. værter for et stort DUV og IUS (Den Internationale Studenterunion) internationalt solidaritetsmøde med Vietnam i marts 1979, ligesom DKU er værter for DUV's næste eksekutivkomitemøde i februar 1980.

Der har fortsat fra ungdomsforbundets side været sat store kræfter ind på at styrke det faglige ungdomsarbejde i Lærlingenes og Ungarbejdernes Landsorganisation LLO.

LO's brud i 1976 med LLO og afbrydelsen af den økonomiske støtte, var et alvorligt slag for det selvstændige og demokratiske faglige ungdomsarbejde.

LO kunne ikke acceptere de talsmænd og ledere, som lærlingene selv på demokratisk vis havde valgt og fremfor alt kunne de ikke acceptere at de stod fast på en aktiv

politisk linje. Derfor valgte LO selv at forsøge på at opbygge et tværfagligt ungdomsarbejde FOU, som var befriet for enhver form for demokrati og selvstændighed. Ungdomsudvalgene skulle udpeges fra oven af, så den rette politiske indstilling kunne sikres. Man havde håbet derigen- nem at kunne kvæle LLO og Faglig Ung- dom afdelingerne. Men LO forregnede sig, LLO kunne godt eksistere videre uden LO's kroner, p.g.a. lærlingenes og ungar- bejdernes egen offervilje og de stærke kræfter i fagbevægelsen der ønsker et selv- stændigt og demokratisk ungdomsarbejde. Samtidig kunne LO ikke komme igennem med sine planer om et topstyret ungdoms- arbejde overfor de lokale fagforeninger og fællesorganisationer.

Men splittelsen mellem det tværfaglige ungdomsarbejde og den voksne fagbevæ- gelse kan ikke fortsætte. Enheden er nød-

vendig for at sætte lærlingenes og ungar- bejdernes krav igennem.

Alle kræfter må derfor sættes ind på at der findes en løsning der genskaber enheden i det faglige ungdomsarbejde.

PÅ CK-seminaret om arbejdet blandt ungdommen og studenterne i efteråret 1978 og på det senere CK-møde i foråret 1979, behandlede en lang række af ung- dommens problemer og de problemer der ligger for kommunisterne i arbejdet blandt ungdommen.

I diskussionerne blev det slået fast at den positive udvikling af DKU, som en selv- stændig kommunistisk organisation der ar- bejder bredt blandt ungdommen skal fort- sættes og styrkes, men det blev også slået fast at spørgsmålet om at vinde ungdom- men i kampen for varige samfundsforan- dringer er en central opgave for hele den kommunistiske bevægelse.

KOMM.S.

Hele kongresperioden har været præget af en intensivering af studenternes aktiviteter. Ikke alene er flere blevet inddraget i aktiviteterne, men der er også sket en mærkbar politisk styrkelse af studenterbevægelsen. Fra 1978 kan der tales om et nyt opsving i studenterbevægelsens kamp.

Den voksende aktivitet har udviklet sig som et modsvar på skærpelsen af den statsmonopolistiske uddannelsesregulering. Inden for de videregående uddannelser er der gennemført total adgangsbegrænsning i 1977. Bevillingerne er nedskåret og der er på mange områder forsøgt gennemført en omstrukturering af uddannelserne efter storkapitalens interesser. De uddannelsessøgendes levevilkår er forringet, først og fremmest p.g.a. den fortsat dårlige uddannelsesstøtte.

I perioden har der bl.a. været store konfrontationer omkring Roskilde Universitetscenter. I foråret 1976 indledte 203 studerende en eksamensboykot, fordi de ikke kunne få lov til at gennemføre deres eksamen på de forudsætninger de havde gennemført deres uddannelse på. Undervisningsministeriets svar var en udsmidning af de 203 studerende — den hidtil alvorligste repressalie, der er gennemført over for aktionerende studerende. Udsmidningen udløste landsomfattende aktioner, med bred folkelig opbakning, som endte med en sejr for studenterne. De udsmidte blev genoptaget og de fik lov til at gennemføre deres eksamen på acceptable betingelser. I maj 1977 udløstes endnu en konflikt på RUC. Undervisningsministeriet ville lukke tilgangen til den samfundsvidenskabelige basisuddannelse med henblik på en total omlægning af denne uddannelse. Dette forsøg på at gennemføre en reaktionær

studiereform blev mødt med nye aktioner. Under parolen »Bekæmp den politiske disciplinering« besatte studenter over hele landet deres institutter i op til 3 uger. Aktionens form og grundlag var dog for snævert. Det lykkedes kun i begrænset omfang at skabe enhed blandt studenterne og mellem studenterne og den øvrige befolkning. Således fik studenterne kun delvist deres krav opfyldt.

Derimod lykkedes det ikke at forhindre adgangsbegrænsningens gennemførelse i efteråret 1977. Studenterbevægelsen var på det tidspunkt i høj grad præget af modløshed og rådvildhed over for hvordan kampen mod den statsmonopolistiske uddannelsespolitik kunne udvikle sig. Fra foråret 1978 indledtes et skift i studenterbevægelsens udvikling. Frem for blot isolerede aktioner omkring enkelte spørgsmål antog interessekampen en mere sammenhængende karakter. Først og fremmest kampen for en bedre uddannelsesstøtte fik en mere fremtrædende placering. Således begyndte studenterne igen at spille en aktiv rolle i kampen mod den samlede krisepolitik.

Studenternes kamp for en bedre uddannelsesstøtte har haft vanskelige udviklingsbetingelser idet brede kredse i studenternes faglige organisationer, ikke mindst i Danske Studerendes Fællesråd, DSF, ikke ønskede at aktionere på et enhedsgrundlag. Alligevel er der gennemført en række uadvendte aktioner — bl.a. blev der gennemført en fælles demonstration mellem De Uddannelsessøgendes Samarbejdsudvalg, DUS, og DSF for en bedre uddannelsesstøtte i maj 1979.

De studerendes faglige organisationer, samlet i DSF har fra begyndelsen af 70'erne i udstrakt grad været præget af en sekte-

risk linje, der har afvist at studenterne skulle føre interessekamp og på det grundlag udvikle forbundet med den arbejdende befolkning. Samme kræfter har også hindret udviklingen af en fagforeningsmæssig arbejdsstil i de faglige organisationer til stor skade for organisationsgraden blandt studenterne og for at inddrage alle studerende i aktiviteter. Gennem årene faldt den sektoreriske linjes opbakning, mens KOMM.S.' indflydelse voksede støt. På denne baggrund lykkedes det for den aktive enhedslinje, som støttes af KOMM. S., i april 1979 at overtage ledelsen i DSF som det tidligere var sket i en lang række faglige råd. I protest mod at den hidtidige ledelse ikke længere kunne holde alle andre kræfter ude af ledelsen valgte denne linje helt at trække sig ud.

Opgaven for den nye ledelse i DSF er først og fremmest en genopbygning af de studerendes faglige landsorganisation — og på trods af fortsat modstand fra de sektoreriske kræfter at igangsætte brede aktiviteter. Enheden i studenterbevægelsen må udvikles. Heri skal ikke blot de traditionelt aktive kræfter inddrages — afgørende er, at de hidtil passive og ikke mindst de socialdemokratiske sindede studerende vindes for aktiviteterne og enheden. Dette er den eneste vej til en styrkelse af studenterbevægelsen og dens faglige organisationer.

Slaget om hvilken linje, der skal præge DSF er endnu ikke afsluttet, men rådsvælgerne i efteråret 1979 viste fortsat fremgang for den aktive enhedslinje.

Den styrkelse af kommunisternes arbejde blandt studenterne, der skete med dannelsen af KOMM.S. i 1974 er fortsat. KOMM.S. er langt den stærkeste politiske organiserede kraft i studenterbevægelsen og har nu en helt afgørende indflydelse i de studerendes faglige organisationer. Fra 5 grundorganisationer ved KOMM.S.' stiftelse er der i dag 32. KOMM.S. er i perioden begyndt at arbejde blandt nye grupper af studerende, bl.a. de teknikum-studerende.

På sin 4. kongres (17.—19. nov. 1978) vedtog KOMM.S. et program for studenternes fælles kamp for egne interesser i forbund med arbejderklassen. Dette program bygger helt og holdent på »Kommunisternes Program«. Samtidig er det udtryk for KOMM.S.' konkretisering af partiets politik inden for de områder, hvor KOMM.S. arbejder. Programmet skal bidrage til at studenterbevægelsen erkender sin rolle, opgaver og ansvar som demokratisk kraft. På baggrund af en dybtgående analyse af den statsmonopolistiske uddannelsespolitik udvikling opstiller programmet krav til en demokratisk uddannelsesreform. Inden for de enkelte uddannelser er der opstillet demokratiske uddannelsesmål, formuleret ud fra de krav en demokratisk studie- og erhvervspraksis stiller. Dog er programmet ikke blot et uddannelsespolitisk program. Tværtimod søger det at give svar på studenterbevægelsens opgaver inden for alle samfundslivets områder.

Programmet indeholder en omfattende og alsidig generalisering af studenterbevægelsens erfaringer og er et vigtigt bidrag til bevægelsens videre udvikling.

Om de aktuelle opgaver i den videre udvikling af studenterbevægelsen vedtog KOMM.S.' hovedbestyrelse i maj 1979 et sæt teser om udviklingen af den danske studenterbevægelse og om studenterbevægelsens selvstændige opgaver i kampen mod den reaktionære krisepolitik. Det gælder først og fremmest kampen mod den herskende klasses uddannelsesprivilegium — med kampen for en bedre uddannelsesstøtte, mod nedskæringerne og adgangsbegrænsningen som det centrale — sammen med kampen for en demokratisering af uddannelsernes struktur og indhold. Med de aktiviteter, der er planlagt og gennemført i efteråret 1979, med bl.a. store åbent husarrangementer på universiteter og lærestalter, er der et godt grundlag for den videre udvikling af studenterbevægelsen til en bevidst og kontinuerlig demokratisk kraft.

Centralkomitémøder og konferencer

Skematisk oversigt i uddrag over centralkomiteens virksomhed mellem 25. og 26. kongres. — Redaktionen afsluttet i november 1979.

1976

- 10. oktober
Centralkomitémøde
- 20.-21. november
Centralkomitémøde

1977

- 22.-23. januar
Centralkomitémøde
- 26. februar
Centralkomitémøde
- 2.-3. april
Centralkomitémøde
- 11. juni
Centralkomitémøde
- 17.-18. september
Centralkomitémøde
- 19.-20. november
Faglig landskonference
- 26.-27. november
Centralkomitémøde
- 9. december
Centralkomitémøde

1978

- 28.-29. januar
Centralkomitémøde
- 1.-2. april
Centralkomitémøde

- 3. juni
Centralkomitémøde
- 3. september
Centralkomitémøde
- 23.-24. september
Centralkomitémøde
- 12. november
Centralkomitémøde
- 25.-26. november
Landspartikonference

1979

- 3.-4. februar
Centralkomitémøde
- 21.-22. april
Centralkomitémøde
- 16.-17. juni
Centralkomitémøde
- 1.-2. september
Centralkomitémøde
- 24. september
Centralkomitémøde
- 28. oktober
Centralkomitémøde
- 9.-10. november
Centralkomitémøde

Udtalelser m.v.

1976

10. november Udtalelse fra ni EF-landes kommunistiske partier:
Afvis EFs snagen i funktionærers sindelag og privatliv.
- 20.-21. november Udtalelse fra CK-møde:
Kravene kan føres igennem — fortsæt kampen.
- 20.-21. november Udtalelse fra CK-møde:
Bryd med boligpolitikken.
- 20.-21. november Udtalelse fra CK-møde:
Tak for Land og Folk-indsamlingen.
15. december Hilsen til Israels kommunistiske Partis 18. kongres.
23. december Udtalelse på centralkomiteens vegne:
Protester mod anholdelsen af Carillo.
31. december Nytårsudtalelse fra folketingsgruppen:
Krisen ikke en naturulykke.

1977

20. januar Kondolancetelegram til DKP ved Max Reimanns død.
20. januar Brev fra folketingsgruppen til Anker Jørgensen:
Giv klar besked
21. januar Deputation hos Anker Jørgensen:
Slip det dårlige selskab.
22. januar Udtalelse fra CK-møde:
Vil hæmme udvikling af forskning og undervisning.
25. januar Brev fra Knud Jespersen til regeringen:
Regeringens ansvar at hindre lejer-katastrofe.
27. januar Valgudtalelse:
Med kommunisterne mod krisen og dens følger.
24. februar Brev fra folketingsgruppen til Anker Jørgensen:
Huslejekaos må forhindres
26. februar Udtalelse fra CK-møde:
Gør klar til kamp — gør kampen effektiv
26. februar Udtalelse fra CK-møde:
Valget åbnede mulighed for en ny politik.

82

12. marts	DKP-hilsen til palæstinensernes kongres i Cairo
17. marts	Udtalelse fra det faglige landsudvalg: Nu må der siges fra.
23. marts	Udtalelse fra forretningsudvalget: DKP om mæglingsforslaget: Stem nej.
23. marts	Delegation fra verdensfredsrådet mødes med repræsentanter fra folketingsgruppen.
27. marts	Udtalelse fra boligpolitisk konference: Det kræfterne må samles om.
2.-3. april	Udtalelse fra CK-møde: Devalueringen øger nødvendigheden af et nej til mæglingsforslaget.
13. april	Telegram fra forretningsudvalget: DKP lykønsker de spanske kommunister.
26. april	Udtalelse om 1. maj: For arbejderklassens kæmpende sammenhold.
26. april	Udtalelse fra forretningsudvalget: DKP støtter sygeplejeclever.
1. maj	Udtalelse fra 1. maj-møde: Saml kræfterne for en politik i folkets interesse.
20. maj	Jugoslavisk partidelegation afslutter sit besøg hos DKP.
2. juni	Vietnams ministerpræsident Pham Van Dong besøger DKP.
11. juni	Fællescommuniqué fra forhandlinger i Danmark mellem SED og DKP: Vi vil gøre alt for at fremme afspænding og nedrustning.
11. juni	Udtalelse fra CK-møde: Sådan kan krisens onde cirkel brydes.
19. juni	DKP-brev til udenrigsministeren: Stop samarbejdet med Sydafrika.
30. juli	Udtalelse fra folketingsgruppen: Produktion af N-bomber skal hindres
9. august	28 kommunistiske partier offentliggør fællesudtalelse: Stop N-bomben.
10. august	Udtalelse fra folketingsgruppen: Hold de borgerlige væk fra indflydelse — søg et andet flertal.
18. august	Udtalelse fra forretningsudvalget: Intet forlig med de borgerlige.
20. august	Forretningsudvalget udtaler protest mod udvisning af Jaime Martinez.
23. august	Protest til Danmarks Radio over manglende alsidighed i dækning af forligsforhandlinger.
1. september	Udtalelse fra folketingsgruppen: Forliget bliver værre.
9. september	Brev fra Knud Jespersen til SiDs kongres.
17.-18. september	Udtalelse fra CK-møde: Indgreb mod storkapitalen kan føre til øget beskæftigelse.
17.-18. september	Udtalelse fra CK-møde: På tværs af alle skel bør lyde et nej til EF.

17.-18. september	Udtalelse fra CK-møde: En ny jordpolitik til gavn for arbejdende.
17.-18. september	Udtalelse fra CK-møde: Oktoberrevolutionen gav folkene nye muligheder for at frigøre sig.
23. september	PLO-repræsentanter aflægger besøg hos DKP.
27. september	Communique fra partidelegations besøg i Tjekkoslavakiet.
27. september	Fællescommunique ved afslutning af bulgarsk partidelegations besøg i Danmark.
29. september	Folketingsgruppen fremlægger på pressekonference gruppens arbejdsprogram for den nye folketingssamling.
4. oktober	Udtalelse fra faglige tillidsrepræsentanter fra DKP, FKP, VPK og NKP efter møde i Oslo.
9. oktober	Udtalelse fra konference for kommunistiske tillidsfolk i den offentlige sektor: Vi kræver ændring af tjenestemandsløven.
9. oktober	Udtalelse fra konference for kommunistiske tillidsfolk i den offentlige sektor: Planlægning må sikre akademikere arbejde.
6. november	Hilsen fra CK til SUKP: Oktoberrevolutionen blev et signal til alverdens arbejdere.
14. november	Italiensk partidelegation besøger DKP.
19.-20. november	Udtalelse fra faglig landskonference: Samarbejdslinjen giver kun nederlag.
19.-20. november	Udtalelse fra faglig landskonference. Arbejdernes krav må sikres gennemført.
23. november	Pressekonference ved udgivelsen af pjecen: Jord og Politik.
26.-27. november	Udtalelse fra CK-møde: Arbejderklassen kan bane vej for en ny politik.
26.-27. november	Udtalelse fra CK-møde: En tak for en imponerende støtte til Land og Folk.
26.-27. november	Udtalelse fra CK-møde: Kommunalt valgoplæg.
2. december	Erklæring fra CK: Knud Jespersen død.
9. december	Udtalelse fra CK: Tak for deltagelse ved Knuds bisættelse.
15. december	Fælleserklæring fra forhandling med ungarsk partidelegation på besøg i Danmark.
21. december	DKP udtaler fordømmelse af chilensk mord.
 <i>1978</i>	
6. januar	Solidarisk hilsen fra DKP til PLO.
14. januar	Fællesudtalelse efter forhandlinger med rumænsk partidelegation på besøg i Danmark.

17. januar	Udtalelse fra fagligt landsudvalg: Kampen må forstærkes mod arbejdsretten.
27. januar	Folketingsgruppen sender klage til Radiorådet.
28.-29. januar	Udtalelse fra CK-møde: EF hindrer selvstændig dansk fiskeripolitik
28.-29. januar	Udtalelse fra CK-møde: Til kamp mod krisens følger.
3. februar	Udtalelse fra folketingsgruppen: Regeringens investeringsplan har intet at gøre med planøkonomi.
8. februar	Besøg af repræsentant for israelsk borgerrettighedsbevægelse »sorte pantere« hos folketingsgruppen.
28. februar	Hilsen til Vietnams kommunistiske Parti.
1.-2. april	Udtalelse fra CK-møde: N-bomben er masserovmordets ønskevåben.
1.-2. april	Udtalelse fra CK-møde: Effektiv bekæmpelse af arbejdsløsheden.
14. april	Fællesudtalelse efter forhandlinger i Warszawa mellem polske og danske partiledere.
14. april	Folketingsgruppen forelagde på pressekonference forslag til skattereform.
19. april	Udtalelse fra folketingsgruppen: DKP skeptisk, men rede til at drøfte skattereform.
1. maj	Udtalelse fra 1. maj-møde: Arbejderklassen må bruge sin samlede styrke.
8. maj	Forretningsudvalget sender klage til Radiorådet over dækning af 1. maj.
17. maj	Folketingsgruppen forelægger på pressekonference nyt boligudspil: En bolig bør ikke forrentes.
18. maj	Repræsentanter fra partiledelsen modtager delegation fra befrielsesbevægelsen ZAPU.
19. maj	Fællesudtalelse efter forhandlinger i Berlin mellem SED og DKP.
23. maj	Udtalelse fra forretningsudvalget: Noget nyt og vigtigt er sat i gang.
3. juni	Udtalelse fra CK-møde: Begrav planerne om en højredrejet regeringsændring.
3. juni	Udtalelse fra CK-møde: Protest mod ministres forsøg på at dække over ulovligheder (indbrud hos DKP).
3. juni	Udtalelse fra CK-møde: Krav til en klar arbejderpolitik.
3. juni	Udtalelse fra CK-møde: Støtte til de chilenske patrioter.
8. juni	Partideputation til møde med regeringsrepræsentanter, hvor DKP kræver alle FET-afhøringer offentliggjort.
9. juni	Fællesudtalelse efter forhandlinger i Paris mellem repræsentanter for Frankrigs og Danmarks kommunistiske partier.

20. juni	Åbent brev fra folketingsgruppen til statsministeren: Regeringen går ind for ulovlighederne.
22. juni	Udtalelse fra forretningsudvalget: Aktivitet kan sikre en politisk kursændring.
30. juni	DKP sender hilsen til arrangement ved årsdag for Allende.
5. juli	Fællesudtalelse efter møde i Bukarest mellem Nicolaue Causescu og Jørgen Jensen.
10. juli	Fællesudtalelse efter møde i Sofia mellem bulgarske ledere og Jørgen Jensen.
12. juli	Fællesudtalelse efter møde i Praha mellem tjekkoslovakiske ledere og Jørgen Jensen.
15. juli	Fællesudtalelse efter møde i Budapest mellem ungarske ledere og Jørgen Jensen.
22. juli	Eritrea-ledere aflægger besøg hos DKP.
25. august	Fællesudtalelse fra DKP, SF, VS og RFB: Talrige muligheder for at føre en anden politik.
28. august	Udtalelse af Jørgen Jensen: Nu er kampen for en ny politik også kampen for en ny regering.
29. august	Udtalelse fra forretningsudvalget: SV-regeringen må afvises af det arbejdende folk og dets organisationer.
3. september	Udtalelse fra CK-møde: Bring SV-regeringen til fald.
9. september	Udtalelse fra fagligt landsudvalg: Rejs protester mod SV-regeringen og rejs lønkrav.
19. september	Udtalelse af Jørgen Jensen: Stem ja til de unges valgret.
24. september	Udtalelse fra CK-møde: Udgifterne til NATO-militæret skal ned.
24. september	Udtalelse fra CK-møde: Støt Land og Folk.
23.-24. september	Udtalelse fra kvindepolitisk konference: Rige muligheder for at arbejderklassens kvinder aktiviseres.
24. september	Udtalelse fra CK-møde: Samling om en politik, der gør op med krisen.
11. oktober	Folketingsgruppen sender brev til Folketingets formand: DKP mødes ikke med racister.
17. oktober	Udtalelse fra folketingsgruppen: Et giftigt hug fra valutaslangen.
24. oktober	Fællesudtalelse fra DKP, SF og VS: Danmark må i FN tage klar afstand fra neutronbomben.
12. november	Udtalelse fra CK-møde: Tak til alle, der støttede Land og Folk.
26. november	Udtalelse fra landspartikonference: Forstærk støtten til Vietnams folk.
26. november	Udtalelse fra landspartikonference: Politisk manifest: Hvad må der gøres?

18. december	Udtalelse fra møde mellem de kommunistiske partier i Norden: Norden må sikres som kernevåbenfri zone.
<i>1979</i>	
11.-12. januar	Nordens kommunistiske partiers faglige sekretariater samlet til møde i Danmark udtaler: Kampen for beskæftigelsen må forstærkes.
13.-14. januar	Udtalelse fra landbrugspolitisk konference: Der kræves en langsigtet landbrugspolitik.
13.-14. januar	Udtalelse fra landbrugspolitisk konference: Protest mod dispensation til prins Joachim.
19. januar	Folketingsgruppen lykønsker Siumut-partiet.
3.-4. februar	Udtalelse fra CK-møde: Peking overgår de mest reaktionære.
9. februar	Vietnams ambassadør Nguyen Viet besøger DKP.
10. februar	Udtalelse fra kommunalkonference: DKP kræver aftaler med A. P. Møller annulleret.
16. februar	DKPs, SFs og VSs folketingsgrupper protesterer mod israelske anholdelser.
20. februar	Udtalelse fra forretningsudvalget: Hænderne væk fra Vietnam.
20. februar	Udtalelse fra forretningsudvalget: Aktivitet kan sikre kravenes gennemførelse.
22. februar	DKP-appel til LO: Lev op til jeres egne vurderinger af SVs politik.
20. marts	Udtalelse fra forretningsudvalget: Indgrebet en kapitulation over for arbejdsgiverne.
20. marts	DKP hilser Ungarn på vigtig 60 års dag.
3. april	Fællesudtalelse efter møde i Athen mellem ledere fra Grækenlands kommunistiske Parti og delegation fra DKP.
4. april	Jørgen Jensen bringer hilsen til de italienske kommunisters kongres.
6. april	Hilsen fra forretningsudvalget til Siumut i Grønland.
6. april	Udtalelse fra forretningsudvalget: Kommunisterne og atomkraften.
21.-22. april	Udtalelse fra CK-møde: Problemerne er forblevet uløste.
21.-22. april	Udtalelse fra CK-møde: Protest mod SV-regeringens kvindediskriminering.
1. maj	Udtalelse fra 1. maj-møde: For arbejde, fred og socialisme.
15. maj	Clodomiro Almeyda fra Chiles socialistiske parti besøger DKP.
16. maj	Fællesudtalelse efter forhandlinger i København mellem delegation fra Tjekkoslavakiets kommunistiske parti og repræsentanter for partiledelsen.
25. maj	DKP overrækker repræsentanter for ZAPU 10.000 kroner som solidaritet.

31. maj	Fællesudtalelse fra møde i København mellem Herbert Mies og repræsentanter for partiledelsen.
1. juni	Jørgen Jensen til færgepersonalet på Rømø: I kæmper for vor fælles ret.
17. juni	Udtalelse af Jørgen Jensen på CK-møde: En tak til alle for den store indsats ved EF-valget.
16.-17. juni	Udtalelse fra CK-møde: Kræv valg og fjern SV.
19. juni	Udtalelse fra forretningsudvalget: Stop nedskæringerne — kræv valg.
5. juli	DKP kræver sammen med andre organisationer, at Danmark anerkender Nicaraguas nye regering.
2. august	Udtalelse fra fagligt sekretariat: Ingen studehandel med dyrtiden.
15. august	Udtalelse fra folketingsgruppen: En gravsten over SVs politik.
22. august	Udtalelse af Jørgen Jensen: A-kraft er ikke aktuel. Det afgørende nu er samfundets kontrol med energisektoren.
2. september	Udtalelse fra CK-møde: Nu skal Danmarks energiforsyning frigøres fra oliemonopolerne.
5. september	Vietnams ambassadør Nguyen Dinh Thanh besøger DKP.
6. september	Udtalelse fra forretningsudvalget: Støt Chiles folk.
6. september	Pressemeddelelse efter DKPs møde med repræsentanter for LOs forretningsudvalg.
14. september	Udtalelse fra fagligt landsudvalg: Enhedsfagbevægelsen skal fastholdes.
14. september	Udtalelse fra fagligt landsudvalg: En aktiv fagbevægelse har nøglen til at sprænge SV-samarbejdet.
24. september	Udtalelse fra CK-møde: Lad og så få det valg.
24. september	Udtalelse fra CK-møde: Strukturændringer nås ikke gennem splittelse.
25. september	Folketingsgruppen forelægger på pressekonference DKPs syvpunkts-kriseplan.
28. september	Udtalelse på CKs vegne: Styrk Land og Folk.
2. oktober	Valgudtalelse: Brug valget til at bane vej for et nyt samfund.
25. oktober	Udtalelse fra forretningsudvalget: Øget modstand nødvendig.
28. oktober	Udtalelse fra CK-mødet: Valget løste intet.
10. november	Resolution fra CK-mødet: 26. kongres indkaldes til 3.-6. april 1980.

Oversigt over delegationer og besøg

1976

Oktober	Delegation til Jugoslavien
December	Seminar i Vesttyskland om kampen mod de multinationale selskaber
November	Partikongres i Portugal
December/januar	Besøg i Sovjetunionen og Cuba

1977

Januar	Foredragsturne i DDR
Februar	Fagligt delegationsbesøg fra DDR
Februar	Seminar mellem vesteuropæiske partier i Sverige
Februar	Møde mellem de nordiske landes partiers faglige sekretærer i København
Marts	Deltagelse i det norske broderpartis kvindepolitiske konference
April	Besøg i Irak i forbindelse med 30 års dagen for Baath-partiets stiftelse
April	Kongres i Vestberlin
April	Kontrolkommissionen på besøg i DDR
April	International redaktionskonference i Prag
Maj	Socialpolitisk studiedelegation i DDR
Maj	Besøg fra partiskolen i Prag
Maj	Officielt besøg fra Jugoslavien
Maj/juni	Faglig aktivistdelegation i Sovjetunionen
Juni	Vesteuropæisk møde i Belgien om kampen mod krisen
Juni	Aktivistdelegation i Sovjetunionen om grundorganisationernes arbejde
Juni	Officielt besøg fra DDR
Juli/august	Aktivistdelegation i Sovjetunionen
September	Vesteuropæiske partiers kvindekongference i Helsinki
September	Officielt besøg i Tjekkoslaviet
September	Møde i Oslo mellem de faglige sekretærer i de nordiske partier
September	Officielt besøg fra Bulgarien
Oktober	Officielt besøg i Polen
November	Officielt besøg i Sovjetunionen i anledning af 60 året for Oktoberrevolutionen
November	Kongres i APK/Sverige
November	Studiedelegation i Ungarn
November	Forhandlinger i Danmark med italiensk delegation

November	Sovjetisk foredragsholder i Danmark
November	Afslutning af indsamling til det norske partis avis
December	Officielt besøg fra Ungarn
December	Arbejdsbesøg i Sovjetunionen
<i>1978</i>	
Januar	Kongres i VPK/Sverige
Januar	Seminar på Tidsskriftet i Praha
Januar	Presserepræsentant til kongres i Holland
Januar	Officielt besøg fra Rumænien
Marts	Møde i Stockholm mellem de nordiske partiers faglige sekretærer
April	Kongres i Indien
April	Officielt besøg i Polen
April	Kongres i Norge
April	Kongres i Spanien
April	Besøg fra partiskolen i Sofia
Maj	Officielt besøg i DDR
Maj	Kongres i Grækenland
Maj	Videnskabelig konference i DDR
Maj	Besøg fra partiskolen i Moskva
Juni	Kongres og 60 års jubilæum i Finland
Juni	Kongres i Jugoslavien
Juni	Officielt besøg i Frankrig
Juni	Møde med ni EF-landes partier i Luxembourg
Juni/juli	Officielt besøg i Rumænien
Juli	10 års dagen for revolutionen i Irak
Juli	Officielt besøg i Bulgarien
Juli	Officielt besøg i Tjekkoslaviet
Juli	Officielt besøg i Ungarn
Juli	Arbejdsbesøg i Sovjetunionen
Juli	Aktivistdelegation i Sovjetunionen
Juli/august	Besøg på Cuba/Verdensungdomsfestival
August	Faglig aktivistdelegation i Sovjetunionen
August	Studiebesøg i Holland
September	Møde i Belgien mellem de ni EF-landes partier
September	Fagligt seminar i Finland
Oktober	Kongres i Vesttyskland
Oktober	Foredragsturne i DDR
November	Aktivistdelegation i Sovjetunionen
November	Møde i Belgien mellem EF-landenes partier
November	Officielt besøg fra Chile
December	Seminar i Sofia
December	Nordisk partimøde i Sverige
<i>1979</i>	
Januar	Nordisk fagligt møde i Danmark
Januar	Konference om »kvinden og socialismen« i DDR

Februar	Studiedelegation i DDR
Februar	Forhandlinger i Danmark med det cubanske parti
Marts	Forhandlinger i Danmark med det italienske parti
Marts/april	Kongres i Italien
April	Seminar i Ungarn
April	Studiebesøg i Frankrig
Maj	Kongres i Frankrig
Maj	Officielt besøg fra Tjckkoslovakiet
Maj	Foredragsturne i DDR
Maj	Officielt besøg fra ZAPU/Zimbabwe
Maj	Officielt besøg fra Vesttyskland
Maj/juni	Kongres i Portugal
Juni	Studiedelegation fra Sovjetunionen
Juli	Aktivistdelegation i Sovjetunionen

Oversigt over DKPs forslag i Folketinget

(æ = ændringsforslag til regeringens forslag)

Overordnede forslag

19/8 76 og 6/10 76: 9-punktsplan om inddragelse af arbejdsfrie indtægter og beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

18/1 77: æ stop for pris-, husleje- og indkomststigninger.

Marts 77: æ statstilskud til byggearbejder.

6/2 79: øget beskæftigelse for 100.000.

3/10 79: øget beskæftigelse for 120.000.

15/11 78: Forespørgsel til statsministeren: Har regeringen låst sig fast på 200.000 arbejdsløse frem til næste valg, eller hvilke foranstaltninger agter regeringen at foretage sig for at bringe tallet ned.

31/5 79: Samtlige partier stillede en uden- og indenrigspolitisk forespørgselsdebat.

æ finansloven:

1977/78: 72

1978:85

1979:84

Spørgsmål til ministrene:

1975/76: 70

1976/77: 60

1977/78: 94

1978/79: 113

Arbejdsmarkedsforhold

4/2 76: nedsættelse af en parlamentarisk kommission vedrørende arbejdsministerens dispositioner overfor sømændenes arbejdsløshedskasse.

10/2 76: 30 dages ferie og 15 pct. feriegodtgørelse.

92

Maj 76: æ selvstændige erhvervsdrivende, arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring.

10/3 77: ophævelse af love om arbejdsretten og mægling i arbejdsstridigheder.

22/8 77 og 11/10 77: langvarigt ledige under arbejdsløshedsloven.

18/10 77 og 6/2 79: DKP-SF-VS genindførelse af den automatiske dyrtidsregulering.

Oktober 78: æ efterløn.

Marts 79: æ ferielov.

31/5 76: Forespørgsel til statsministeren:

Hvad kan regeringen oplyse om planer for beskæftigelsen inden sommerferien, om fjernelse af tidsbegrænsninger i arbejdsløshedsunderstøttelsen og forbedringer i de arbejdsløses kår

7/12 77: Forespørgsel til handelsministeren:

Hvad vil ministeren gøre for at hindre virksomhedslukninger.

5/5 78: Forespørgsel til arbejdsministeren:

Hvad kan ministeren oplyse om regeringens planer for at lette de arbejdsløses situation.

Miljø

Februar 78: æ arbejdsskadeforsikring.

Marts 78: æ bedriftssundhedstjeneste.

April 79: æ giftloven.

Maj 79: æ arbejdsmiljø, stoffer, materialer m.v.

Skibe, værfter o.lign.

November 76: æ garantier for lån til bygning af mindre fragtskibe.

19/1 78: Helsingør Værft.

Maj 78: æ kapitalindskud i Stålvalseværket.

14/12 78: statsovertagelse af færgefarten mellem Jylland og Sjælland.

Februar 79: æ lodsloven.

10/5 79: Forespørgsel til statsministeren:

Hvilke foranstaltninger vil regeringen træffe på baggrund af den rapport, der er udarbejdet af handelsministeriets kontaktudvalg vedrørende skibsværftsindustrien.

Energi

April 76: æ energipolitiske foranstaltninger.

April 76: æ sikkerhedsmæssige og miljømæssige forhold ved atomanlæg.

1/12 76: energiproblemet.

December 77: æ kontinenttalsoklen.

5/4 79: nationalisering af energisektoren.

23/6 79: energibesparende foranstaltninger.

3/10 79: statens overtagelse af al olie og gas i den danske del af Nordsøen.

3/10 79: statselskab til import af kul og olie samt raffinering.

26/10 78: forespørgsel til handelsministeren:

Vil ministeren give oplysninger om forhandlingerne med DUC, om ilandføring af naturgassen i Danmark, og vil ministeren i den forbindelse give forsikring om at naturgassen udelukkende skal anvendes til danske energiformål.

Kommunalt, trafik

Maj 77: æ overførelse til amtskommunerne af ortopædiske hospitaler m.v. drevet af Samfundet og Hjemmet for Vanføre.

11/10 77: udvidelse af kommunalbestyrelsernes medlemstal.

19/10 77, 17/10 78, 3/10 79: refusionsregler for social bistand.

16/12 77; FP, V, SF, DKP, RV, DR, VS Sydmotorvej (Storstrømmen).

16/3 78: FP, V, SF, DKP, DR, VS ophævelse af Vallensbæk-Tårnby motorvej.

Pensionister

30/10 76, 8/3 77: SF, KF, DKP ændring af regler for udbetaling af pension til enker, invalidepensionister, folkepensionister m.fl.

29/3 77, 15/2 78: 10 pct. forhøjelse af pensionerne.

12/4 77, 15/2 78, 30/1 79: bortfald af laveste sats for invalidepensionister.

20/1 78: forbedring af pensionisternes boligforhold.

2/3 78: lån til betaling af ejendomsskatter.

17/3 78: invaliditetsbeløb efter det fyldte 67. år.

Marts 78: forhøjelse af arbejdsgiverbidraget til invalidepension.

Marts 78: dækning af udgifter til husleje for pensionister-sygehusvæsen.

Maj 78: æ fordeling af 940 mill. kr.

6/2 79: indtægtsfremgang for pensionister.

7/12 78: forespørgsel til socialministeren:

Hvad vil ministeren gøre for at sikre de ældre på vore plejehjem en tryk og værdig tilværelse i deres sidste leveår.

Åndssvage

15/3 77, 12/10 77, 8/12 78: bolig-, undervisnings- og beskæftigelsesforhold m.v. inden for åndssvageforsorgen.

1/2 78: forespørgsel fra CD, FP, SF, DKP, KRF, DR og VS til socialministeren:

Hvilke planer har ministeren for standardkravene til den fremtidige behandling af åndssvage.

Børn o.a.

12/4 77: forbedrede børnetilskud.

12/4 77: DKP, SF, VS personalenormering i daginstitutioner.

15/2 78: DKP, VS personalenormering i daginstitutioner.

13/1 78, 12/10 78, 3/10 79: 26 ugers barselsorlov.

17/3 76: DKP, SF, VS forespørgsel til socialministeren:

Hvad kan ministeren oplyse om de problemer, der opstår for brugerne af det sociale

system efter bistandslovens ikrafttræden 1/4 76.

Boligforslag

1/4 76, 2/11 76: æ bedre retsbeskyttelse for lejere i lejeloven.

2/11 76, 24/3 77, 29/11 77: DKP, SF, VS boligbyggeri, beskæftigelse i byggefagene og nedbringelse af huslejen i alment byggeri.

2/3 77: stop for huslejestigninger.

2/3 77: rentesikring.

18/3 77: forbud mod ejerlejligheder.

22/3 77: DKP, SF, VS genhusning ved brand af ældre beboelsesbygninger.

Marts 77: æ offentlig støtte til alm. byggeri.

22/8 77: opførelse af 10.000 alm. boliger m.v.

13/1 78: huslejenævns medindstævning for boligretten.

18/1 78: halvårlig regulering af boligsikring.

18/3 78: statsfinansiering af alm. og kommunalt byggeri.

17/5 78, 10/10 78: huslejenævn, boligangvisning, opsigelse m.v.

23/1 79: byfornyelse og boligforbedring.

23/1 79: samtykkeerklæring om regulering af boligforholdene.

April 79: æ lejelov.

April 79: æ midlertidig regulering af boligforholdene.

26/10 76: DKP forespørgsel til boligministeren:

Hvilke oplysninger kan boligministeren give om udsigterne for boligbyggeri og beskæftigelse i byggefagene, huslejeudviklingen i de private udlejningsejendomme, virkningerne af ejerlejlighedsloven samt de foranstaltninger boligministeren påtænker for at afværge huslejestigninger i det alm. byggeri som følge af ændrede driftsstøtteordninger og aftrapning af rentesikring.

2/12 76: DKP, SF, VS forespørgsel: hvad kan ministeren oplyse om de særlige omstændigheder omkring de af A. P. Møller

med statslån opførte boliger i Munkebo og Odense og om konsekvenserne af en eventuel aflysning af de tinglyste deklamationer. 27/10 77: DKP, SF, VS forespørgsel: hvilke oplysninger kan ministeren give om udsigterne for boligbyggeriet, huslejeudviklingen, virkningerne af de gennemførte ændringer i ejerlejlighedsloven samt om den lovgivning, der skal afløse boligforliget af 1974.

Skat

4/2 76: midlertidig nedsættelse af momsen fra 15 til 9¼ pct.

4/2 76 og 10/10 78: afskaffelse af moms på fødevarer og medicin.

19/8 76, 6/10 76: kildeskat.

September 76, 13/10 76: ophævelse af maks. begrænsning på 10 promille ved beskatning til kommunerne af faste ejendomme.

4/11 76: DKP, SF, VS kuponskat af obligationer, registrering af private pantebreve og beskatning af renteindtægter.

3/12, 22/8 77: midlertidig ophævelse af moms for danske varer.

8/3 77, 6/10 77, 10/10 78, 3/10 79: tinglysning af kapitalværdistigninger.

Marts 77: æ afgift på elektricitet.

6/10 77: årlige vurderinger af landets faste ejendomme.

11/10 77: indkomstbeskatning af aktieselskaber.

11/10 77: genindførelse af selskabsskat.

December 77: æ udskrivningsprocent.

14/4 78, 11/10 78, 3/10 79: skattereform.

Maj 79: æ beskatning af ekspropriationserstatninger.

Penge, handel, m.m.

18/8 76, 6/10 76, marts 78: æ pengeinstitutters rentemarginal.

18/10 76: æ tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger.

18/11 76, 5/10 78: trustkommission.

Maj 77: æ mærkning og skiltning med pris.

22/8 77, 7/12 78, 3/10 79: importregulering.

November 78: æ priser, avancer, tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsning, mærkning og skiltning.

7/12 78, 3/10 79: importråd.

12/5 78: forespørgsel til statsministeren:

Hvad agter regeringen at gøre for at bringe renten ned.

23/1 79: DKP, SF, RV, DR, VS forespørgsel til statsministeren:

Hvilke oplysninger kan regeringen give om det Europæiske Monetære System.

Uddannelse

10/2 76, 19/10 77, 8/2 79: Statens Uddannelsesstøtte.

12/4 77: udsættelse af adgangsregulering til videregående uddannelse.

Maj 77: æ EFG.

25/10 77: styrelse af kommunernes skolevæsen.

April 79: æ SU.

Kultur

Maj 76: æ fra 40 til 75 pct. statstilskud til museer.

Landbrug

20/10 77: udvidelse af beskæftigelsen i landbruget og beslægtede erhverv.

Maj 78: æ landbrugsloven.

10/3 76: forespørgsel:

Hvad kan ministeren oplyse med hensyn til regeringens planer for landbrugets fremtid.

Retsforhold

15/11 77: S, FP, CD, SF, DKP, RV, DR, VS: ophævelse af dødsstraf.

Februar 78: æ ret til deltagelse i samtlige udvalgmøder i Folketinget.

April 78: æ retsplejelov: udelukkelse af forsvarere, skærpelse af regler om varetægtsfængsling m.v.

Maj 78: æ patentlov.

Maj 78: æ aktieselskaber.

Marts 79: lønmodtagernes retsstilling ved virksomhedsoverdragelse.

18/2 76: DKP, SF forespørgsel til justitsministeren:

Hvilke foranstaltninger vil ministeren træffe for at garantere borgernes grundlovssikrede rettigheder mod krænkelse foretaget af enkeltpersoner, grupper og efterretningsorganisationer.

31/11 77: RV, DKP, DR, SF, VS forespørgsel til justitsministeren:

Hvilke oplysninger kan justitsministeren give vedrørende omstændighederne omkring udvisningen af Jaime Okusono Martinez til Mexico, hvilke garantier har ministeren opnået for hans sikkerhed, og hvilke konsekvenser agter ministeren at drage af denne sag.

Militær, udenrigs- og ulandshjælp

Juni 77: æ standsning af statsforskrivninger til IDA.

15/12 78: DKP, SF, VS, RV stop for kul-køb i Sydafrika.

22/4 76: Forespørgsel fra samtlige partier om u-landsbistand.

13/1 77: DKP, SV, VS forespørgsel:

Hvilke planer har regeringen for det danske militær i de kommende 2-8 år.

19/1 78: DKP, SV, VS forespørgsel:

Hvilke konsekvenser agter regeringen at drage af de oplysninger om forsvarlets efterretningsvæsen, der er fremdraget i forbindelse med beretning fra kommissionsdomstolen af 13/7 77.

16/11 78: Forespørgsel fra samtlige partier om udenrigspolitik.

25/1 79: Forespørgsel:

Hvilke oplysninger kan regeringen give om sine militærpolitiske planer på baggrund af forsvarskommandoens krav om øgede midler og mere personel — og vedtagelsen af langtidsforsvarsprogrammet på NATO-topmødet i Washington 30-31/6 78.

23/5 79: DKP, RV, SF, VS forespørgsel:

Hvad kan ministeren oplyse om regeringens holdning til elseskabernes fortsatte indkøb af kul fra Den sydafrikanske Republik.

Diskussionsindlæg
til beretningen

Om partiorganisationen

POUL EMANUEL

Som et naturligt led i udviklingen af det kommunistiske parti har der i forberedelserne af denne 26. kongres været ført en omfattende og berigende diskussion.

Der er dem i dansk politik, der forundres over »DKPs fantastiske overlevelseskraft«. Vi forundres ikke i den forbindelse. Vi har jo netop selv formet det grundlag, hvorpå resultatet er opnået og kan samtidig, hvor fejl er begået og mangler afdækket, notere, at det er evnen til kritisk og selvkritisk at diskutere problemerne ud fra vort idégrundlag, et udarbejdet program og en organisation, der ud fra den demokratiske centralismes principper har kunnet samle kræfterne i partiet.

Netop de seneste måneder, hvor vi har forberedt denne kongres med forudgående dybtborende diskussioner, men hvor vi også samtidig løste opgaven at sikre partiets genopstillingsret ved et kommende folketingsvalg, engageret os som afgørende organiserende faktor i kampagnen mod NATOs planer om stationering af nye raketter, afslutningen af 1. fase af vor egen energikampagne, netop løsningen af disse og andre opgaver understreger det rigtige i beslutningen på 25. kongres og bestræbelserne på at føre dem igennem. Her tænker jeg først og fremmest på udbygningen af partiorganisationen.

Med den tilvækst, som kongresperioden har givet på 46 nye partiafdelinger, betyder det, at der nu er 246 grundorganisationer i Danmarks kommunistiske Parti.

Det er mit absolutte indtryk, at netop denne bevidste bestræbelse på styrkelsen af partiorganisationen, hvorom der i kongresperioden har været truffet en række beslut-

ninger på konferencer og CK-møder, danner grundlag for en hurtig overvindelse af sår og skrammer, som vi i kongresperioden har måttet notere os.

Det har været en berigende kongresdiskussion. Mange spørgsmål har været stillet, bl.a. i den skriftlige diskussion, om vi i tilstrækkelig grad har været opmærksomme på den antikommunistiske kampagne, som føres under skiftende former og intensitet. Vi kunne enkelt besvare spørgsmålet og sige, at det har vi ikke. Men i sig selv er det nok ikke et dækkende svar.

Vi har valgt side i klassekampen. Vi har engageret os mod magthaverne i vort eget land, og vi stiller os, ud fra vor internationalistiske grundholdning, solidarisk med de folk, som videreudvikler socialismen i de lande, hvor arbejderklassen har erobret magten. Vi stiller os solidarisk med de folk, som kæmper for endelig frigørelse fra nykolonialismen og imperialistisk undertrykkelse, vi er solidariske med dem der ligesom os kæmper for at bryde det kapitalistiske udbyttersystem.

En sådan indstilling, der bygger på en konsekvent holdning i klassekampen, har ikke altid vinden i ryggen. Det kapitalistiske system kæmper en desperat kamp for at komme ud af sin egen krise. Militaristerne vejrer morgenluft under indtryk af imperialistiske kræfters gamle metoder, at skærpe usikkerheden, at øge oprustningen og udfolde alle bestræbelser på at torpedere afspændingsbestræbelserne. Afvisningen af den antikommunistiske kampagne er et mangesidigt problem, som er nøje knyttet til kampen i hverdagen, men som for os specielt også har den særlige bag-

grund, at vi er solidariske med folkene i den virkeligjorte socialismes lande.

I den aktuelle situation oplever vi, som mange gange tidligere, at kapitalisternes profithunger bliver en stadig større trussel mod befolkningernes og nationernes interesser, mod den nationale selvstændighed.

Det gælder overdragelsen af virksomheder til multinationale selskaber, det gælder koncessionsordningerne som A. P. Møller har opnået i Nordsøen osv.

Men de økonomiske magthavere har afgørende indflydelse på meningsdannelsen gennem aviser, medier, politikere og partier, hvorigennem de netop i krisetider udvikler ideologisk og politisk forvirring. Så bliver kommunisterne kendt fædrelandsløse, så bliver vi hængt ud for at være usolidariske, når vi stiller forslag, der kunne bevare dansk produktion.

Derfor er det nødvendigt at kommunisterne — hver enkelt af os og os alle i fællesskab — udvikler en endnu stærkere indsigt i klassekræfternes kamp. Ja, jeg brugte udtrykket »indsigt«. Der var på et møde en kammerat, der sagde, at det afskrækkede mange, når vi i partiet taler om skoling.

Gennem en bedre indsigt skal vi kunne påvise sammenhængen i de økonomiske magthaveres interesser og den politik, de borgerlige og socialdemokratiske partier fører. Vi skal endnu mere fremtræde som agitatorer og propagandister på partigrundlaget.

Og i den forbindelse nogle bemærkninger om udviklingen i medlemsmæssig henseende. Vi er det andetstørste parti i arbejderbevægelsen.

Kongresperioden har givet mærkbar forandring i forholdet Hovedstad-Provins. En undersøgelse af medlemsmassen i slutningen af marts måned viser at 50,8 % af medlemsmassen findes i Hovedstaden og 49,2 % i provinsen. I 1976 var det 55,7 og 44,3 %

Det er på denne baggrund også naturligt, at hovedparten af de nye 46 partiafdelinger er opbygget i provinsdistrikterne.

Vore kvindelige kammerater kan glæde sig sammen med vi andre over, at den bevidste bestræbelse på at styrke kvindeandelen har båret frugt, således at der nu noteres 38,5 % kvinder imod 34,7 % i september 1976.

Hvad distrikterne angår, så er Utterslev det distrikt, der har den mindste kvindeandel, nemlig 27 %, mens Vanløse kan notere sig for den største med 52,8 %.

Partiets medlemstal er forøget, og skulle vi ikke have været igennem det åbne ansøgelsesmod partiet med politisk fraktionsdannelse og personers sætten sig over kollektivet, ville nettotilvæksten givet have været mere end de 9 %, kongresperioden nu kan opvise. 3.500 nye medlemmer blev optaget i partiet i perioden. Det betyder, at 38,8% af den nuværende medlemsmasse er optaget i partiet fra 1976 til i dag.

Siden 1971 er 67,7 % af medlemmerne optaget i partiet. Der har været mange unge blandt de nye, og det har således betydet at 61,6 % af medlemmerne er under 40 år og det betyder igen, at den gennemsnitlige alder i partiet er på 40,9 år i modsætning til september 1976, hvor den var på 42,3 år.

Samtidig kan noteres, at det gennemsnitlige antal år i partiet er 10,7 år mod 12 år i 1976.

Dette stiller selvfølgelig partiet overfor nye udfordringer. Der har været nævnt udtrykket — en bedre medlemspleje. Selvom jeg ikke bryder mig om udtrykket, så er jeg enig i det, når det drejer sig om den proces, der i øjeblikket foregår, hvor der rettes stadig mere opmærksomhed mod modtagelsen af de nye medlemmer og indslusning af dem i partiet.

Det kræver imidlertid også at ledelsesarbejdet på alle niveauer endnu stærkere bliver præget af sikkerhed og stabilitet, såvel i vurderinger som i udvikling af arbejdsopgaver.

Tilvæksten til partiet og partiets behov for stadig at få nye organiserede kontaktflader er baggrunden for at udvide bestræ-

belserne på at udbygge partiorganisationen. Lokalt gøre dem til politiske centre.

Partiafdelingerne skal gå ind i de lokale bevægelser, selv tage initiativ til at skabe dem. Imidlertid må det også understreges, at vi ikke er en lokalbevægelse i sig selv. Vi er et parti, der igennem partiafdelinger og distrikter arbejder udfra lokale betingelser, på grundlag af partiets program og politisk-ideologiske vurderinger. Som det allerede er nævnt i CKs beretning, så har 24,9 % af partiets medlemmer — i princippet hver fjerde — et tillidshverv i en eller anden masseorganisation først og fremmest faglige organisationer. Det er en betydelig udvidelse siden 25. kongres, hvor tallet var 15,5 %.

Albertslund er det distrikt, der med godt 40 % har den højeste andel af kammerater med tillidshverv i masseorganisationer, og Lyngby distrikt med 16 % må tegne sig for den laveste.

Det viser noget om kommunisternes arbejde og evne — at de er aktive og kan skabe respekt og tillid omkring sig.

Det stiller imidlertid også spørgsmålet om brugen af partiet som organisation. Alle tendenser til at opfatte partiet som interesseorganisation må overvindes. Vi skal endnu stærkere forstå at udvikle indsatsen med henblik på at gøre masseorganisationerne til aktive kamporganisationer, der effektivt og konsekvent går i bredden for medlemmernes interesser.

Dér kan der i erhvervssammensætningen af vort parti være en påmindelse til os. Disse tal understreger måske mere end

mange ord, at vi skal interessere os meget for det, der er udtrykt i forslag til arbejdsresolution — medlemstilgang af fagorganiserede arbejdere.

Hvorfor? For det første fordi vi skal styrke den basis, hvorpå vore kammerater med de forskellige tillidshverv er blevet valgt. Og dernæst. På et kursus fornylig blev stillet spørgsmålet, om ikke alle andre grupper kan kæmpe ligeså godt for socialismen. Svaret var selvfølgelig: Jo, absolut. Men afgørende for at vi kan udvikle kamplinien og perspektivet med sammentømringen af den samfundsforandrende kraft er, at vi har de stærkeste forbindelser og direkte kontaktflader til den arbejderklasse, som vi i hele vor erkendelse tillægger den afgørende og centrale rolle i kampen for socialismen. Da taletiden nu er ved at udløbe, skal jeg henvise til CKs seminar om organisatoriske spørgsmål juni 1979. Materialet findes i Tiden nr. 6 1979.

Tiden kræver information og planlægning. Tiden kræver styring. Det betyder for os også en kollektiv tilrettelægning og fordeling af opgaverne. De må også gælde den arbejdsindsats som kammeraterne med tillidsfunktioner i massebevægelserne skal yde.

Det betyder bedre koordinering af arbejdet i partiet og i masseorganisationerne.

Netop igennem fællesskabets drøftelser udvikles den personlighed, som rigtigst kan varetage partiets og klassens interesser.

Lad 26. kongres bidrage yderligere dertil.

Analyse af medlemssammensætningen pr. marts 1980

Hele landet:

Kvinder . . . . . 38,5 %
 Mænd . . . . . 61,5 %

Tillidshverv i andre
 organisationer . . . . . 24,9 %

Fagorganiserede arbejdere . . . . . 38,4 %
 Funktionærer og
 tjenestemænd . . . . . 14,7 %
 Pensionister . . . . . 14,3 %
 Studerende . . . . . 12,7 %
 Pædagoger . . . . . 10,7 %
 Husmødre . . . . . 3,8 %
 Akademikere . . . . . 2,6 %
 Andre . . . . . 1,6 %
 Selvstændige . . . . . 1,2 %

Alder:

Under 20 . . . . . 0,7 %
 20-30 . . . . . 31,8 %
 30-40 . . . . . 29,1 %
 40-50 . . . . . 10,3 %
 50-60 . . . . . 10,3 %
 60-70 . . . . . 10,6 %
 70-80 . . . . . 6,0 %
 Over 80 . . . . . 1,2 %

Gennemsnitsalderen . . . . . 40,9 år

Indmeldt i partiet:

Før 1945	6,4 %	
1945	7,0 %	
1946-1960	11,1 %	
1961-1970	7,6 %	
1971	1,7 %	} 28,9 %
1972	4,0 %	
1973	7,3 %	
1974	8,9 %	
1975	7,0 %	
1976	8,6 %	} 38,8 %
1977	7,9 %	
1978	8,6 %	
1979	11,8 %	
1980	1,9 %	

Gennemsnitlige antal partiår 10,7

Land og Folk

GUNNAR KANSTRUP

Ved indgangen til 80'erne fører borgerlige politikere og deres økonomiske bagmænd sig frem med stor kraft. Dette gælder også mediepolitikken. Med tiltagende styrke og hyppighed fremføres kravet om brud med Danmarks Radios monopol og oprettelse af et reklamefinansieret tv 2. Fra udlandet kender vi til konsekvenserne af reklamefinansieret tv og radio. I øvrigt behøver vi ikke gå til udlandet for at få et indblik i, hvad reklamen betyder for massemedierne. Langt de fleste dagblade har frivilligt underlagt sig annoncørernes vilje. Hetz og forfølgelse har ført til udbredt selvrens i radio og tv. En udvikling, der vil forstærkes med et reklamefinansieret tv. I den situation er det godt vi har Land og Folk.

En presse uafhængig af annoncører eller andre kapitalstærke kræfters indflydelse. Et dagblad, der klart afspejler Danmarks kommunistiske Partis politik. En opgave intet andet dansk dagblad kan eller vil løse.

Land og Folks opgave er at formidle den politiske debat og forsyne læserne med saglig oplysning og dokumentation. Vi skal ikke gødt skælde ud på alt og alle, men konkret afsløre skævhederne i vort samfund og overbevise om rigtigheden af og mulighederne for at gennemføre kommunisternes alternativer. Ved at fremhæve alternativerne og påvise veje ud af krisens sump, skal Land og Folk være inspirerende, organiserende og aktiviserende.

Vi skal lave en avis, som på samme tid er givende og forståelig for de 25 procent af vore faste læsere, som har læst avisen i mere end 20 år, og for de 45 procent, som har læst Land og Folk i færre end fem år. Tallene stammer fra en undersøgelse om Land

og Folk, foretaget af Dansk Media Komité i 1978.

Denne opgave er i sig selv noget modsigende, fordi læsernes forudsætninger og krav er meget forskellige. Og opgaven bliver ikke mindre kompliceret ved, at Land og Folk også skal skrives på en sådan måde, at det kan bruges som redskab i partiets arbejde for at sikre sig nye sympatiserende og medlemmer.

Vort dagblad skal være et nyttigt og sikkert redskab i ethvert partimedlems hænder. Dets opgave er at give bevægelsesmedlemmer de bedst tænkelige argumenter til brug i det daglige arbejde.

Der hvor alle andre massemedier søger at sprede forvirring, fortie eller forvanske, søger at lede bevægelser og aktiviteter ind i blindgyder, der skal Land og Folk lede opmærksomheden ind på det væsentlige og give tillid til, at der findes veje ud af de vanskeligheder, som det statsmonopolistiske system påfører lønarbejderne, deres børn og forældre.

Der hvor andre medier forfladiger og bevidst søger at sænke niveauet for den politiske, kulturelle og ideologiske debat, der skal kommunisternes avis finde metoder og midler til at hæve niveauet.

Når hele den danske presse svælger i de løgnagtige og fordrejede beretninger om livet i de socialistiske lande, er det Land og Folk, der må levere den forebyggende og helbredende modgift.

Det er store opgaver. Deres løsning kræver indsamling af dokumentation og formulering af holdbare argumenter. Når dette ikke altid sker i den udstrækning og i det tempo, som vore læsere ønsker det, er år-

sagen ikke manglende vilje i redaktionen, men oftest manglende muligheder. I den forbindelse kan det være nyttigt at erindre, at Land og Folk er ene om at producere den forebyggende modgift. Det vil helt konkret sige, at vores redaktionsstab på 20-30 kammerater skal give igen på alt det, som mange hundrede medarbejdere ved den øvrige presse fabrikkerer.

Enhver kan sige sig selv, at dette er en vanskelig opgave. Men Land og Folk har muligheder, som ingen andre aviser har. Land og Folk har et helt kommunistisk parti at støtte sig til. Et parti med hundrede og atter hundrede af højt kvalificerede, politisk og fagligt aktive kammerater. Hver især vil de være i stand til at skrive til Land og Folk — kommentarer, kronikker og artikler. Dette er ikke et forsøg på at fritage redaktionen for sit ansvar eller arbejde, men udelukkende et ønske om at gøre vores avis mere alsidig og mere læseværdig. Et ønske om, at den enorme viden, som gennem hvert enkelt medlem er det kommunistiske partis samlede viden, udnyttes endnu stærkere til gavn for de arbejdende og deres nærmeste.

Land og Folks betydning

Af og til møder vi det synspunkt, at Land og Folks betydning er minimal. Det bygger som regel på, at oplaget er beskedent.

Vi kan selvfølgelig alle være enige i, at Land og Folks indflydelse langt fra er tilstrækkelig. Men det er ubestrideligt, at den kommunistiske avis giver inspiration til talrige initiativer på arbejdspladser, i fagforeninger, i lejer- og boligbevægelser, blandt uddannelsessøgende, i kommunalbestyrelser og amtsråd..

På denne baggrund bliver Land og Folks betydning for udviklingen af den politiske kamp nærmest uvurderlig.

Hvem skriver vi for?

I redaktionen, på læserforum og i diskussionen forud for kongressen er der jævnlige

blevet spurgt: Ved vi noget om, hvem vore læsere er, og hvad de ønsker?

Til besvarelse af dette kan hentes lidt hjælp i den tidligere omtalte undersøgelse foretaget af Dansk Media Komité. Denne viser, at 48 procent af vore læsere betragter Land og Folk som deres avis nr. 1, 18 pct. som nr. 2, og 34 pct. læser Land og Folk som én af flere aviser.

Og hvad læser de så? På førstepladsen kommer debatstoffet: 73 pct. oplyser, at de læser det meste, mens 23 pct. læser noget af det.

De tilsvarende tal for nogle hovedområder er:

Det indenrigspolitiske 68 og 32 procent.

Det faglige 66 og 26 procent.

Det udenrigspolitiske 60 og 30 procent.

Det lokalpolitiske 54 og 16 procent.

Det kulturpolitiske 29 og 46 procent.

Alle tal bør overvejes og granskes nærmere og nødvendige konklusioner drages. Hvilket blandt andet kan ske i forbindelse med den i arbejdsresolutionen foreslåede Land og Folk konference. På denne konference vil det være naturligt at gå ind i mere dybtgående diskussioner om bladets indhold og opsætning, men også om folks læsevaner og vore opgaver i denne forbindelse.

Oplagets udvikling

Den positive udvikling i oplaget, som er beskrevet i virksomhedsberetningen, har desværre ikke været i stand til at fortsætte ind i 1980. I forhold til oplaget i marts 1979 var der et fald på 400 i marts 1980, således at hverdagsoplaget i marts 1980 var på 13.400 og for weekends 18.400. Ikke noget katastrofalt fald, men alene stagnation eller selv den mindste tilbagegang er alt nok til, at vi årvågent følger udviklingen og tager de nødvendige initiativer for at sikre ny fremgang. Det bør således overvejes om en kampagne for øget udbredelse skal iværksættes snarest efter kongressen. Betydningen af kampagner understreges af, at

ca. 38 procent af dem, der tegnede abonnement på Land og Folk i kampagnen i efteråret 1979 fortsat holdt ved den 31. marts 1980.

Af forslaget til arbejdsresolution fremgår, hvilke opgaver der foreslås taget op i den kommende periode. Jeg skal ikke kommentere disse, men vil kort berøre et problem, som kan tvinge os til at foretage radikale ændringer. Det drejer sig om tanker, luftet i forbindelse med regeringens og Folketingets nyeste nedskæringsplaner. Geniale sjæle — med stærk tilknytning til de største dagblade — har fundet det for passende at pege på muligheden af, at postporto for bladudbringning hæves med meget betragtelige beløb. Dette vil —

hvis det gennemføres — ramme Land og Folk meget føleligt.

En anden tanke, som er kastet op af de nedskæringsivrige politikere er standsning af postvæsenets lørdagsudbringning. Skulle lovgivningsmagten på dette område fatte mod til at gå imod erhvervslivets krav, vil det selvsagt få uoverskuelige konsekvenser for Land og Folks weekendavis.

Også af disse grunde er det vigtigt og nødvendigt, at kommunisterne sammen med andre progressive lag af befolkningen finder veje og midler til at bryde den altødelæggende nedskæringspolitik.

Og derfor må vi fortsat forstærke arbejdet for vort Land og Folk.

Forelæggelse af Manifest

IB NØRLUND

Vor kongres skal drage slutninger af den grundige og omfattende diskussion, vi har ført. Når vi diskuterer, øver kritik og selv-kritik, er det jo for i fællesskab at få fastlagt de linjer, der fører frem i det arbejdende folks kamp og i udfoldelsen af partiets arbejde. Vi overlader til andre at føre diskussion for diskussionens skyld. Vi har en mening med, hvad vi gør.

Derfor er der forelagt kongressen udkast til politisk manifest og — hvad partiarbejdet angår — til arbejdsresolution. Gennem bearbejdelsen af dem må vi give svar på de vigtigste af de problemer, vi står overfor — ikke på alle, en vis afgrænsning er nødvendig.

Manifestet er en sammenslutning af vort syn på den nye og skærpede situation, som er skabt for Danmark og det arbejdende folk under uddybelsen af kapitalismens krise. På baggrund heraf fremdrager vi den kamplinje, som er nødvendig, og som kan føre til fremgang. Det er dermed et svar til den »80ernes udfordring«, som ikke blot vi, men hele folket, ja hele verden er stillet overfor.

Ved indgangen til 70erne holdt Socialdemokratiet et årsmøde, hvor J. O. Krag sagde:

»Vi må i 70erne arbejde videre på at nedbryde resterne af classesamfundet . . . Vi skal omforme det danske samfund i 70erne. Derfor skal vi have visioner. Men vi skal også arbejde i det daglige for at få politisk styrke til at omsætte visionerne i hverdagen. Det nye samfund, som vi ønsker det, kommer ikke af sig selv«. (J. O. Krag og K. B. Andersen: Kamp og fornyelse, s. 397).

Nej, der kom hverken noget ud af visionerne eller af hverdagen. »Nedbrydningen af classesamfundet« blev til EF-politik,

SV-regering, »december-pakke« og nu til det påskeoffer, som forberedes — med smøring af kapitalismens profitter, mens menigmands velerhvervede rettigheder overlades til snasken og smasken for de sparegrise, der er ude på rov.

Stands et øjeblik og se på disse milepæle med 10 års mellemrum. Der er åbnet et gab mellem ord og virkelighed. Man fodrer med visioner og store løfter, men det, der kommer ud i den anden ende, er noget ganske andet. Tænk over, hvor vi bliver ført hen, hvis man fortsat lader sig det byde. Det betyder en korrumpation af det politiske liv.

Gudbevares, vi kender alle undskyldningerne — at standpunkter kun gælder, til man får nye, at det altsammen er noget, der kommer udefra, at skylden må bæres af alle andre, end dem, der har magten og æren. Ja, hvordan man ind imellem svovlprædikerne om nedturen i afgrunden på forunderlig vis forsøger sig med at tralle: Blip, båt. Ih hvor går det godt — for at man skal sove sødt med det.

Formålet med alt det er at overtale folk om, at der ikke er noget at gøre, at de ikke kan forlange noget, at de må tie stille og gå om bagest i køen. Men det er jo de indstillinger, arbejderbevægelsen altid har måttet overvinde for at vinde frem.

De er da heller ikke mere sandfærdige nu end tidligere. Vi siger i manifestet: »Danmark er hverken forarmet af naturkatastrofer eller misvækst . . . Et veludviklet produktionsapparat forefindes. Arbejdskraften er der. Der er ingen nødvendighed for nedgang eller evindelig krise«. Det er denne grundlæggende sandhed om vor situation, som det arbejdende folk fremfor alt må fastholde.

Ja, men olien og energikrisen! Var det

105

årsagen til krisen, så skulle man se at få fuld fart på i udvindingen af Nordsøens olie og gas, i stedet for at sjakke den væk til monopoler, som helst gemmer den til priserne stiger yderligere og giver mere profit.

Ja, men betalingsbalancen! Var det ondets rod, så måtte man da omgående sætte en stopper for det udsalg af danske virksomheder til de multinationale monopoler, der trækker profitten ud af landet. Eller gøre sig fri af det EF, som får køerne slagtet, så eksportmulighederne ikke kan opfyldes.

Men det gør man ikke.

Nej, krisens årsag er selve det system, der giver monopolerne frit slag i deres »private foretagsomhed« og »fri kapitalbevægelighed«. De, som priser det højest, er dem, som nu mest brutalt kræver nedgang i folkets levestandard, som de selv siger er en betingelse for at systemet skal kunne overleve.

Men hvorfor skal det så det? Dets »kriseløsninger« skaber kun ny krise. Det har det som dyret, der når det trak halen til sig fik snuden i klemme, og når det trak snuden til sig fik halen i klemme.

Sådan er det gået i nogle år. Det nye i situationen er, at statsmagt og pengemagt har sammensvoret sig i et *generalangreb* på lønarbejdernes realløn og rettigheder — af et omfang, som aldrig før i fredstid. De truer med katastrofe for at drive os i katastrofe. Den nye skærpelse blev indledt med decemberpakken. Fortsættelsen følger nu — åbenbart med store tilskud til kapitalen, taget fra de nedskårne reallønninger.

Dette generalangreb kræver omvendt, at kampen for folkets interesser føres på nye måder. Gennemførelse af de planlagte real-løns- og budgetnedskæringer vil betyde forarmelse, social uretfærdighed og kulturel degradation, som vil knuge det danske samfund langt frem i tiden. Denne politik må forhindres som den helhed, den præsenteres som. Og det gælder uanset om den nødtørftigt pakkes ind i lidt lyserødt silkepapir. På denne baggrund at snakke om, at

106

»krisetider er reformtider«, virker, pænt sagt, lidt komisk — i hvert fald helt ved siden af. Forudsætningen for fremgang er, at generalangrebet bringes til at bryde sammen.

Kan det opnås? Ser man sig om i det nuværende folketing, kan det ganske vist være svært at finde opmuntring. Men se udenfor. Se lønkampene, der som foreløbigt mål sætter sig at genvinde de røvede dyrtidsportioner. Har begivenhederne i den seneste tid ikke også erindret om, at samfundet ikke kan undvære arbejderens indsats. Og den får man ikke ved at træde på dem. Der er absolut ingen grund til at tro det umuligt at give sparegrisene sådan en overtryk, at de forstår, at de nok gør bedst i at holde den for sig selv.

Det er jo, fordi det bryder og gærer, at vi har så kaotisk en politisk situation, hvor ingen rigtig tror hinanden, og hvor der kombineres på kryds og på tværs. Berlingske (7.3.) skriver med nedladende syrlighed om socialdemokratiet: »Let er det ikke at skulle lyse de fleste af den borgerlige oppositions årgamle synspunkter i kuld og køn. Den bitre pille glider da heller ikke uden et beskyttende fordelingspolitisk sukkerlag«. Helt ueffen er karakteristikken nu ikke. Måske fordi der — som det siges — er optræk til forlovelse mellem partierne.

Men i en sådan atmosfære — så langt fjernet fra visionerne fra 70 — kan det ikke undre at modsætningerne, ja intriger trives helt op i regeringen. Det har drevet Anker Jørgensen til — lidt desperat — at råbe: »Ind i rækken!« Han glemmer resten i den gamle sang. Det hedder : »Ind i rækken, proletarer. Er I til kampen klar?« Men det var vist ikke det, han mente.

Heller ikke det, der kaldes »venstrefløjen«, kan siges at være levet op til den skærpede situation. I Manifestet påkalder vi det ansvar, som tiden pålægger arbejderbevægelsen, alle venstrekræfter og aktivt demokratiske kræfter, for at forme en kamplinie, der fører frem.

Vi kender vanskelighederne derved. De

kan kun overvindes ad aktionsenhedens vej. For vort vedkommende vil vi fortsat konsekvent anvende enhedsarbejdets metode: fælles aktion om det, der forener; diskussion om det, der skiller.

Derfor har vi i Manifestet også præciseret nogle af de vigtigste forskelle, der findes. Ikke for at yppe kiv, men for at skaffe klarhed over, hvor man har hinanden. Vi har forståelse for, hvordan strømninger, der søger udveje af en kaotisk krisetid, ikke straks når afklaring og konsekvens. Vi har tålmodighed, men vi har også vor egen og særdeles velbegrundede mening.

I den givne situation må en fælles kamp rette sig imod statsmonopolismens generalangreb og de politiske bestræbelser for at skabe en eller anden koncentration til højre. I den skærpede internationale klassekamp må den rette sig imod krigsgejl, oprustningsgalaskab og hvad imperialismen ellers vil påtvinge os.

Det påstås undertiden, at det er den internationale skærpelse, der hindrer enhed. Det ville være over al måde urimeligt. Når man betænker, hvad der står på spil, må den jo mere end noget kalde på sammenhold mod krigsfaren.

Det er selvfølgelig ikke undgået vor opmærksomhed, at andre venstrekræfter lod sig forlokke til at istemme alle reaktionære og koldkrigeriske kræfters »fordømmelseskampagne« imod Sovjetunionens håndsrækning til den afghanske revolution, der var truet af imperialismen. Ih, hvor de dog fordømte allesammen under folketingsdebatten herom! Derved anbragte de sig netop på den måde, som ophavsmændene til denne kampagne tilsigtede. Og de måtte lide den tort at få ros for det fra det grimme højre.

Men vi har også bemærket deres stigende foruroligelse ved konsekvenserne. De har vist angret, at de i de første dages hyl bed på den krog, som blev holdt frem af dem, som dyrker »Mao Ze Dongs tænkning« — eller hvem det for tiden er, de påberåber sig.

Man burde have lært, hvor kortsynet det er at tro, at man får politisk fordel af den antisovjetisme, som gør blind over for de vigtigste fremskridt i vor tids verden, og som giver kampen for fred og demokrati sin historiske chance nu. Det kan vel ikke være tilfredsstillende gang på gang at lade sig køre af imperialismens hetskampagner, for så først bagefter at nærme sig mere ædruelige vurderinger. Sådan som det i sin tid gik med holdningen til PLO, hvis anerkendelse nu færre og færre kommer udenom. Sådan som det gik for Kampuchea, som ingen længere tror på er offer for »vietnamesisk imperialism«. Det kan vist ikke tale mod kommunisterne — eller mod et samarbejde med dem — at de ikke således lader sig løbe overende hver gang.

Også nu vokser et mere nøgternt syn på situationen. Når selv BTs leder (27.3.) siger, at »USA er ved at isolere sig over for resten af verden med sine hysteriske strafreaktioner mod Sovjetunionen«, så har noget ændret sig. Det er vendingen i USAs globale politik, der har skabt den internationale spænding, ikke Afghanistans rejsning ud af en mørk fortid. Den vending består i et forsøg på at gå til modangreb på de fremskridt, der er vundet for fred og afspænding. Den er udsprunget af frygt — ikke for Sovjetunionen som de meget vel ved vil fred, men for deres eget systems krise. Derfor kan deres kolde krig endnu engang bringes til standsning. Det er afspændingspolitikken, der har dybe rødder i folkene.

Derfor er kampen for fred og afspænding så afgørende. Mon ikke også VS'ere, som afviser paroler herom, kan bringes til at forstå det? USAs konfrontationspolitik retter sig jo ydermere direkte mod det danske folks livsinteresser, som ikke er oprustning og basebyggeri, men en sikkerhedspolitik, der med politiske midler skaber garantier for fremtiden.

På denne nationale og internationale baggrund er det, at kommunisterne viser veje frem. Det er kampens veje. Det gælder

først at bryde nedskærings- og NATO-politikens generalangreb. Det gælder videre at udløse alle de bundne kræfter, som findes og som modnes, og som kan og må føre frem.

Manifestet sammenfatter en politik, som umiddelbart er et modstykke til og et kampprogram imod den kurs, som selv bestandig påkalder »afgrunden«. Det bygger på de kampe, vi fører i det daglige, og hvad vi lærer af dem. Det kan i sine punkter diskuteres, også her. Men det er et sådant initiativ, som er nødvendigt. Bryder man tilbagekridtspolitikken og går sådanne veje, så kan der skabes en ny enhed og en ny kraft i folket, som vi vil yde vort fulde bidrag til.

Men det vil kun være begyndelsen. I vor tid kan fremgang for folket kun sikres ved indgreb i monopolernes magt. Selv ministre erkender jo nu, at de ikke formår andet end høflige henstillinger, når storkapitalens matadorspil går løs. Det giver ny aktualitet til vore tanker om, at samfundsforandringen i Danmark må gå gennem tilkæmpelsen af et antimonopolistisk demokrati i stedet for det borgerlige, som altid standser op foran kapitalens lukkede por-

te. Derfor fremhæver Manifestet påny dette perspektiv og den danske vej til socialismen, som udspringer heraf.

Kommunisterne ser hverdagens brydninger og bekymringer i deres sammenhæng med klassens kamp og dens perspektiver. Derfor ser vi med tillid ud i fremtiden. Derfra får vi vor udholdenhed og ukuelighed. Deraf fremgår vor nødvendighed. Der er nok i tiden, som beviser, at uden kommunister går det ikke.

Den kamp, vi fører, den aktivitet, vi udfolder, har indflydelse langt ud over vore nærmeste omgivelser. Den præger også de andres, selv vore modstanderes, holdning — om de vil være ved det eller ej. Derfor føler vi også vort ansvar for at give svar til 80'ernes udfordring.

Den er en udfordring til kamp — for at gøre alt det, som er skabt af flittige hænder, af indsigtfuld viden og af følsomme sind til en løftelse og berigelse for menneskeheden. Netop under den skærpelse af modsætningerne, som det gamle samfund forvolder, vil det kræve mere af os.

80'erne skal blive en periode af fremstød i kampen for fred, demokrati og socialisme.

Kampen mod indkomspolitikken

BO ROSSCHOU

Antallet af lønstrejker har med få undtagelser sat rekord hvert år op gennem 70'erne. Den samme udvikling kendetegner de første måneder af 1980. Alene inden for Dansk Arbejdsgiverforenings overenskomstområde er der i de første 10 uger af i år registreret 400 strejker mod 285 strejker i samme periode i 1979.

Der er først og fremmest tale om lønstrejker. Arbejdspladserne føler sig ikke forpligtet af aftaler om løn- og arbejdsforhold, der er fastlagt som diktater af staten, og som arbejderne ingen indflydelse har haft på.

Men aktionerne er andet og mere end lønstrejker. Det er et opgør med indkomspolitikken og samarbejdslinien.

Man sagde, at det var nødvendigt at forlænge overenskomsterne uændret og gennemføre et lønstop. Dansk Arbejdsgiverforening truer sine medlemmer med bøder, hvis de giver efter for lønkrav. Kommunernes Landsforening pålagde kommunerne at afvise lønforhandlinger. Alligevel er det lykkedes at presse arbejdsgiverne til forhandlingsbordet og opnå lønforbedringer.

De bedste lønresultater kommer ikke altid offentligt frem — arbejdsgiverne søger at sikre, at forhandlingsresultater holdes inden døre af frygt for, at opnåede forbedringer skulle inspirere andre arbejdspladser til aktioner.

Ud fra dette skal vi også vurdere den seneste tids lønaktioner, hvor de kommunale arbejdsmænd, hvor lagerarbejderne på Benzinøen, hvor omsorgspersonalet ved forsorgsinstitutionerne, hvor havnearbejderne i Frihavnen og mange andre har tvunget forhandlingssituationer igennem, og dermed gjort Dansk Arbejdsgiverforenings, Amtsrådsforeningens, Kommunernes Landsforenings og regeringens trusler

og overenskomstdiktater virkningsløse. Selv de ansatte i politiet har rørt på sig — foreløbig ved at lægge sig på langs, men det kan også være en virksomhedsfuld aktion.

Der er meget igang på arbejdspladserne, og dette på trods af hele den borgerlige propagandas vrøvl om, at arbejderne lønkrav fører Danmark mod vores allesammens undergang.

Toppen i fagbevægelsen burde føle sig inspireret af alle disse aktiviteter, og bruge dem som udgangspunkt for at generobre retten til at forhandle egne overenskomster og sikre arbejderne sociale interesser.

Men forholdet er desværre det, at Thomas Nielsen og LO-toppen allerede i oktober 1979 på LO's kongres i praksis gav grønt lys for helhedsløsningen i december, der forringede dyrtidsreguleringen, dagpengeordningen og efterlønnen.

Thomas Nielsen og LO-toppen er ikke et entydigt begreb. Min egen forbundsformand påvirkes ikke kun af det socialdemokratiske partiapparat, men også af malersvendene. De er under pres, og aktiviteten i fagbevægelsen er afgørende for, hvor langt vi kan presse dem.

Thomas Nielsen kom med en række rigtige konstateringer på LO-kongressen i oktober. Han sagde, hvad arbejderne allerede vidste af bitter erfaring, at indgrebene i de sidste tre overenskomstforhandlinger og indkomspolitikken kun blev til lønpolitik og kostede arbejderne en reallønstilbagegang på 4 pct. inden for de seneste tre år.

Men Thomas Nielsens konklusion var at lægge op til tre-partsforhandlinger mellem staten, LO og arbejdsgiverforeningen og acceptere fortsatte indkomstpolitiske løsninger.

Kommunisterne sagde på LO kongressen, at dette var og er en farlig vej for fag-

109

bevægelsen, og vi påviste, at der er andre muligheder. Vi vandt ikke flertal for dette synspunkt, men kunne dog konstatere, at den aktive linie får stadig flere repræsentanter på LO's kongres.

Denne positive udviklingslinje i fagbevægelsen — hvor kommunisterne og andre aktive vinder stadig flere tillidsposter på arbejdspladserne og i fagforeningerne — står over for de forsøg der nu gøres på at smadre fagbevægelsen og alt hvad den har bygget op, sætte den uden for indflydelse og gøre den til et redskab for statsmagten.

For hvad er resultatet, når stadig flere unge, nye medlemmer af fagbevægelsen aldrig har haft lejlighed til at afgive deres stemme for eller imod den overenskomst, de selv skal arbejde efter? Hvad bliver resultatet, efterhånden som A-kasserne pålægges stadig flere begrænsninger og bureaukratiseres med erklæringer, attester, kontrolsystemer og dynger af papir, som har til formål at tvinge tillidsmændene til at give op og se staten overtage A-kasseadministrationen?

Resultatet bliver, at arbejderne mister troen på fagbevægelsens muligheder, at fagbevægelsens styrke og kampkraft svækkes.

Over for alt dette er det nødvendigt at udvikle aktionerne på arbejdspladserne og give dem retning. Arbejdernes tro på, at fagbevægelsen kan bruges til noget andet og bedre, skal vindes ved at de selv opnår resultater gennem aktiv handling.

Partiet og vores kammerater i fagbevægelsen skaffer resultater. Giver aktionerne retning, inspirerer til aktion og er med til at organisere dem.

I kongresdiskussionen er spørgsmålet rejst om, hvordan vi partimæssigt organiserer os på arbejdspladserne. På langt de fleste arbejdspladser er der hverken basis for partigrupper eller partiafdelinger. Her må den faglige koordinering foregå gennem byens faglige udvalg og eventuelt en partifraktion i den pågældende fagforening.

110

På større arbejdspladser kan vi ikke skematisk sige, at et bestemt antal partimedlemmer automatisk skal medføre forpligtelse til, at der oprettes en arbejdsplads-partiafdeling. Lokale behov og muligheder i den enkelte by og fagforening skal være det afgørende. Men i de tilfælde, hvor de lokale betingelser er tilstede, skal vi tilstræbe oprettelsen af arbejdspladsafdelinger — ikke kun for at styrke det partimæssige arbejde på den enkelte arbejdsplads, men for generelt at øge antallet af arbejdere i partiet! En arbejdskammerat og kollega kan være lettere at organisere i partiet, hvis den partimæssige aktivitet centrerer omkring arbejdspladsen og de kolleger, som i forvejen kender hinanden.

Dette udelukker ikke, at medlemmer fra en arbejdspladsafdeling samtidig kan være aktive i en gadeafdeling og enddog modtage tillidsposter begge steder, hvis vi undgår skematisme i det partimæssige arbejde.

Vi skal have flere medlemmer fra arbejdspladserne bl.a. ved at knytte de faglige aktiviteter snævrere sammen med partiafdelingernes almene virksomhed. Distrikters og afdelingers faglige udvalgs opgaver er ikke blot at organisere uddeling eller salg af centrale faglige materialer, men også at udvikle lokale initiativer om den enkelte arbejdsplads, den enkelte by — at udarbejde arbejdspladsblade til lokale virksomheder, organisere tillidsmandsforsamlinger af permanent karakter eller i konkrete situationer, at rykke ud til strejker i det lokale område med kommunisternes politik. Og man behøver ikke at have en fagforeningsbog i lommen for at agitere med vores faglige materialer eller med Land og Folk i en konkret konflikt. Den faglige kamp er hele partiets kamp. Vi skal understøtte alle arbejdspladsaktiviteter og give bevægelsen kraft og retning.

Kammerater, de kommende overenskomstforhandlinger står for døren. Kravene skal formuleres fra arbejdspladserne og fagforeningerne om

— frie forhandlinger

- forhøjelse af garantilønnen
- nedsættelse af arbejdstiden
- sikring af EFG-lærlingenes basisårs-løn og praktikpladser
- arbejde til de arbejdsløse

Kommunisterne ønsker ikke fagbevægelsen reduceret til »en dikkende lammehale« for diverse regeringer. Fagbevægelsen skal blive en samlet afgørende kraft i den samfundsforandrende kamp.

Slutord til diskussionen om centralkomiteens beretning

JØRGEN JENSEN

Kammerater!

Jeg vil gerne takke for valget, og jeg vil love jer alle, at jeg skal gøre, hvad jeg kan for at leve op til den tillid, man har vist mig her, men navnlig vil jeg sikre, at det kollektiv, der må være i et kommunistisk parti, at det udvikles, at det bliver så stærkt, så det ikke er spørgsmålet alene om den, der er i spidsen af partiet, men det er spørgsmålet om, at den samlede kraft, vi har, bliver benyttet i dansk arbejderbevægelses tjeneste. Men tak for tilliden, kammerater.

Men nu min første opgave som nyvalgt formand — det er at afrunde denne diskussion, som har været her på kongressen. Og det er ikke let, der er 90 kammerater, der har haft ordet. Man kunne vel svare dem allesammen, hvad man måske burde, fordi det jo var både koncentrerede indlæg og alvorlige problemer, der har været rejst, men det vil tage for lang tid her. Det vil heller ikke være rimeligt og rigtigt.

Men hvis man kigger på, hvad der har været rejst af problemer, vil jeg sige, at der bl.a. har været talt om miljøproblemer, energispørgsmål — henvist til olie- og gaskampagnen, holdningen til a-kraft-problemet, olieproblemer, kvindepolitiske spørgsmål, talen om økonomisk demokrati og den kamp, vi må føre der, enhedsarbejdet — principielt og grundlæggende den lære, vi har, — faglige organisatoriske spørgsmål, strukturen i fagbevægelsen, spørgsmålet om partiet, partidemokratiet, organisationsforhold, medlemsstrukturen, arbejdspladsafdeliger kontra gadeafdelinger, kommunalpolitiske spørgsmål har været rejst, skolingsarbejdet, Land og Folks indhold — tanken om, at vi måske skulle

tage noget af partistoffet ud og have et medlemsblad — også vore administrative problemer i bevægelsen, om vi er effektive nok, hvordan vi kan styrke den side af sagen.

Også vor holdning til socialdemokratiet, SF og VS har været bragt ind i debatten fra mange kammeraters side. Også spørgsmålet om vor holdning til de nye problemer, den nye teknik, edb-styringen, problemerne om Berufsverbot, indvandringsproblemer, afspændingspolitikken og fredskampen, EF-arbejdet, vor lære fra de aktionsenheds-kampagner, vi har været ude i. Men også noget om en kollektiv ledelses ansvar.

Der har været talt om sociale problemer og om landbrug, også om internationale spørgsmål, om international klassekamp. Vort socialistiske perspektiv. Vi har også talt om vor grundlæggende teori — her er der kammerater, der har understreget, at det er nødvendigt, at vi alle bliver dygtigere til at mestre dette. Vi har talt om det lokalpolitiske arbejde, har fået noget at vide om, at vi kan bruge alle metoder, også købe kalkuner!

Der har også været spørgsmål om fraktionsarbejdets betydning, også om det faglige sekretariats ansvar og rolle. Ungdomsproblemerne, arbejdsløsheden — konkret om den march, der skulle være — om vor kulturpolitik og om det antimonopolistiske demokrati og vort partiprogram.

Alle disse ting kunne det i og for sig være rimeligt ligesom at binde sammen med vor principielle holdning og vor teori og det partiprogram, vi vedtog på den sidste kongres.

Jeg er nødt til bare at tage nogle enkelte

ting frem. Nogle vil nok synes, at det for dem ikke er det afgørende i diskussionen, men jeg vil understrege, at alt det, der har været fremme på kongressen, er vi alle ansvarlige for, at den viden som ligger i det også bliver bragt videre til hele partiet, bliver brugt i partiet. Vi er også nødsaget til fortsat at arbejde med partidemokratiet, vi har lært noget om partidemokratiet i de sidste seks måneder - ikke fordi vi ikke har haft demokrati i partiet før, men fordi vi ligesom følte, at vi var tvunget til i en åben kritisk debat at diskutere med hele partiet, åben også i den forstand at vi lagde frem for den danske arbejderklasse, hvordan vi selv så på de problemer, vi havde.

Det styrkede partiet, men det viste os også noget om, at vi endnu mere skal lære at diskutere kritisk og kammeratligt. Der var en kammerat, der sagde noget om det her på talerstolen — han sagde, at vi nogen gange var tilbøjelige til at være for afstumpede i vor diskussion, brugte formuleringer, som ikke rigtig kunne holde, hvis man analyserede dem. Men vi skal altså arbejde med det. Vi skal også inden den næste kongres finde ud, hvordan vi i højere grad forstår, siger til os selv: kongressen er afslutningen, den er ikke hele kongressediskussionen — vi har diskuteret i seks måneder. Jamen, vi skulle altså på fire dage, hvor vi samtidig skulle nå andre ting, tage det ud, som var det væsentlige i den samlede diskussion. Er det egentlig muligt? Siger vi til os selv hver gang, vi ønsker at tage ordet her på kongressen: Jamen, det jeg skal sige, er en del af alt det, der er sagt på de tusinder af møder. Det er det væsentlige fra den diskussion, jeg har deltaget i, jeg skal bringe videre.

Det er nødvendigt for os inden næste kongres i endnu højere grad at arbejde på, at hver eneste delegation kommer til kongressen med den opgave at berige, at informere alle de andre i landet om, hvor langt man er kommet. Jeg sad og tænkte på, om det ikke var en ide, at vi forlods sagde, at hver enkelt delegation havde så og så meget

tid til rådighed på kongressen. Så kunne det være 20 minutter eller en halv time. Og så kunne de i højere grad give udtryk for, hvad læren har været for os af den diskussion og den kongresperiode.

Hvis det var nødvendigt, kunne det jo deles op, hvis de ikke var enige, så de havde 10 eller 15 minutter til hver af de standpunkter, der var. Og så udover dette give plads for nogle timers diskussion, som var åben for kongressen. Jeg føler, at vi er nødt til at arbejde med de problemer i partiet. For det kan ikke være tilfredsstillende, at kammerater, der gennem mange møder, aften efter aften, søndag efter søndag har diskuteret med andre kammerater, måske kun får fem minutter til at fremlægge alt det, de føler, er afgørende nødvendigt.

Dermed ikke være sagt, at jeg ikke føler, at vi har haft en diskussion, som har kunnet berige alle. Men vi skal lære at gøre det endnu bedre. Vi skal også lære noget af dette at være åbne og have mulighed for diskussion. Det betinger nemlig noget, det betinger viden om tingene, det betinger, at man er orienteret om det, der skal diskuteres. Det betinger også, at man har indflydelse på de beslutninger, der skal træffes. Har man ikke det, kommer diskussionen på afveje. Så bliver den i højere grad kun kritik, så bliver det et angreb, så ligger der ligesom kimen til, at der bliver modsætninger i vort parti. Hver eneste partikammerat skal mærke, at hun eller han har indflydelse på partiet og de beslutninger der træffes. Han må ikke gå rundt med hænderne knyttet i lommen og sige: bare min mening kunne komme frem. Det er noget af det, vi skal lære og forstå at arbejde med. Men det kræver også, hos den enkelte kammerat, viljen til at leve med, viljen til også at deltage i de møder, der afholdes i partiet.

Der har været nævnt noget om beretningsmøderne. Vi har vidst det, vi har arbejdet med det i centralkomiteen det sidste år. Egentlig var der vel nogle af os, der blev

lidt rystet over, hvor lidt der egentlig på beretningsmøderne blev gået i dybden med information, også med dette, at de skulle være en mulighed for at påvirke den anden vej.

Tiden tillader ikke at komme med eksempler. Men når der f.eks. blev sagt fra en kammerats side heroppe: kan vi ikke få at vide — han ville gerne have haft det inden valgene — hvem det var, der stoppede oplysning om Preben Møller Hansen-sagen, ja, så ville jeg også gerne vide dette. For kammerater, det var jo ikke sådan, at partiet skulle have været uvidende. Helt tilbage i 60'erne og forstærket i 70'erne har vi jo været i den situation, at vi var nødsaget til også offentligt at påtale noget af P.M.H.s optræden. Det kunne ikke have forbigået partiet.

Vi har også været i den situation, at vi fra det faglige landsudvalg, både i og på landsudvalgs-møderne, også i *Tiden* og i pressen har skrevet noget om enhedsarbejde — faren ved, at vi ikke selv brugte den teori og den lære, vi havde. Faren ved — også noget af det, vi har peget på her — at vi nok talte om enhed, nok talte om enhedsfagbevægelsen, men ikke arbejdede efter den. Det kom frem omkring vor holdning, stillingen til fællesorganisationer, til dette at blive indenfor en organisation og arbejde der. Det har der været talt og skrevet om. Det har været nævnt på gentagne CK-møder. Jeg har selv i *Tiden* prøvet på at pege på nogle af de ting, hvad det betød med enhedsfagbevægelse, om holdningen til socialdemokratiet. Alligevel tror jeg, at den kammerat, der sagde det heroppefra, var ærlig, da han sagde: det har jeg ikke opfattet.

Jamen, beretningsmøderne skal være et sted, hvor man ikke alene tager til takke med den information, som et centralkomiteemedlem kommer med, men også det forum, hvor man stiller spørgsmålene udfra det, man ved. Derfor kræver partidemokratiet information, men også medleven af den enkelte. Vi er begyndt i Land og

Folk at skrive mere om det, der sker på CK-møderne — også fordi kammeraterne skal sige til sig selv: jamen, i det, der står der, må der mangle noget, noget som jeg yderligere skal have noget at vide om.

Derfor er det en fællesopgave for os at sikre, at beretningsmøderne både giver mulighed for den rigtige information, og mulighed for, at partiet i højere grad vindes for de problemstillinger, som er, de beslutninger, som er truffet.

En anden kammerat sagde: hvis vi havde fået tidligere information om energikampagnen, havde vi måske fået større resultater. Vi havde måske bedre forstået, hvorfor vi skulle gøre det selv, hvorfor vi ikke skulle være sammen med dem, som var vore umiddelbare forbundsfæller, VS, SF, OOA og andre. — Jamen, kære venner, beslutningerne i energikampagnen blev behandlet på tre forudgående CK-møder. Vi arbejdede med den udfra visse grundsætninger — vi havde den opfattelse i centralkomiteen, at der blev diskuteret for lidt politik i vort parti — vi var altså klar over nogle af de problemer, som vi senere måtte betale så smerteligt for. Derfor besluttede vi at tvinge vor politik ud til debat i partiet og arbejderklassen, udviklede den alternative politik, som blev til 7-punktsprogrammet, og underskriftsindsamlingen var en rigtig og nødvendig aktion, men også startet for at få partiet ud med vor politik. Dette begyndte vi at arbejde med i februar måned, og det blev lagt frem efter sommeren.

Hvad er årsagen til, at der kun var diskussioner i forretningsudvalget og senere langvarige diskussioner i centralkomiteen? Ansvar er først og fremmest partiledelsens, men læren af det er hele partiets. For det er klart, at hvis ikke vi evner at vinde partiet for vor politik, hvordan dølen skal vi så vinde arbejderklassen for den! Derfor er det nødvendigt, at vi samlet lærer af dette, men læren er også noget med, at der ligger et ansvar på hver enkelt ledende kammerat — for vi kunne jo stille spørgsmålet

til os selv — om ikke andet, så den gamle centralkomite: Levede vi op til, at partiet virkelig blev vundet for disse beslutninger gennem diskussioner i partiet?

Så vil jeg knytte nogle bemærkninger til spørgsmålet om kollektiviteten. Det er klart, at det er et spørgsmål om at blive inddraget i beslutningerne. Men det er også et spørgsmål om at føle sig medansvarlig for beslutningerne. Jeg vil gerne understrege, at det manglede i nogle af indlæggene fra ledende kammerater — men jeg gør det ikke for at kritisere enkelte kammerater for deres udtalelser, men for at drage læren af det — hvad er årsagen til, at vi alligevel ikke fuldt lever op til kollektivitet og medansvar? Jeg tror, det har noget at gøre med forståelsen hos os allesammen for: — Hvad er egentlig partiet?

Jeg har nogle gange brugt — i partiforsamlinger, på skoler og i diskussioner — den lille tese om, at partiet altid har ret! Det betyder ikke, at partiet ikke kan begå fejl. Men det betyder, at vi skal forstå, at den viden, vi har i fællesskab i det kollektiv, som skal træffe beslutninger, — det være sig en kongres, en centralkomite, en distriktsledelse, en afdelingsledelse eller en fraktion — den viden, de har sammen, det ansvar, de har, det er partiets. Og den beslutning, de træffer ud fra den viden, de har, er altså det, der er rigtigt på det givne tidspunkt.

Partiet bliver ikke stærkere, kollektivet bliver ikke bedre, hvis der er nogle, der prøver på at sætte sig uden for de beslutninger, der er truffet. Det svækker kun partiet. Det betyder ikke, at vi ikke skal kunne kritisere, at vi ikke skal kunne sige: Jamen, det der, var det ikke en fejl, det må vi diskutere! Men det betyder, at man ikke sætter sig udenfor, men selv er medansvarlig for den beslutning, der er truffet. For hvis man ikke havde evnen, overbevisningens kraft til at få den rigtige, den anden beslutning igennem, ja, så var man altså selv medansvarlig for, at det blev den beslutning, der blev truffet. Og her er der alt-

så fortsat noget at arbejde med i vort parti.

Vi skal huske, at kritik — også af ledelse — aldrig må komme derhen, at vi dermed er med til at nedbryde respekten om selve dette at have og være en ledelse. For med den opgave, vi har som parti, har vi både brug for, vi har styrke til, og der er behov for i arbejderklassen, at der er en kraft, der ikke står frem med tusind standpunkter, men med eet, og siger, at det, vi gør og siger, det er rigtigt, fordi det er prøvet gennem diskussioner, vurderinger, analyser, fordi det bygger på den rigtige teori. Jeg sagde det også tidligere på denne kongres — med den forvirring, der er i befolkningen, med de mange grupperinger — i den situation — *tror I så*, vi kan blive den kraft, der overvinder splittelse og forvirring, der overvinder og samler alle, hvis ikke vi selv fremstår med troen på, at vi har ret?

Og enhver som svækker det, svækker muligheden for at skabe samling blandt alle de mange i det danske samfund, som er utilfreds med kapitalismen, som er forbandet over de overgreb, der gennemføres — at samle dem, det er ikke alene et spørgsmål om at bruge formuleringer om, at nu skal venstrefløjen samles — nej det er spørgsmålet om at give arbejderklassen troen på, at her er den kraft, som vi kan samles om. Og den kraft bliver ikke stærk, hvis ikke vi forstår, at det er spørgsmålet om selv at fremstå med overbevisningens styrke.

Det er rigtigt, at vi skal vogte os for persondyrkelse. Men vi har også brug for at popularisere kammerater i den kamp, som føres i dagens Danmark. Og ærlig talt, kammerater, vi kan godt gøre det. Når vi i en fagforening, i en lejerorganisation, ved et kommunevalg eller i de daglige diskussioner skal popularisere vore kammerater, så kan vi gøre det bedre end nogen andre i dette land, for vore kammerater er de bedste — så vi behøver ikke bruge ufine metoder.

Jeg vil også knytte nogle bemærkninger

til respekt om de beslutninger der er truffet. Det har jeg allerede været inde på, at vi som medlem af kollektivet er med i dem. Der faldt en bemærkning om vores lære af den valgkamp, vi førte. At den var for énsidig, at vi havde en hovedparole, og det var illoyalt, hvis man tog andre problemer frem. For det første var det jo ikke rigtigt. Men jeg vil godt understrege, at det kollektiv, som folketingsgruppen udgjorde, jo i hvert fald var kollektivt ansvarlig for — i de pressemeddelelser, pressemøder og andre ting, der kom ud, — hvad der skulle siges til det danske folk i denne valgkamp.

Det er rigtigt, at vi bagefter ved en analyse kunne sige til os selv: Vi manglede noget om det socialistiske perspektiv! Vi sagde ikke nok om fredskampens betydning! Vi var ikke aggressive nok på det og det område! Men det var altså ikke sådan, at der lå bånd på noget. Og jeg vil gerne understrege, at det er nødvendigt, hvis vi skal lære af det, der er sket, at vi også bliver konkrete i vor kritik, også konkrete i den forstand, at vi forstår betydningen af respekt — også for os selv.

Jeg vil ikke sige så meget om nogle af de ting, der har været rettet imod vores måde at administrere vort arbejde på, ledet partiet på. Vi skal lære af alt det, der har været fremme, og der er ting, der skal strammes op. Jeg synes også, det er rigtigt, at vi gør os én ting klart — nu ikke så meget til jer, der er her, men fordi det også skal ud i partiet — når vi driver et trykkeri, når Land og Folk har eget trykkeri, er det, fordi vi vil sikre, at de udgivelser, vi har — uanset hvilket stormvejr, vi kommer ud i — at så kommer de ud. Vi er altså ikke indstillet på, at vi skal prøve at skabe arbejdspladser for at modarbejde arbejdsløsheden. Trykkeriet er en del af partiets kampmidler, og det skal bruges som sådan. Det skal gøres effektivt, og vi skal være dristige nok til at sige, at hvis ikke det er det, ja så skiller vi os af med det.

Derfor også en enkelt bemærkning om festival. Det er en politisk aktion. Men det

er klart, at det er en politisk aktion, som pålægger kammeraterne mange arbejdsopgaver — vi skal vurdere, om vi får nok ud af det. Både udfra den økonomiske indsats og den arbejdskraft, der bliver bundet i det. Men jeg vil godt understrege, at det har aldrig været tænkt sådan, at ressourcefordelingsspørgsmålet kunne stilles op på den måde, at man kunne sige, at hvis vi ikke havde Festival, så havde vi økonomiske ressourcer til dette og hint. Det var en offensiv aktion at holde festival, det skulle bære sig selv økonomisk, og det var også det, der var baggrunden for, at vi satte en kammerat på — simpelthen for at sige, at det her må ikke koste penge for centralen — det må bære sig selv. Og det var den pågældende kammerats opgave. Altså for at man ikke skal tro, at hvis vi undlod at afholde festival, så havde vi penge til noget andet. Det skal give overskud.

Så var der en enkelt kammerat, der sagde noget om faglige positioner og stemmer — hvorfor får vi ikke mange stemmer, når vi har så mange faglige positioner? Det er da klart, at vi stadig væk skal spørge os selv, om vor politiske grundholdning går nok igennem i det arbejde, vi udfører i fagbevægelse, lejerforeninger og andre steder. Men jeg vil gerne understrege, at det må aldrig blive det væsentlige. Hvorfor påtager kommunister sig faglige tillidshverv? Hvorfor vier vi kraft til den faglige kamp?

Det er først og fremmest for at vejlede klassen udfra den vurdering, vi har af det samfund, vi lever i. Fortælle den noget om, hvad fagbevægelsen er, hvad dens opgave er i et klassesdelt samfund. Fortælle noget om, hvad der er den grundlæggende opgave for fagbevægelsen. Vi gør det for at være med til at organisere de kampe, der skal organiseres, vi gør dette for at vise klassen, at den har styrke, give den tro på egen kraft. Det er derfor, vi gør det.

Det er da klart, at ved et sådant arbejde kan den enkelte kammerat blive populær. Ved et sådant arbejde kan man alligevel få nedbrudt noget af antisovjetismen, anti-

kommunismen. Men det afgørende arbejde i fagbevægelsen og i andre organisationer er at sætte mennesker i bevægelse ud fra den situation, de befinder sig i. Og hvis vi går den anden vej og siger, at vores hovedopgave det er sandelig at få dem til at stemme på kommunisterne, ja, så mister vi begge dele. Fordi det er en del af den kamp, der skal føres.

Og kort til kammeraten, der sagde: Er det ikke for tidligt at tale om det antimonopolistiske demokrati? Har vi styrke til at gennemføre det? — Hver eneste kamp, der føres på en arbejdsplads for at forhindre en afskedigelse, for at få større indflydelse på egen arbejdsituation, eller for at få fravristet arbejdsgiveren en krone mere i timen, det er en del af kampen for det antimonopolistiske demokrati. Den er i gang på arbejdspladserne, kammerater! Og vi kan sige til os selv og til alle dem, der lytter til vores kongres og lytter til kommunisterne: Hvordan tror man, situationen havde været for dansk arbejderklasse og det danske folk, hvis der ikke havde været en kraft som vort parti, hvis der ikke havde været mennesker som os med en holdning — som turde sige det rigtige, også selv om det nogle gange var imod alle andre, imod den offentlige mening, der var skabt gennem medierne.

Hvis ikke der havde været nogle, der turde sige det rigtige, uanset om det var at rejse kravet om en krone mere i timen, eller det drejede sig om at gå ud, når de andre satte ind for at ophidse til oprustning og international spænding, og sige, at vi vil afspænding. Vi har sammen med kampfæller herhjemme og ude i verden slukket mange af de gløder, der kunne være blevet krigens flammende bål. Vi har i den hjemlige kamp forhindret overgreb, styrket arbejderklassen.

Derfor skal vi forstå, at hver delaktion har et mål i sig selv, og det er det afgørende. Og hvis vi — fordi vi synes, at nu skal vi have lidt gevinst, prøver ligesom at fremskynde udviklingen og sige: Jamen, nu skal

I altså stemme på kommunisterne — ja, så forskertser vi altså mulighederne. Tag ved lære af de enhedsaktioner, som har givet resultat!

Tror I virkelig, at Folkebevægelsen mod EF havde fået den styrke, den har, hvis vi selv var gået ud i det arbejde alene ud fra, at nu skulle vi have nogle stemmer? Eller hvis andre havde opfattet det sådan, som nogle godt ville — de sagde jo: Kommunisterne bruger blot dette. — Nej, vi viste jo netop der, at vi havde ikke partiegoistiske interesser, som SF, VS og andre, der nok var modstandere, men først og fremmest havde partiegoistiske interesser. Vi havde én interesse. Det var at vise, at det danske folk var modstandere af EF. Derfor fik det også styrke, fordi vi arbejdede på den måde.

En anden ting, jeg vil knytte et par bemærkninger til, er det, der har været fremme om kampen mod ØD. Jeg vil henstille til, at vi i partiet kigger endnu engang på vort program! Slå op på side 52! Jeg skal nok lade være med at sinke med at læse det op. Her siger vi noget om, at vi ønsker at ændre ved de forhold, som er i dagens Danmark. Og hvad gælder kampen egentlig? Jo, vi vil demokratisering af det økonomiske liv, vi vil socialisme. Og der var også meget bifald, da en kammerat sagde, at det får vi, når samfundet overtager alle arbejdspladser. Nuvel, det er rigtigt, det gør vi. Så får vi indflydelse. Så tager det danske folk magten fra storkapitalen. Men forudsætningen og det, vi også vil, det er her og nu at svække storkapitalen og angribe dens positioner. Hvis vi venter, ja, hvad er det så egentlig vi venter på? Revolutionen kommer ikke af sig selv eller med et slag.

Vi skal give arbejderklassen troen på egen styrke. Vi skal vise, at de andre kan angribes, at de skal svækkes. Jamen, det er jo det, der er vores opgave i dagens Danmark. Derfor er det ikke alene nok at sige, hvad perspektivet er, men det er sandelig også at gå ud i kampen for at styrke det ar-

bejdende folks positioner, udvide demokratiet. Også her er der en hel række delaktioner, der er med til at svække storkapitalen. Kampen for forhandlings- og aktionsret er også en kamp for at ændre det økonomiske liv i Danmark. Derfor føres kampen konkret.

Det er rigtigt, at vi skal afsløre socialdemokratiets og LOs ØD-forslag, vise, at det er en del af indkomspolitikken, vise arbejderklassen, at de her bliver ført på afveje, angribe det, fordi det er en del af samarbejdslinjen. Men vi må også sige til os selv, kammerater, — og det mangler i vore diskussioner — at det må aldrig blive hovedmålet eller det afgørende. For så er vi jo derhenne, hvor vi ligesom mister forståelsen for, hvem og hvad det er, vi skal kæmpe imod.

Hvis vi konkret tager december-forliget. Hvad indeholdt de 18 forslag, der blev lagt på bordet? Jo, de indeholdt nogle skræppe besparelser overfor befolkningen, som betød sociale forringelser. De indeholdt et overgreb på arbejderklassen — indgreb i deres overenskomster, og så indeholdt de også noget om en overskudsdeling! Jamen, der var nogle, der gjorde det sidste til det afgørende. Det var ikke det afgørende. Det afgørende var overgrebet. Det afgørende var den økonomiske politik, man lagde frem fra kapitalhavernes side. Jamen, hvis vi lader os lokke derhen, hvor vi ligesom lader noget mindre afgørende være det afgørende, så svækker vi mulighederne.

Og vi skal også gøre os klart, at det er ikke nok at være tilfreds med at notere, at socialdemokratiet, LO, uden resultat ofrer milliardbeløb på at vinde arbejderklassen for deres ØD-forslag. De har konsulenter, der rejser rundt, de udgiver bøger, de holder møder rundt om på de faglige skoler, de indbyder tillidsmændene til store middage, hvor de samtidig med snapsen også får lidt om ØD ind. Alt det gør de for at vinde arbejderklassen for deres ØD-forslag.

118

Men afstemninger og holdningen viser, at arbejderne tager afstand fra ØD. — Jamen, er det en sejr for os, kammerater? Det er det kun, hvis arbejderklassen er blevet vundet for noget andet. Hvis de har afvist ØD-forslaget, også med argumenter som Glistrup bruger, også med argumenter som de konservative bruger, når de siger, at arbejderklassen ikke skal have indflydelse — ja, så er det ikke nogen sejr. Det bliver kun en sejr, hvis vi vinder arbejderklassen for vore synspunkter og paroler. Hvis vi fortæller dem noget om, at en ændring af det økonomiske liv i Danmark, en demokratisering af det, det er noget med, at arbejderklassen styrker sin stilling, det er noget med at bryde samarbejdslinjen, det er noget med demokratiske nationaliseringer, det er noget med at gribe ind over for pengeinstitutterne — jamen, det er jo det, vi skal vinde dem for i stedet for det andet. Og derfor skulle vi måske i højere grad sige til os selv: Vi skal bruge de andres argumenter for ØD til at vinde arbejderklassen for noget andet, noget mere konkret.

Når de var tvunget til i deres ØD-oplæg at fortælle noget om, hvor urimeligt indtægter og formuer var fordelt, jamen så havde vi jo det, vi skulle bruge i arbejderklassen for at fortælle dem nødvendigheden af socialismen! Når de måtte fortælle noget om, hvor urimeligt det var, når enkelte mennesker havde magt, ja, så brugte de det til at fortælle, at så måtte vi sætte ind for at få repræsentanter i aktieselskabsbestyrelserne, fortalte, at hvis vi bare fik 25 pct. af aktierne, kunne vi styre kapitalismen. Dette er bedrageri, men vi skulle da bruge deres oplysninger om klassesamfundets skævheder og storkapitalens magt til at aktivisere arbejderklassen om vore krav om trustkommission, om samfundsovertagelse af Nordsøens olie og gas, om nationalisering af B&W og lignende. Vi ønsker en demokratisering af det økonomiske liv, vi ønsker her og nu at gøre noget ved udviklingen. Vi gør det, fordi vi vil socia-

lisme, men vi gør det også, fordi vejen til socialisme går over aktivisering af arbejderklassen og det danske folk.

Det har også lidt at gøre med holdningen til de andre. Debatten skal jeg ikke afslutte, for det er en afklarende diskussion, vi fortsat må have. Men jeg vil gerne understrege, at når vi siger, at socialdemokratiet ikke er hovedfjenden, så har det også noget at gøre med det, jeg sagde før om kampen for demokratiske ændringer i det økonomiske liv. Men det er, som om vi ikke selv har troen på, at vi kan påvirke socialdemokratiet og LO.

Det er klart, at vi skal vurdere den styrke, vi har til at slå igennem. Men vor opgave her og nu, det er også at påvirke socialdemokratiets politiske holdning. Ikke fordi vi kan gøre reformismen brugbar, hvis den bliver påvirket, men fordi vi erved er med til at påvirke de bindinger, der er til kapitalismen. Derfor skal vi altså også se vor opgave deri, at vi skal påvirke de masser, der har følt sig tiltrukket af socialdemokratiet. Og her må vi bruge alle midler. Det er da klart, at det begynder ikke med forhandlinger med toppen, som en kammerat sagde. Men det er lige så rigtigt, som jeg sagde i oplægget til diskussionen her, og som der også er skrevet om, at det er nødvendigt, at vi erkender, at påvirkning af situationen også kræver dristighed fra vor side.

Samarbejdet med Socialdemokratiet er og vil aldrig blive et samarbejde, der skal fastholde politiske holdninger, der er skabt af reformismens principløse vurderinger, såsom NATO, EF og indkomspolitikken. Men det kan være samarbejde eller fælles holdning til konkrete spørgsmål, der forbedrer arbejderklassens stilling eller svækker storkapitalens. Hvis aktiviteten i befolkningen tvinger socialdemokratiet til i kommunalbestyrelser eller i en fagforening at gå ind for reelle forbedringer for det arbejdende folk, så skal vi være med.

Men det er klart, at samarbejdet, fællesinitiativerne ikke må skabe tvivl om grund-

læggende og afgørende holdninger. De skal forstås af partiet og arbejderklassen, de skal være fremmende for afklaringen, de skal være aktiviserende. Vi rykker kun mennesker væk fra den reformistiske vej, hvis de aktiviseres om egne problemer, vindes for andre løsninger, får tro på egen styrke.

Om VS og SF. Det er rigtigt, at de på nogle områder vil have samme holdning som os. Jeg kan bare nævne NATO, EF, indkomspolitikken. Men det betyder ikke, at vi umiddelbart kan sige, at så er de mere nære samarbejdspartnere end andre, eller er væsentligere for aktionsenheden. Afgørende for det enhedsgrundlag, der skal være udgangen i den samfundsforandrende kraft, ligger et andet sted. De kan være med, og de vil og de skal være med på visse områder. Men hvis vi f.eks. ser på situationen i fagbevægelsen, så er det ikke et formaliseret samarbejde med SF og VS, der har den stærkest mobiliserende virkning på masserne. Den mobiliserende kraft ligger i det enkle, at forslag og paroler svarer til klassens egne erfaringer, at den enkelte ser egne problemer i kampen, og at de får tro på, at der kan skabes resultater.

De lønkampe, som er udviklet, er jo i meget høj grad i mange tilfælde udviklet på trods af de to partier. Jeg vil erindre om diskussionerne, da vi formulerede en-kroneskravet, hvor VSerne sagde, at det dér var den rene reformisme, det var økonomisme, fem-øres-politik, der er da ikke revolution i at få en krone mere i timen. Hvor SF pegede på, at man ikke gennem lønkampe kunne komme udenom de bindinger, der var arbejdsretsligt osv.

Men det skabte bevægelse i klassen på det tidspunkt. Det var med til at vise noget om det danske klassesamfund, om hvem der var modstander, noget omkring det arbejdsretslige system. Det var i den periode, man lærte noget om parolen: Forhandling — mægling — aktion! Viste noget om, hvad der lå i dette. Derfor vil jeg gerne understrege, at vel skal vi i alle de tilfælde,

hvor der er sammenfaldende holdninger om opfattelser, samarbejde med SF og VS, men vi går fejl i byen, hvis vi siger, at enhver aktion kun kan blive stærk og god, hvis vi først har vundet dem. Så afskærer vi os nemlig fra størsteparten af arbejderklassen. Så påvirker vi heller ikke de masser, de grupper, som har fundet hen til SF og VS — også de skal jo påvirkes af en rigtig holdning.

Der var, som jeg nævnte, mange emner, der er berørt her på kongressen, som det ville være rimeligt over for kammeraterne at tage op. Men jeg vil understrege, at kongressen er ikke forbi, fordi vi har overstået noget af valghandlingen. Eller fordi vi nu har afsluttet diskussionen. Endnu skal der diskuteres vigtige beslutninger, endnu skal vi tage stilling til manifest og arbejdsresolution, altså det, som vi skal bære ud i partiet.

Kongressen er altså ikke forbi. Men vi skal vel også sige til os selv, at det, som den diskussion, vi nu har haft et halvt år, skal bruges til, det er, at vi — og det er alle her på kongressen — føler ansvar for, at vi nu går ud i partiet og siger, at vi er ikke færdige med at diskutere, men vi er færdige med nogle af diskussionerne. Der er nogle af de ting, vi havde som problemer, hvor vi nu er

kommet til en konklusion. Nu må vi stille os tilfreds med det, som vi er kommet til. Vi skal fortsat have mulighed for i vort parti at diskutere holdninger og beslutninger, vi skal lære i endnu højere grad at vinde partiet. Vi er ideologisk enige, vi er kommet til det kommunistiske parti, fordi vi vil socialisme. Fordi vi vil være med i klassekampen, fordi vi vil have påvirkning. Det skal vi fortsat have mulighed for. Men vi skal altså også sige, at nu er der noget af diskussionen, der er afsluttet. Og vi skal gå ud i partiet — også sige til kammeraterne, at det var stærkt og rigtigt, og vi kom til en afslutning. Og nu er vi klar til at gå i gang med opgaverne.

Ja, kammerater, jeg skal som sagt ikke afslutte kongressen nu, men jeg skal takke for alle de indlæg, der har været, og henstille til distrikter og afdelinger og alle delegerede her, at vi *ikke* nu begår den fejl, som nogle følte, og som vi allesammen vel kan føle, at der nogen gange er sket på beretningsmøderne — at vi ligesom lader noget været givet. Hele partiet har krav på, har ret til at få også noget af den diskussion, vi har haft her på kongressen, det I har fået af vide om diskussioner andre steder — den viden skal vi bringe ud i partiet, så skaber vi et stærkt parti.

Kongressens vedtagelser og valg

Kommunisternes svar til 80ernes udfordring

Vi er på vej ind i et nyt årti. Ved indgangen til 70erne lovede danske politikere os »det nye samfund«, en tidsalder af fremskridt og blomstring som ingen sinde. Det blev alt andet.

Hvorfor gik det sådan? Moderne teknik og videnskab gav jo redskaberne til, som aldrig før, at producere til opfyldelse af menneskelige behov. Der var nok, som var villige til at yde deres arbejdsindsats, men som blev afvist eller smidt på gaden. Mulighederne for at sikre fremskridt og trykthed var der, men de blev ikke brugt.

Der er mere og mere indlysende, at selve samfundssystemet må laves om, når vi skal gøre os fri af sådanne meningsløshed. I hele den del af verden, hvor profitstræb og monopolernes magt er bestemmende for samfundsproduktionen, har 70erne været en stadig mere uddybet krisetid. Den har grebet om sig på alle samfundslivets områder. I monopolernes hænder bliver den moderne teknik misbrugt til ødelæggelse af menneskelige livsbetingelser og miljø. Magthaverne evner ikke at løse deres eget systems krise, men kun at vælte dens byrder over på det arbejdende folk. Nogle af dem viger end ikke tilbage for at søge så desperate udveje som krigerisk konfrontation og en sanseløs oprustning, som nok giver ny profit til krigens kræmmere, men som er en dødelig trussel mod folkene i hele verden.

Det må være det arbejdende folk, som styrer samfundsproduktionen og har magten i samfundet. Denne grundlæggende samfundsforandring, overgang til socialismen, fremstår mere og mere klart som nødvendig for varigt at løse menneskehe-

dens problemer. Den virkeliggjorte socialisme viser, at det er muligt at skabe samfund, som planmæssigt overvinder sine vanskeligheder og sikrer stabil fremgang, mens kapitalismen skaber krise. Et sådant samfund har ikke plads for nogen, som vil berige sig på krig og oprustning. For socialismen er fred og afspænding en livsinteresse.

Dette er baggrunden for, at 70erne også blev et tiår, hvor arbejderklassen og folkene verden over rejste sig i omfattende bevægelser for deres levevilkår og for samfundsforandringer, der kunne bryde monopolernes magt. I Europa blev de sidste fascistiske diktaturer bragt til fald. I en række lande vandt demokratiske og antiimperialistiske revolutioner sejr og banede vej for socialismen. Når et folk samler sine kræfter, bliver det en magt.

80erne bliver et ansvarsfuldt tiår. Vi står ved en korsvej.

Under storkapitalens herredømme tegner der sig utålelige udsigter for folkene. Det vil føre 70ernes kapitalistiske krise med over i 80erne. Systemets mest hårdnakkede forsvarere siger selv, at deres samfund ikke kan overleve, uden at det arbejdende folk viser underdanighed over for deres krav om bitre afsavn og nedskæringer.

De vil også føre oprustningen og politikken »på krigens rand« over i det ny tiår — med al den risiko, det indebærer.

Disse udsigter kan folkene ikke affinde sig med. Det vil være skæbnesvangert for dem, om de gør det.

Derfor stiller 80erne os over for afgørende udfordringer:

— At gøre dem til et tiår, hvor freden styrkes, hvor afspænding og forståelse vinder frem, hvor afrustning afløser oprustning.

— At gøre dem til et tiår, hvor de demokratiske kræfter i folkene samler sig mod at bære krisens byrder for at bryde stor-kapitalens magt og sætte gang i samfundsforandringen.

Det kræver kamp at møde disse udfordringer, men den kamp kan vindes. Magthaverne søger naturligvis at fortælle, at folket intet formår. Mens de selv driver udviklingen mod katastrofer, søger de at skræmme med, at modstand mod deres politik vil føre til katastrofe.

Den største fare for dem er, at det arbejdende folk vinder tillid til egne kræfter. Den opnås gennem sammenhold og fælles handling.

Freden kan sikres hvis folkene står fast

En ny verdenskrig, en kernevåbenkrig, ville være den frygteligste ulykke for folkene i alle lande. Den ville også være det værste slag mod alle bestræbelser for at sikre samfundsmæssigt fremskridt.

Hvor forrykt det end kan lyde, er vi ved indgangen til 80erne stillet over for håndgribelige trusler herom. USA-imperialismen har på ny taget den »kolde krigs« politik op, forcerer kaprustningen og er gået til modoffensiv mod de fremskridt, som var opnået for fred og afspænding. Det er en ny advarsel mod følgerne af et system, hvor monopolernes militærindustrielle kompleks giver tonen an, og som i desperation over sin egen krise ser forberedelse af krig som en udvej.

Også den maoistiske ledelse i Peking vender sig aktivt mod afspændingen og har allieret sig med imperialismens sorteste kræfter. Gennem støtte til NATO og EF, væbnet aggression mod Vietnam og fanatisk modstand mod enhver afrustning, kæmper den kinesiske ledelse mod fred og fremskridt.

Men afspændingspolitikken har dybe rødder. Netop fordi den er en fælles livsinteresse for alle folk, er kampen for fred det bredeste samlingsgrundlag. Men den vindes ikke af sig selv. Den kræver netop kamp — aktiv indsats mod alle forsøg på at nedbryde folkenes modstand mod krig og bestræbelser for varig fred.

Mange spørger sig, om vi kan hamle op med de mægtige kræfter, som har interesse i oprustning og krigspolitik, og som ter sig så uligevægtigt som en præsident Carter. Ja, også de er nødsaget til at regne med folkenes fredsvilje og de socialistiske landes styrke. Det var på den måde, 50ernes kolde krig blev bragt til at strande, og imperialisterne måtte acceptere de socialistiske landes forslag om fredelig sameksistens, som det blev fastslået i Helsinkiaftalerne. Udviklingen af fredelige forbindelser på dette grundlag har allerede været til stor gavn.

Det er dette, man nu vil have brudt. USAs ledere løber fra deres underskrift på SALT-2-aftalen. De bryder indgåede økonomiske og kulturelle kontrakter. Selv det olympiske, sportslige samkvem skal gøres til offer for skabelsen af krigs-atmosfære.

I Europa har afspændingspolitikken ført til den længste fredperiode i dette århundrede. Den bestående ligevægt mellem de militære styrker gav et udgangspunkt for at påbegynde en ligelig nedrustning. Mod dette retter USAs konfrontationspolitik sig i særlig grad. Gennem NATO tvang man et langsigtet oprustningsprogram igennem. Ved opstillingen af de 572 nye atom-raketter skulle USA sikres militær overvægt, og de ville samtidig sikre, at det i tilfælde af atomkrig ikke blev USA, men Europa, der kom til at bære hovedbyrderne.

Dette måtte kalde på modstand i de europæiske folk. Selv blandt USAs allierede bredte der sig uro. Det bliver afgørende for 80ernes hele forløb, at denne modstand samles om i tide at standse den nye koldkrig, om at få forhandlinger i gang om for-

anstaltninger, der kan fremme afspænding i stedet for konfrontation.

For at bedøve denne modstand har imperialisterne iværksat en grænseløs bagvaskelseskampagne mod de socialistiske lande, især Sovjetunionen. Dens formål er at skabe had og skræmme folk fra modstand mod krigspolitikken. Hver gang socialistiske lande gør noget, som ikke passer med imperialismens planer, skrues ophidselsen en omgang op.

Derfor også kampagnen omkring Sovjetunionens hjælp til den afghanske revolution, som var bragt i fare gennem USA's og Kinas støtte til kontrarevolution og reaktionære provokatører. Det var den revolutionære regering, der havde anmodet om militær hjælp for at kunne opretholde landets suverænitet og sønderslå imperialisternes planer. Deri er ingen trussel mod verdensfreden, tværtimod. Efterhånden ser flere og flere denne sammenhæng og ophidselskampagnens farlige konsekvenser.

Det er ikke en »trussel fra øst«, der kommer fra Sovjetunionen og de socialistiske lande. Selv under den vildeste hetz mod dem har deres svar været appeller til nøgternhed og ordholdenhed og forslag om afspænding og fredelig forhandling. Har man i vor tids verden lov til at overse en sådan udstrakt hånd?

Det er forslag om at udvikle normale forbindelser, trods samfundenes forskellighed. Det er forslag om en europæisk nedrustningskonference. Det er tilsagn om forhandling om mellemdistancerakterne i Europa, hvis NATO-beslutningen herom effektivt indefrys.

Det er netop de socialistiske lande, der har stillet sådanne forslag for at komme ud af den internationale krise. Det er et nyt bevis for, hvordan socialismens styrke og fasthed åbner nye veje til at sikre fred i vor tid.

Imperialisterne må se i øjnene, at deres magtbud ikke længere er bestemmende i verden. Fredelig sameksistens betyder ik-

ke, at samfundenes udvikling og forandring er sat i stå i de enkelte lande. Der går en befrielsesrejsning gennem folkene. Især i den »3. verdens« lande har de vundet afgørende sejre. De antiimperialistiske revolutioner har krav på solidaritet.

Selv om mange internationale begivenheder i vor tid bedømmes forskelligt, er fredens sikring en så livskraftig fælles interesse, at en samling af alle kræfter, der vil virke i den retning, er både mulig og nødvendig.

Danske kommunister vil på alle måder bidrage hertil.

Det danske samfunds krise

Ved indgangen til 80'erne har de, som styrer det danske samfund, intet andet at henvise til, end at dets krise vil uddybes »i bølge efter bølge«.

Det danske samfunds krise er en krise for dets statsmonopolistiske system. Den skærpes ved landets underordning under EF og NATO, som de større monopolmagter bruger til at vælte deres krisebyrder over på Danmark.

Netop de, som altid har lovprist kapitalismen og EF, kender ingen udveje af deres eget systems krise. I stedet giver de det arbejdende folk skylden og påstår, at det lever over evne og gennem sit overforbrug skaber betalingsunderskud.

Men Danmark er ikke et familiebrug, hvor alle er lige. Det er et kapitalistisk classesamfund. De arbejdende skaber større værdier end de får løn for og har således intet »overforbrug«. Kapitalen tilegner sig det overskydende under påberåbelse af, at den må have profit til at »lede erhvervslivet«. Det gør den — støttet på et stadig mere omfattende samspil mellem pengemagt og statsmagt. Statens skattepolitik og afskrivningsregler, dens indkomstpøolitik og dikterede overenskomster på arbejdsmarkedet tjener til yderligere berigelse for storkapitalen. Den underordner sig samtidig monopolernes internationale arbejdsdeling og nedbryder den nationale økonomi ved

at sløjfe veludviklede produktionsgrene og ved at lade både statslige og private bestillinger gå til udlandet. Det er således storkapitalen, der bærer ansvaret for arbejdsløshed, betalingsunderskud, og hvad der ellers følger med krisen. Skal der rettes op på forholdene, er det mod storkapitalen, at indgrebene skal rettes — ikke mod det arbejdende folk.

Men det er det, man gør. Kapitalens »kriseløsninger« består i krav om højere profit. Derfor kræver de nedskæring af lønnens købekraft for arbejdere og offentligt ansatte, mens der ikke skal pilles ved de riges »overforbrug«. Derfor kræver de »besparelser« på de offentlige udgifter til dagpengeydelse, social service og omsorg, uddannelse og kultur, mens erhvervsstøtte og militærudgifter sættes op. Derfor klammer de sig til alle uretfærdigheder i skattesystemet, som begunstiger de rige. Derfor vil de tage fra alle svagere stillede grupper — ungdommen, pensionisterne, kvinderne. De vil afvikle »velfærdsstaten«. De vil sænke levestandarden.

Med Arbejdsretten som straffedomstol vil de bremse aktivitet i arbejderklassen. De råber op om at »bryde organisationernes magt«, men de mener kun det arbejdendes folks organisationer. Med monopolerne, der er kapitalens vigtigste organisationer, er det en anden sag. For at sætte nedskæringspolitikken igennem må de folkelige organisationers slagkraft og demokratiske rettigheder sættes ud af spillet.

Alle de etablerede, der står vagt om systemet, vil skræmme folk til at tro, at alt dette er nødvendigt. Men nedskæring løser ingen krise, skærper den tværtimod. Alle deres »løsninger« har kun gjort ondt værre.

Danmark er hverken forarmet af naturkatastrofer eller misvækt. Der er tilmed fundet olie og gas på dansk område. Et veludviklet produktionsapparat forefindes. Arbejdskraften er der. Der er ingen nødvendighed for nedgang eller evindelig krise. Ny fremgang kan sikres, hvis mulighe-

derne udnyttes under samfundets, ikke storkapitalens, kontrol og sikrer selvstændighed til at handle i det danske folks interesse.

Den nye politiske situation

Gennem 70'erne har skiftende regeringer og koalitioner ført krisepolitik efter de linjer, som storkapitalen ønskede. Hver gang de »reddede landet«, blev det værre. SV-regeringen forstærkede samvirket mellem monopolkapital og statsmagt.

Da Socialdemokratiet brød med SV-samarbejdet og udskrev valg, vakte det hos nogle forhåbninger om, at det ville føre en mere arbejdervenlig politik. Det viste sig som en illusion. Den socialdemokratiske ledelse ville blot have valget bag sig for at skærpe nedskæringspolitikken. »Pakkeløsningen« fra december blev den hidtil mest vidtgående samlede statsmonopolistiske stramning. Den gik ud over hvad man havde turdet gøre under SV. Dens kernepunkt var dyrtidsordningens suspension, som dels overlod 10 milliarder af arbejdernes penge til arbejdsgiverne, og dels fratog fagbevægelsen grundlaget for at slutte fri overenskomster.

Denne pakke blev præsenteret som en helhed og burde være afvist som en helhed. Det vovede intet af partierne i Folketinget.

Det blev kun til parlamentariske manøvreringer uden perspektiv. Højrepartierne, der var opmuntret af de afgørende indrømmelser, pressede for at få mere. SF og VS lod sig bluffe af, at pakken gennemførtes »med skiftende flertal« og overså, at flertallet »til venstre« kun fik lov til at gennemføre uvirksomme pynteforanstaltninger. Regeringens helhedsindgreb var dens hidtil mest vidtgående udskriden til højre, dens afstemninger sammen med venstrefløjpartierne skulle kun tjene som alibi og befordrede ikke nogen venstreudvikling.

Den afgørende modstand kom fra arbejdspladser og fagbevægelse, fremfor alt inspireret af kommunisternes indsats. Det fik regeringen til at udskyde nogle af sine

overgreb. Men den varslede, at de skulle følges op af nye og værre.

På den måde er der ved indgangen til 80'erne skabt en ny og skærpet situation, hvor den statsmonopolistiske kapitalisme er gået til omfattende og ubarmhjertig offensiv mod den arbejdende befolkning. Politisk søges den sat igennem ved at aktivisere alle højrekræfter og forstærke deres pres på partierne. Den socialdemokratiske regering har indstillet sig på at give efter for dette pres og selv gennemføre den langvarige nedgang i levevilkår, som strammningen af statsmonopolismen kræver.

Denne politik må afgørende brydes, hvis 80'erne ikke skal blive værre end 70'erne. Kraften dertil må udgå fra arbejderklassen, fra arbejdspladser og organisationer, men mange andre lag i befolkningen har samme interesse. Ved at samles i aktiv løn-kamp, i protest mod den førte politik overgreb, viser arbejderklassen i denne tid, at den udgør en styrke, som magthaverne er nødt til at tage hensyn til. Men det gælder at komme videre — ikke blot at få justeret den officielle politik, men at få den erstattet med en ny.

Arbejderbevægelsens og venstrekræfternes ansvar

Den skærpede situation giver grund for arbejderbevægelsen til overvejelse af, hvordan kampen skal føres, så der åbnes nye veje frem.

Den officielle socialdemokratiske politik giver ingen inspiration dertil. Det er jo den, der har ført ud i den nuværende blindgyde, hvor Socialdemokratiet fører en borgerlig politik, der går tvært imod deres egne programpunkter. Det fornemmes i partiets egne rækker og giver anledning til brydninger og uro.

I fagbevægelsen har modstanden mod den skærpede politik naturligt været voksende. Selv LO-toppen måtte gå imod decemberpakken, men satte dog ikke fagorganisationernes styrke ind for at få den

trukket tilbage. Hvis blot LO fik indrømmelser til sine ØD-forslag, kunne det godkende nedskæringerne. De påstod, at arbejderne så ville få kontrol med kapitalen til gengæld for deres afsavn. Men det var en illusion. ØD-forslagene giver ingen arbejderkontrol, men regeringen brugte dem igen engang som lokkemad for så til sidst at droppe dem, mens den fastholdt nedskæringerne under henvisning til LOs godkendelse. Snak om ØD og overskudsdeling vil også i fremtiden blive brugt som murbrækker for nedskæringspolitikken. Det er ikke en kamplinje, der fører frem.

Heller ikke SF og VS forstod at møde statsmonopolismens offensiv med en sådan kamplinje. De tog vel afstand fra de åbenlyse nedskæringer, men forstod ikke det nye i situationen. I det Folketing, hvor kommunisterne savnes, gjorde de sig til offer for regeringens taktik. De troede, at dens »skiftende flertal« betød, at den var i færd med at lade sig presse til venstre, hvor det modsatte var tilfældet.

I en tid, hvor reaktionære kræfter søger at udnytte de stemninger af opgiveness over for fremtiden, som en krisetid bringer med sig, haster det med at finde veje, som virkelig viser frem.

På tværs af partirammer udvikler der sig bevægelser i protest mod de overgreb, trusler og misforhold, som monopolherredømmet bringer over folk. I fagbevægelsen vokser kravet om og viljen til en aktiv og slagkraftig faglig politik. Folkebevægelsen mod EF vandt gennem sit sammenhold sejren ved EF-valget og har gjort EF-modstanden til en faktor, som alle er tvunget til at regne med. Imod NATO-planerne om militarisering af Danmark rejser der sig bevægelser med krav om afrustning og afspænding. Arbejdsløshedens plage kalder flere og flere til protest. Bevægelser mod boligspekulanter hærger og kommunale nedskæringer vokser frem. Mod misbrug af teknikkens fremskridt udvikler der sig miljø- og energibevægelser. Kvinderne vil ikke finde sig i fortsat diskrimination og

undertrykkelse. Ikke mindst ungdommen aktiviseres i sin naturlige stræben efter en fremtid, der er værd at leve i. Disse bevægelser ser ikke altid årsagerne til de onder, de kæmper imod, men de søger veje frem.

I arbejderklassen og på venstrefløjen er der af historiske grunde opstået forskellige partier. Det skaber problemer, men de må ikke forhindre fælles indsats for at møde tidens mest påtrængende opgaver. Det betyder ikke, at man ser bort fra de forskelle i idé og opfattelse, som vitterlig findes. Tværtimod kan nøgtern erkendelse af, hvori de virkelige består, fremme gensidig forståelse og nyttig diskussion. Kommunisterne lægger ikke skjul på deres syn på forskellene:

Socialdemokratiet forlod tidligt sit oprindelige grundlag som kæmpende arbejderparti og blev et reformistisk parti, der så sin opgave i at administrere kapitalismens samfund og få arbejderklassen til at affinde sig med dette. Det har nu også påtaget sig at administrere den statsmonopolistiske kapitalisme og dens skærpede nedskæringer, som udelukker tidligere tiders reformer. Samtidig har det bundet sig til imperialismens NATO-politik.

Ord og løfter kommer derved mere og mere i modstrid med partiets gerninger. Det skaber en indre krise, som udvikler sig. Når Socialdemokratiet alligevel har betydelig tilslutning i arbejderklassen, skyldes det især dets traditionelle ry om, at det i forhold til et borgerligt styre er »det mindre onde«. Men det viser ingen veje frem, for et parti kan ikke blot leve på, at andre er værre. Slet ikke, når det modsætter sig den udvikling af arbejderklassens kampkraft for fremgang og fornyelse, som mange af dets tilhængere egentlig ønsker. Derfor uddybes brydningerne i dette parti.

SF og VS fremfører på mange områder berettiget kritik af forhold i vort samfund, men har ikke noget sammenhængende perspektiv i kampen for dets forandring. Når en skærpet klassekamp stiller sine krav, bliver de vaklende og usikre i deres optræ-

den. Begge partier er opstået gennem splid og tilbageslag for arbejderbevægelsen, og deres udsyn præges heraf. Antikommunistiske fordomme forhindrer dem i at forstå arbejderklassens og den virkeliggjorte socialismes rolle. De taler om revolution og solidaritet, men helst når de antiimperialistiske kræfter *ikke* sejrer. Når de har sejret, og solidariteten ikke er mindre påkrævet, viger de ofte tilbage og tilpasser sig imperialismens bagvaskelseskampagner.

Deres virke skaber hindringer for det opbrud, som søger afklaring fra reformismen. *SF* søger nu på ny — skønt sporene skulle skræmme — et forhold til regeringen som i »arbejderflertallets« tid, selv om det ikke sker uden indre brydninger. *VS* dyrker den negative kritik og forstår ikke at bruge den som redskab for rejsning af en samfundsforandrende kraft. Selv parolen »fred og afspænding« vender de sig imod. De forveksler ofte revolutionær holdning med sekterisme og strides indbyrdes om holdningen til væsentlige spørgsmål.

Alle de pågældende partiers optræden afspejler imidlertid hver på sin måde de søgende og ofte inkonsekvente bestræbelser, som krisetiden skaber i befolkningen. De er derfor også påvirkelige af bevægelserne i den. Derfor rækker kommunisterne — trods de meningsforskelligheder, som vi må konstatere — hånd til fælles aktion i sager, hvorom vi er enige, og som kan skabe en ny kraft, der kan fremme arbejderklassens og folkets sag. Kommunisterne støtter ethvert skridt, der rummer virkelige indrømmelser.

DKP gør dette ud fra sit selvstændige idégrundlag. *DKP* er ikke et parti blandt andre på »venstrefløjen«. Det er dansk arbejderklassens revolutionære parti.

Kommunistisk Partis nødvendighed

Utilfredshed, protest, oprør er ikke nok til at forandre forholdene. Dertil kræves bevidst orientering og organiseret indsats.

DKP er dannet for at udfylde disse behov for den danske arbejderklasse. Det bygger derved på den indsigt i den samfundsmæssige kamp, som den videnskabelige socialisme giver, og på den internationale arbejderbevægelses samlede erfaring.

I sit program har DKP vist, hvordan Danmarks arbejdende folk ud fra vore forhold og betingelser kan og må føre kampen for sine livsinteresser videre til de former for indgribende demokratiske samfundsforandringer, som hos os kan føre frem til socialismens samfundsrevolution. Det er også grundlaget for, at kommunisterne kunne udarbejde en konsekvent kamplinje over for storkapitalens kriseoffensiv.

DKP må som arbejderklassens parti forstå at *vise vej*, at *forene* de kræfter, som kan samles om tidens opgaver, og at virke *organiserende* i de kampe, som må føres. I arbejderklassens og nationens store kampe har det vist sig i stand hertil, hvor andre svigtede. Nu, hvor det gælder at forvandle en krisetids søgen og angst til en virkningsfuld protest, der giver en samfundsforandrende kraft tillid til egen styrke, er det kommunistiske parti så nødvendigt som nogensinde.

Derfor er styrkelsen af det kommunistiske parti af afgørende betydning. Det ser kommunisterne samtidig som et krav om at forbedre og forny partiets virksomhed, styrke dets organisation og videreudvikle dets politiske liv.

Aktionsenhed

Men kommunisterne er ikke sig selv nok. Vi arbejder tværtimod på umiddelbart at samle alle kræfter, der vender sig imod storkapitalens offensiv og koldkrigernes farlige spil. Aktionsenhedens metode er nøglen til at udfolde arbejderklassens og folkets kampkraft.

Enhed betyder handling, fælles aktion på afgrænsede områder, hvor det, som forener, drages i forgrunden for det, som skiller. Kun sådan kan der skabes en modmagt

mod den herskende magt og dens overgreb.

Enhedsarbejde er ikke og kan ikke være ligetil. Det betyder samarbejde mellem folk, som i anden henseende er uenige. Det betyder ikke, at nogen part giver afkald på egne anskuelser. Fælles erfaringer i fælles kamp kan derimod skabe en bedre atmosfære for at drøfte dem og opnå videregående enhed.

Enhedsarbejdets rigtighed måles først og fremmest på den aktivitet, det kan sætte i gang, i kampen for resultater.

Enhed kræver samtidig kamp for at overvinde træghed eller indsnævrende fordomme. For kommunisterne er aktionsenhedens metode et princip, fastslået i partiets program.

I stedet for nedskæringer

I kampen mod storkapitalens offensiv er det for den arbejdende befolkning i første række nødvendigt at holde sammen i afvisningen af de direkte og åbenlyse nedskæringsforanstaltninger — sænkning af løningernes købekraft, forringelser af den sociale forsorg osv.

Da nedskæringspolitikken samtidig søges gennemført med omfattende statslige indgreb, må modstanden imod den imidlertid også forene kræfterne om en samlet politik, der kan sættes i stedet.

Kommunisterne stiller følgende forslag til:

En ny politik

Indgreb mod monopolerne

— Indgreb over for spekulation i jord og fast ejendom og indefrysning af de samfundsskabte værdistigninger.

— Samfundsovertagelse af storbanker, forsikringsselskaber og kreditforeninger, så de kan anvendes i en demokratisk kontrol med det økonomiske liv.

— Samfundsovertagelse af gas og olie i Nordsøen, så DUCs profitter kommer samfundet til gode.

— Offentlighed om monopolernes manipulationer med større virksomheder ved oprettelse af en trustkommission.

Flere mennesker i arbejde

— Opførelse af flere almennyttige boliger. Hurtig igangsættelse og gennemførelse af byfornyelse og boligforbedring, til en leje, som almindelige mennesker kan betale.

— Statslige initiativer til produktion af udstyr og materiel til energisektoren, den offentlige service, den kollektive trafik og til nye produktionsgrene indenfor elektronik o.a.

— Frigivelse af arbejdspladser gennem forbedringer af Statens Uddannelsesstøtte, og fjernelse af banklån, således at de studerende ikke tvinges ud på arbejdsmarkedet.

— Gennemførelse af 35 timers arbejdsuge.

Demokratisk energipolitik

— På grundlag af samfundsovertagelse iværksættes en samlet energiplan for de næste 15-20 år. Det må være en energiplan uden a-kraft, da forudsætningerne for dens anvendelse i Danmark ikke er skabt.

— Offentlig styring af elproduktion, naturgasforsyning, og kraftvarmeværker og oprettelse af demokratiske organer til sikring af folkelig kontrol med energisektoren.

— Energibesparelser ved bedre udnyttelse af ressourcerne, ikke ved at forringe befolkningens levevilkår.

— Anvendelse af og yderligere forskning i alternative energikilder fremmes.

— Forstærket indsats mod kul- og olieforbrændingens forurening.

Omlægning af skattebyrden

— Skattelettelser for de laveste indkomster gennem gradvis afskaffelse af de ligningsmæssige fradrag og forhøjelse af personfradraget.

— Hårdere beskatning af de store formuer. Kraftig forøgelse af selskabsbeskat-

ningen. Beskatning af fonds og kursgevinster.

— Indkomstbeskatningen til kommunerne gøres progressiv

Øjeblikkelige forbedringer for folket.

— *For de arbejdende:* Fuld dækning for prisstigninger, forhøjelse af garantibetalingen, fuld taktregulering.

— *For de arbejdsløse:* Fuld dækning ved arbejdsløshed, ingen tidsbegrænsning i understøttelsen.

— *For kvinderne:* 26 ugers barselsorlov. Ligeløn og reel ligestilling på arbejdsmarkedet.

— *For ungdommen:* EFG-løn i basisåret, sikring af uddannelses- og praktikpladser, forhøjelse af uddannelsesstøtten og afskaffelse af banklånene.

— *For børnene:* Flere, bedre og billigere daginstitutioner. Forbedring af folkeskolen og afvisning af ødelæggende nedskæringer.

— *For pensionisterne:* Forhøjelse af folke- og invalidepensionen. Udbygning af plejehjem og hjemmeplejeordning.

— *For de syge og svage stillede:* Udbygning af social- og sundhedssektoren og stop for alle planer om forringelse.

— *For os alle:* Beskyttelse af natur og omgivelser gennem betryggende miljølovgivning.

Nye demokratiske rettigheder

— Respekt for lønarbejdernes frie forhandlingsret og dermed stop for indkomstpolitik.

— Ophævelse af hovedaftale, forligsmandslov og arbejdsret. Sikring af arbejderne demokratiske rettigheder overfor produktionens tilrettelæggelse, arbejdsmiljøet og indsigt i virksomhedernes økonomi og kapitaltransaktioner.

— Demokratisering af uddannelsen ved at ophæve adgangsbegrænsningen og sikre lige økonomiske muligheder og udbygning af deres demokratiske styring.

— Udvidelse af det lokale demokrati bl.a. ved forøgelse af kommunalbestyrelsernes medlemstal. Ændring af byrdefordelingen mellem stat og kommune og forøgelse af de statslige refusioner.

— En demokratisk mediepolitik, som giver adgang for ligeberettiget drøftelse af samfundets problemer og alsidig information.

Mod oprustning, for fred og afspænding

Danmarks sikkerhed fremmes ikke gennem oprustning, men kun gennem politiske midler og en aktiv fredspolitik, hvilket sikrer garantier for fred og afrustning vor del af verden.

— Danmark må afvise NATOs oprustningskrav og oprettelsen af modtageanlæg for fremmede tropper. Militærudgifterne må sættes ned — som led i en afrustningspolitik.

— Danmark må aktivt arbejde for en suspendering af NATOs beslutning om at stationere nye atomraketter i Vesteuropa, og kræve SALT-2 ratificeret.

— Danmark må gå ind for, at Norden bliver en atomfri zone med garantier for, at a-våben ikke anvendes imod den.

— Danmark må selvstændigt yde støtte til alle initiativer til afspænding og gensidig nedrustning. Det må frigøre sig for EFs »fælles udenrigspolitik«.

— Forsøg på at oppiske krigsstemninger og bryde fredelige forbindelser mellem folkene må imødegås. International solidaritet og støtte til revolutionære befrielsesbevægelser i hele verden skal fremmes.

Fra borgerligt til antimonopolistisk demokrati

Kommunisterne forestiller sig ikke, at alle problemer vil være løst med gennemførelsen af en sådan politik. Men denne omlægning af den politiske kurs kan og må føres videre i indgribende samfundsforandringer. Fra et *borgerligt demokrati*, der altid bøjer sig for og lader sig begrænse af monopolernes magt, må vi frem til et *anti-*

monopolistisk demokrati, der går til angreb på og bryder denne magt.

Det betyder:

— Danmark frigør sig fra monopolernes internationale organisationer, fra NATO og EF, og vinder selvstændighed i international optræden og sikrer, at det danske folk selv kan bestemme landets økonomiske politik.

— Demokratisk nationalisering af monopolerne og de multinationale koncerner, af banker, forsikringsselskaber og kreditforeninger, så de sættes under arbejderkontrol på virksomhederne, og indpasses i en demokratisk økonomisk planlægning, som lægges ud til folkediskussion.

— Der sikres fuld beskæftigelse, så alle landets produktive muligheder udnyttes. Retten til en ordentlig bolig, tidssvarende udbygning af den kollektive trafik kan derudover garanteres, såvel som en alsidig udvikling af det sociale og sundhedsmæssige sikkerhedssystem.

— Jorden frigøres fra spekulation og stilles til rådighed for dem, der dyrker og bruger den. Renteågeren for landbrugere, mindre erhvervsdrivende og på byggeriet brydes.

— Uddannelsessystemet sættes i folkets tjeneste og sikrer en kulturel udfoldelse, som kan berige det demokratiske liv i samfundet. På alle områder må en aktiv og menneskelig demokratisk kultur bringes til at blomstre.

Dette er også vejen til virkelig demokratisering af det økonomiske liv - til forskel fra de ØD-planer, som ikke sikrer det arbejdende folk reel indflydelse, og som aldrig har vundet tiltro.

Det vil kræve kamp at sætte sådanne nye demokratiske rettigheder igennem. Monopolerne vil med de midler, de råder over, søge at forhindre dem og skræmme folket fra dem. Men arbejderklassen og dens forbundsfæller er de mange. Fastholder vi i fællesskab vore krav, kan vi i 80'erne opnå et omsving, så kampen for et antimonopolistisk demokrati bliver.

Danmarks vej til socialismen

Kommunisterne siger i deres program:

»Socialismens sejr i Danmark vil være fuldbyrdelsen af den danske arbejderklasses kamp for at afskaffe udbytning og undertrykkelse og dermed også af det danske folks demokratiske stræben. Den vil

videreføre, hvad der er opnået på den anti-monopolistiske kamps vej. Ingen af de fremskridt og friheder, som det arbejdende folk har vundet sig, vil blive opgivet. De vil blive videreudviklet og udvidet. Dette vil bestemme formerne for det socialistiske samfund i Danmark«.

Arbejdsresolution

DKPs 26. kongres udtaler ved sin godkendelse af centralkomiteens beretning følgende om det fremtidige arbejde:

Kapitalen er i krise.

Den krisepolitik, der på storkapitalens betingelser sættes ind mod befolkningen, rammer stadig flere grupper og lag. Der er således objektive muligheder for at udvikle aktionsenheden blandt stadig flere mod forsøgene på at udvide og forlænge storkapitalens herredømme.

Kommunisternes program forpligter alle medlemmer til aktivitet for udviklingen af den samfundsforandrende kraft, der i form af et antimonopolistisk demokrati kan indlede og sikre overgangen til socialismen.

Det kræver styrkelse af partiets politiske og ideologiske kampkraft og stadig udvikling og berigelse af dets grundlag, marxismen-leninismen.

Det betyder en yderligere udvikling af partiets arbejde for afspænding, nedrustning og fred, for internationalisme, solidaritet med befrielsesbevægelser og lande, der rykker sig fri af imperialismen, og fremholdelse af den virkeliggjorte socialisme som bevis for folkenes nye muligheder. Fremfor alt er det nødvendigt at gøre partiet stærkere, forøge dets medlemstal, øge partipressens oplag, udvikle forbindelser til bevægelser i folket, styrke enheden blandt de bedste kræfter i arbejderklassen, sikre partiet som en levende og retningsgivende kraft i klassekampen.

Grundorganisationerne er partiets fundament. Arbejdet med at udvikle afdelin-

ger og distrikter til selvstændige politiske centre skal styrkes. Medlemmernes pligter og rettigheder kræver, at medlemsmøderne bygger på velforberejdede politiske emner og gennemførelse og kontrol af beslutninger. Gennem ledelsernes forbindelse til alle medlemmer, gennem en forbedret planlægning og prioritering udvikles ny politisk kraft. Kontinuitet i ledelsesarbejdet opnås ved et stabilt kadrearbejde, skoling og personlig aktivitet. Der skal rettes særlig opmærksomhed over for nye medlemmer, således at disse inddrages i arbejdet og sikres viden om partiets samlede virke.

For at opnå det bedst mulige medlemsdemokrati og ledelsesarbejde må man til stadighed udnytte den kraft, der ligger i den demokratiske centralisme. Partimæssige kampagner effektiviseres gennem forudgående diskussion, og udarbejdelsen af baggrundsmateriale øger den enkeltes og derved hele partiets gennemslagskraft.

Ledelserne i afdelinger og distrikter skal nøje følge områdets sociale, boligmæssige, kulturelle, faglige osv. situation og vurdere partiets medvirken og indsats, samt sikre at principperne i den demokratiske centralisme udvirker, at partiet optræder som en enhed.

Ved at rejse lokal- og landspolitiske initiativer, gennem deltagelse i folkelige bevægelser er det opgaven — ud fra aktionsenhedens metode — at inddrage andre i politisk arbejde, at nå politiske resultater i kampen for forbedringer af den arbejdende befolknings vilkår og øge kendskabet til kommunisternes politik. Udarbejdelse af lokale programmer og evnen til at udvikle politiske opgaver ud fra lokale forhold skal

forbedres gennem øget kendskab til sociale og klassemæssige forhold.

Distrikternes overordnede ledelsesansvar skal støtte afdelingernes arbejde. Den politiske handlekraft skal udnyttes fuldt ud. En bedre koordination, en større fasthed i prioriteringen af opgaverne og en konstituering og arbejdsform, der fremmer beslutning og handling kan nedsætte den tid, der skal anvendes på de nødvendige organisatoriske opgaver. Kvaliteten i ledelsesarbejdet er ikke afhængig af antallet af planer, men af deres indhold og gennemførelse. Det må indgå som et led i alt ledelses- og udvalgsarbejde at kontrollere beslutningerne og videregive erfaringerne med opgavernes løsning. Arbejdsformerne skal gøres kollektive, så opgavens løsning ikke hviler på enkeltpersoner. Nedsættelse af udvalg fratager aldrig en ledelse for ansvar.

En organisatorisk og politisk højnelse af partiarbejdet skal fremmes ved, at medlems- og ledelsesmøderne løbende beskæftiger sig med udvalgenes arbejdsform, opgavefordeling og indholdet af deres arbejde. Som led i udbygningen af partiorganisationen må distriktsledelserne være opmærksomme på og inspirere til etablering af nye partiafdelinger.

I hovedstadsområdet er der behov for en bedre planlægning og koordination af opgaverne i samarbejde med distrikterne. Gennem Københavns- og amtsledelsens virke forstærkes den indsats, som fremmer de lokal- og kommunalpolitiske initiativer. De to ledelser har ansvaret for, at der i området som helhed udvikles en sammenhængende planlægning for området og partiets standpunkt hertil.

Parlamentarisk virksomhed

De positive erfaringer fra partiets udvikling i de lokale områder, med arbejdet i kommunale råd, må udvikles i kommende kongresperiode.

Erfaringerne fra de steder, hvor partiet

har repræsentation, må sikres ud i hele partiet, så vi står stærkest muligt rustede til valgkampen i 1981. Kommunernes Landsforening og Amdsrådsforeningens reaktionære rolle må brydes.

Der arrangeres lands- eller landsdelsdækkende kommunalkonferencer som optakt til valgkampen, og udarbejdelsen af lokale programmer understøttes. Tilrettelæggelse og ledelse af vor repræsentation i kommunal- og amtsråd skal sikres gennem faste kontakter mellem de lokale ledelser og vore repræsentanter i disse råd, og arbejdet med partimæssige grupper, der understøtter valgte kammeraters indsats, må udbygges.

I videreførelse af anmelderkampagnen, der har sikret partiets opstillingsret ved et kommende folketingsvalg, må spørgsmålet om opstilling af folketingskandidater indgå i overvejelserne for CKs nærmeste planlægning.

Centralkomiteen og dens udvalg

Centralkomiteen er ansvarlig for hele partiets virksomhed mellem kongresserne og sikrer udvikling og planlægning af materialer, der yderligere uddyber enkelt-afsnit i partiprogrammet, og som danner grundlag for aktioner mod storkapitalen.

Centralkomiteen nedsætter rådgivende udvalg og/eller arbejdsgrupper, der dækker partiets vigtigste arbejdsområder, og som i sit virke sikrer inddragelse af kammerater med særlig viden og erfaring. Udvalgenes arbejde afgrænses og defineres nøje, samtidig med at det nødvendige samarbejde mellem udvalgene sikres. Koordination og kontrol af udvalgenes arbejde og opgaver varetages i det daglige af forretningsudvalg og partisekretariat. Hvor det er hensigtsmæssigt gøres udvalgenes sammensætning landsdækkende.

Centralkomiteen må hyppigt efterprøve udvalgenes arbejdsområder og i sine diskussioner til stadighed have fuld kontrol med, at udvalgene virker som partimæssige

organer, der dels arbejder, dels skaber baggrund for udviklingen af partiets politik.

Centralkomiteen sikrer faste og stabile kontakter til alle led i partiet og er i sin virksomhed ansvarlig for brede, åbne og kammeratlige diskussioner i partiet og dets organer. Ved tilrettelæggelsen af større politiske fremstød kan centralkomiteens møder udvides med repræsentanter for udvalg, kammerater med særlige tillidshverv eller lokale partiledelser.

Ud fra økonomiske muligheder ansættes partifunktionærer, som politisk og geografisk varetager arbejdet med og er ansvarlige for hovedområder i partiets virksomhed.

Fagligt arbejde

Partiets arbejde i de faglige organisationer er af største vigtighed og afgørende for udviklingen af arbejderklassen som den samfundsforandrende kraft. Opgaven er at mobilisere og samle bevægelser på grundlag af aktionsenhedens metode — mod arbejdsgiverne og mod LOs samarbejdslinje, mod indkomst- og nedskæringspolitikken — og for gennemførelsen af de faglige og politiske krav. Kampen mod krisepolitik og dens virkninger skal rejses på arbejdspladserne og blandt de arbejdsløse — og udvikles f.eks. gennem tillidsmandsinitiativer lokalt, regionalt og på landsplan.

Der igangsættes særlige initiativer vedrørende de arbejdsløses situation og for retten til arbejde. Enhver fagorganiseret kommunist skal bidrage til dette gennem egen optræden på arbejdspladsen og ved deltagelse i sin fagorganisations møder og arrangementer. På arbejdspladser skal kendskabet til partiets faglige politik udvides og aktiviteter for partiets kampagner og politiske initiativer gennemføres.

Erfaringerne fra den faglige kamp skal i højere grad bringes frem i partiorganisationernes debatter gennem faglige kammeraters regelmæssige deltagelse i grundorganisationernes virksomhed.

For at understøtte kammerater med faglige tillidshverv og for at inspirere til aktioner og nye initiativer udarbejdes aktuelt og baggrundsmateriale om fagligt/politiske spørgsmål. Sådanne materialer må danne grundlag for en mere omfattende faglig skoling.

I kongresperioden sættes der bevidst og målrettet ind for øget tilgang af nye medlemmer, især på arbejdspladserne.

Samarbejde, kommunikation og løbende udveksling af informationer mellem det faglige sekretariat og distrikterne skal forbedres. Der gennemføres lokale faglige konferencer, landsmøder og hyppigere besøg fra det faglige sekretariat rundt i landet.

I fagorganisationer, hvor det er muligt, oprettes fraktioner. Landsfraktioner oprettes fag- eller branchevis. Der må sættes ind for stærkere organisering af partiets arbejde på arbejdspladserne.

Fagområder, hvor der i stigende grad arbejdes med fagforeningsmæssige opgaver, f.eks. private funktionærer og offentligt ansatte, skal vies særlig opmærksomhed bl.a. med det formål at styrke og udvikle aktionsfællesskabet blandt lønarbejderne.

De problemer, der opstår i forbindelse med den teknologiske udvikling og indførelse af ny teknik og inden for de faglige uddannelser, tages op med henblik på en tydeliggørelse af partiets standpunkter herom.

Vi må på arbejdspladserne virke for, at alle lærlinge og ungarbejdere bliver organiseret i de respektive fagforeninger og forbund så tidligt som muligt — samt overalt støtte arbejderungdommen i opbygningen og udviklingen af et demokratisk selvstændigt ungdomsarbejde.

Social- og sundhedspolitik

Det social- og sundhedspolitiske område vil i kongresperioden kræve øget indsats fra partiets side. Distrikter og grundorganisationer må nøje følge og påvise de virk-

ninger, som indkomstpolitik og nedskæringer har for den lokale befolkning og gennem initiativer være med til at skabe bevægelser for en fastholdelse og udvidelse af rettighederne på det social- og sundhedspolitiske område.

Gennem arbejdet i masseorganisationer og folkelige bevægelser må partiet være med til at udvikle forsvarskampe til samfundsforanderende kampe. En vigtig opgave er at hindre forsøgene på at »privatisere« sygdom og sociale problemer. Partiet må arbejde for en forståelse i befolkningen for en solidarisk social- og sundhedspolitik.

Der må ske en forstærkelse af arbejdet med at øge den folkelige kontrol over forvaltningerne med særlig vægt på inddragelse af fagbevægelsen.

Partiets ekspertise og viden på disse områder må udnyttes bedre. Partiets medlemmer må løbende informeres om ændringer i love og cirkulærer inden for hele social- og sundhedssektoren, og vore parlamentariske positioner må udnyttes til at modvirke og afskære forringelser. Kampagner og materialer, der øger kendskabet til partiets social- og sundhedspolitik og den førte politiks klassemæssige sammenhæng, må forbedres, så gennemslagskraften styrkes.

Der formuleres i kongresperioden henholdsvis et socialpolitisk og sundhedspolitisk program. Arbejdet skal styrkes, og i perioden afholdes en socialpolitisk konference.

Fredskampen

Fredskampen og dens udvikling er af afgørende betydning for opgøret med imperialismen og storkapitalen.

For partiet er det en hovedopgave at bidrage til fredsbevægelsens politiske og organisatoriske styrkelse. Målet må være, at den danske regering fører en afspændingspolitik i Helsinki-konferencens ånd, en politik hvor nedrustning afløser oprustning.

I denne kamp må indgå en forstærket indsats for at hindre stationering af de nye amerikanske atomraketter i Europa, og der må lægges særlig vægt på aktioner og aktiviteter mod det kommende forsvarsforlig og mod truslen om depoter og fremmede tropper i Danmark.

Det har betydning, at arbejderklassen og dens faglige organisationer aktiviseres og kommer til at præge den kommende tids fredsbevægelse.

Vi må imødegå antikommunismen og især antisovjetiske opfattelser. Gennem oplysning om de socialistiske landes fredspolitik må vi imødegå den udbredte opfattelse om »de to supermagter« som lige ansvarlige for oprustningsvanviddet.

Solidariteten med Vietnam, Kampuchea, Afghanistan og andre folk i forreste linje mod imperialismens og Kinas aggressionspolitik må sammen med støtten til frihedskampene i det sydlige Afrika, Latinamerika og Mellemøsten gøres til en del af vort hjemlige arbejde for aktionsenhed mod den internationale monopolkapital, EF og NATO.

Som et led i fredskampen må partiet til stadighed stimulere til initiativer om øget handels- og kultursamarbejde med de socialistiske lande.

Kampen mod EF

I kampen mod EF understøtter vi fortsat Folkebevægelsen mod EF og dens aktiviteter og yder konsekvent vort bidrag til at styrke det loyale samarbejde mellem EF-modstandere. Samtidig fremfører partiet sine egne synspunkter på EF-politikken og kampen imod den.

Agitationen

Hovedopgaven for agitationen er at gøre det muligt for hver eneste i partiet at være agitator for partiets politik. Hertil må såvel skolingsvirksomhed som en politisering af medlemsmøderne tjene. Der må fortsat udfoldes bestræbelser på at udbrede for-

ståelse for, at agitation og propaganda er mere end blot tryksager og plakater.

Centralt må arbejdet tilrettelægges, så kampagner for bestemte politiske mål på forhånd kan underbygges af baggrundsmaterialer, informationsmøder og diskussionsmøder i grundorganisationer og distrikter.

Ved en øget inddragelse af kammerater med særlig viden, f.eks. om medieanvendelse og påvirkningsprocesser o.a., tilstræbes en stadig højnelse i kvaliteten af den udadvendte oplysnings- og informationsvirksomhed.

I denne sammenhæng må der sættes yderligere ind i arbejdet for at bringe vore synspunkter frem, især i massemedierne, og der må gøres en mere systematisk indsats over for pressen, lokalpressen, fag- og foreningsblade.

Lokalt må der ske en endnu bedre udnyttelse af vore poster i kommunalbestyrelser og amtsråd og af andre tillidsfunktioner i agitationen over for befolkningen. Lokale materialer og kampagner må udvikles, så de supplerer den centrale agitation og omfatter områder, der ikke umiddelbart dækkes af centrale materialer.

Hurtighed og det nære lokale kendskab er af afgørende betydning, og arbejdet med lokalt fremstillede materialer må også i den kommende periode prioriteres højt.

Ved øget inddragelse af gadeteatre, sang- og musikgrupper og andre agitationsformer kan dette arbejde yderligere understøttes. Centrale og lokale festivals bidrager til forståelse af partiets politik, og arbejdet hermed må fortsættes.

Skolingen

I skolingsarbejdet fortsættes bestræbelser for at videreudvikle det samlede skolingsystem for partiet og efter at sikre en kontinuerlig linje i arbejdet, der må omfatte både grundskoling og videregående skoling i teoretiske spørgsmål. Der må lægges særlig vægt på skoling i Kommunist-

nes Program, organisationsprincipper og fagligt arbejde, ligesom der i skolingsorganisering må præciseres den skolende betydning, der ligger i løsningen af praktiske opgaver og virke for partiets politik.

Arbejdet med studievejledninger, støtte-materialer og retningslinjer for skolingsudvikling fortsættes og knyttes — når det er muligt — sammen med udgivelser fra forlaget Tiden.

Yderligere må udvalget sikre en fastere kontakt til de enkelte skolingsansvarlige i grundorganisationer og distrikter — med det formål at sikre bedre kontrol med arbejdets planlægning og udførelse.

Arbejdet med oprettelse af afdelinger af Marxistisk Oplysnings Forbund fortsættes, og i begyndelsen af kongresperioden sker den endelige dannelse af det landsdækkende oplysningsforbund.

Der arbejdes videre med planerne om dannelsen af en partiskole.

Under skolingsudvalget fortsætter arbejdet med partibibliotek og -arkiv og bestræbelserne på at lave lysbilleder, bånd, plancher osv.

I sit arbejde må skolingsudvalget sikre en langsigtet planlægning og inddragelse af flere kammerater til arbejde i grupper omkring skolingsarbejdets hovedområder, herunder udarbejdelse af en partihistorie.

Kvindepolitisk arbejde

Der skal i alle partiets organisationer arbejdes for at styrke det kvindepolitiske arbejde. Det må sikres, at det kvindepolitiske arbejde ikke foregår isoleret fra den øvrige partimæssige virksomhed.

Politisk må der særligt lægges vægt på at analysere og klarlægge kvindens rolle i samfundet og den skærpede undertrykkelse, der finder sted under krisen. Særlig betydning har arbejdet med at inddrage arbejderklassens kvinder i den antimonopolistiske kamp.

Initiativer, der fremmer kampen for fuld ligestilling, fortsættes, og arbejdet med ud-

arbejdelse af planer for en politik for specielle områder, som f.eks. barselhvile og familiepolitik forstærkes.

Samarbejdet med fagbevægelse, politiske partier, kvindeorganisationer og grupper forstærkes, bl.a. med henblik på 8. marts arrangementer og andre initiativer.

I erkendelse af behovet for styrkelse af det kvindepolitiske arbejde afholdes der i kongresperioden en landsdækkende kvindepolitisk konference, og der sikres udarbejdelse af nyt agitationsmateriale om partiets kvindepolitik.

Økonomisk-politisk arbejde

De skærpede modsætninger mellem kapitalismen og arbejderklassen må analyseres i et sådant omfang, at der kan produceres pålideligt materiale og slagkraftige forslag til en offensiv økonomisk politik. De samfundsmæssige forandringer må nøje følges i udvalget. Centralkomiteen må støtte dette arbejde med formulering af de politisk-økonomiske problemstillinger og i udstikningen af de konkrete opgaver.

Yderligere kvalificeret arbejdskraft må tilføres udvalget, og i samarbejde med andre udvalg og med Land og Folk må der ske en popularisering af forslagene, så den økonomiske offensiv bliver debatskabende på arbejdspladserne og i den offentlige debat.

Tendensen til reformistiske løsninger, såkaldt progressiv kapitalisme, økonomisk demokrati og lignende bruges i stigende grad sammen med indkomstpoltiske løsninger, hvor fagbevægelsen mister indflydelse.

Sådanne forslag må afsløres og problemstillingen ændres til en offensiv økonomisk politik til arbejderklassens fordel. Ofte kædes den såkaldte progressive kapitalisme sammen med kritik af økonomien i de socialistiske lande, og det kræver en stor arbejdsindsats at skabe klarhed om de faktiske forhold.

Kulturpolitik

I offensiven mod den reaktionære mobilisering spiller vores kulturpolitik en vigtig rolle, ikke mindst i lyset af den skærpede ideologiske kamp. Kulturkampen vender sig i stigende omfang direkte imod nedskæringspolitikken, monopolerne og kulturimperialismen.

Den offentlige kulturstøtte må forbedres for at styrke det danske kulturliv. Decentraliseringspolitikken skal bruges til at give borgerne og kulturarbejderne bedre forhold lokalt, ikke misbruges til nedskæringer og kulturpolitiske stramninger. Kulturarbejdernes muligheder for uddannelse og beskæftigelse må sikres.

Der udarbejdes i kongresperioden — for at inddrage hele partiet i kulturoffensiven — et kulturpolitisk handlingsprogram, ligesom Land og Folk mere målbevidst trækkes ind i denne kamp. De kommunistiske kulturarbejders erfaringer skal bruges bedre i partiets informationsvirksomhed.

Der udarbejdes et oplæg om idrætspolitik, der i forlængelse af partimæssige diskussioner i grundorganisationerne, DKU og KOMM.S. udgør grundlaget for udarbejdelsen af kommunisternes idrætspolitiske program.

Boligarbejdet

Boligpolitikens stadig voksende betydning må anspore til en forstærket indsats i hele partiet. Arbejdet må lægges i faste organisatoriske rammer ud fra de enkelte distrikters muligheder og behov. For at effektivisere boligarbejdet lokalt og i landsmålestok er det nødvendigt, at der på distriktsplan udarbejdes lister over de kammerater, der har tillidsposter i lejerforeninger og boligforeninger. Der må jævnligt afholdes møder for boligaktivister.

I udviklingen af partiafdelingernes kontakt til den lokale befolkning er det en vigtig opgave at varetage boligpolitiske spørgsmål i området. I forbindelse med udarbejdelse af pjecer og lignende om partiets

boligpolitik bør indgå særlige afsnit om problemerne omkring ejerboligerne.

Arbejdet med at inddrage fagbevægelsen i det boligpolitiske arbejde må forstærkes.

Partiet skal lægge megen vægt på at føre de boligpolitiske spørgsmål frem i kommunalbestyrelserne. Partiet må arbejde i boligbevægelserne og virke for at aktivisere og organisere lejerne, samt styrke Lejernes Landsorganisation.

Energipolitik

Kampen for en demokratisk energipolitik er en hovedsag i den antimonopolistiske kamp. Den må forbindes nærmere med vor øvrige virksomhed.

Det foreløbige energiudvalg, som er nedsat, udbygges til et permanent udvalg. Den pjece om DKPs energipolitik, som er under forberedelse, udsendes snarest. Udvalget udarbejder materiale til agitationsvirksomhed og til pressen.

Kommunisternes program for en energipolitik uden atomkraft uddybes yderligere.

Særlig vægt må lægges på afsløring af DUCs, A. P. Møllers og de multinationale monopolars udnyttelse af staten til at sikre sig ekstraprofitter. Vore forslag til demokratisk kontrol og samfundsovertagelse udarbejdes videre såvel hvad angår olien, gassen, el- og varmforsyningen.

Samtidig med at partiet fører sin egen energipolitik frem, søger vi samarbejde med andre, herunder OOA, om at udvikle kampen for en demokratisk energipolitik.

Miljøpolitik

Miljøproblemernes stigende omfang kræver også forstærket indsats fra partiet. For at sikre et stabilt arbejde deles spørgsmålet op i to hovedområder — arbejdsmiljø og det ydre miljø.

Under arbejdsmiljø må der især arbejdes med selve loven og dens enkeltdele, som f.eks. giftloven, samt med bedriftssundhedstjenesten. Under det ydre miljøes områ-

de arbejdes der med vand-, luft- og støjforurening og levnedsmiddelkontrol.

Arbejdsmiljøet må knyttes snævert sammen med det faglige arbejde, og det ydre miljøes problemer med det lokale og kommunalpolitiske arbejde.

Lokalt må afdelinger og distrikter virke for snæver forbindelse mellem beboerne og virksomheder i boligområder, og centralt må den viden, som partiets eksperter besidder, organiseres som en samlet mobiliserende kraft for et bedre miljø.

Ungdom, uddannelse

Partiet må i højere grad beskæftige sig med situationen for ungdommen under uddannelse, i fritid og i arbejde. Det centrale problem for alle unge er de manglende uddannelses- og arbejdsmuligheder. Partiets opgave bliver at forstærke den kamp, ungdommen fører *for retten til arbejde og uddannelse*.

Uddannelsesarbejdet er partiet stærkeste kontaktflade til ungdommen. Det er derfor ikke alene en opgave for DKU og KOMM.S., men for den samlede bevægelse. Uddannelsesarbejdet må gøres til et led i hele partiets arbejde. Styrkelsen af det selvstændige og demokratiske faglige ungdomsarbejde er en opgave for hele den kommunistiske bevægelse, ligesom der må arbejdes på at genskabe enheden i det faglige ungdomsarbejde. På grundlag af CK-seminaret om ungdomsarbejdet skal der i kongresperioden udarbejdes et dokument om kommunisternes holdning til ungdommens problemer.

Med henblik på yderligere at styrke arbejdet på uddannelsesstederne afholdes i kongresperioden en uddannelseskonference, der skal ajourføre partiets uddannelsespolitik.

Partiet må sætte spørgsmålet om langsigtede initiativer til bekæmpelse af *ungdomsarbejdsløsheden* i forgrunden. Det må bl.a. omfatte en kampagne for en demokratisk faglig uddannelse og en fasthol-

den og udbygning af EFG, samt sikring af praktikpladser og løn.

I arbejdet overfor ungdommen intensiveres det centrale og lokale samarbejde mellem DKU, KOMM.S. og partiorganisationer, således at partiet over for stadig bredere kredse af ungdommen fremstår som ungdommens parti.

Landbrug og fiskeri

Partiet har styrket sine positioner inden for landbrugsområdet. Den linje, der er udviklet siden 25. kongres, må fortsættes.

Ikke mindst landbrugets centrale rolle i EF gør det nødvendigt, at vi fortsat retter stor opmærksomhed på området.

Partiet må også i den kommende periode virke for at afsløre de højrekræfter i landbruget, der forsøger at opnå økonomiske fordele ved at misbruge det arbejdende og ofte i økonomisk henseende hårdt stillede landbrug i sin kampagne.

Omkring fiskeriets problemer må der snarest udarbejdes materiale om partiets holdning til spørgsmålet, og det fortsatte arbejde med fiskernes og fiskeriets problemer må sikres. Der må lægges vægt på at styrke kontakten i fiskeribyer, hvor der eksisterer grundorganisationer.

Forlaget og tidsskriftet

Arbejdet med litteratursalget må yderligere styrkes. Det må gøres til en opgave for hele partiet og ikke kun for den litteraturansvarlige. Det må tilstræbes, at der i alle afdelinger findes en litteraturleder, og at der finder en koordinering sted af arbejdet i distrikterne gennem valg af distriktsansvarlige. Det må sikres, at partiets bøger og pjecer er med alle de steder, hvor partiet optræder udadtil. De agitationsansvarlige må i højere grad inddrages i arbejdet for udbredelsen af de pjecer, som udgives.

Gennem omtale af forlagets udgivelser i afdelings- og distrikts-medlemsblade kan man sikre, at alle medlemmer bliver orienteret om, hvad forlaget udgiver. Der

gennemføres hvert år en »Bogens måned«. Land og Folk må understøtte denne måned med ekstra artikler, omtaler og anmeldelser af bøger. I den kommende kongresperiode skal der gennemføres mindst et landsdækkende møde for litteraturledere.

Der må nedsættes et udvalg, som i samarbejde med partiets øvrige udvalg, kan komme med forslag til forlagets udgivelser. Især må der være et samarbejde med skolingsudvalget for at sikre den nødvendige litteratur til skolingsarbejdet.

Tidsskriftet Tiden - Verden Rundt er partiets teoretiske tidsskrift. Den positive udvikling, som tidsskriftet har været igennem i de sidste 7-8 år, må forstærkes. Der må i den kommende kongresperiode sikres endnu flere læsere og abonnenter på tidsskriftet. Der må også arbejdes mere systematisk med tidsskriftet i afdelingernes og distrikternes skolingsarbejde. Tidsskriftets udformning og indhold må i større grad tilpasses dette formål.

I bestræbelserne på at aktualisere tidsskriftet og gøre det mere debatskabende må det også tilstræbes, at flere kammerater skriver artikler til Tiden.

Land og Folk

Land og Folk skal afspejle Danmarks kommunistiske Partis politik. Bladet skal sagligt og dokumentarisk afsløre modsætningerne og urimelighederne i den verden, vi lever i, samt være inspirerende, aktiviserende og organiserende. Land og Folk er og skal være det redskab, partiet bruger i arbejdet for at give det arbejdende folk tillid til, at det gennem aktiv handling kan sikre sig en menneskeværdig fremtid.

For at videreudvikle den politiske debat i Land og Folk skal der arbejdes for at bringe kommentarer til aktuelle begivenheder, skrevet af folk i og uden for partiet, under redaktionens ledelse.

Væsentlige træk af debat og synspunkter, som udtrykkes i andre medier, skal citeres og om nødvendigt kommenteres.

Når et politisk emne er af en størrelse og aktualitet, der berettiger dertil, bør der arbejdes med temasider eller specialtillæg til Land og Folk. Sådanne initiativer må følges op af målrettede salgsmæssige fremstød gennem partiets grundorganisationer og salgsskemaet. Det må sikres, at de berørte grundorganisationer på forhånd orienteres af redaktionen. Dækningen af det kommunale og lokalpolitiske søges udbygget og udnyttet til lokale bladfremstød, især i perioden op til de kommunale valg i efteråret 1981.

I emnevalg og stofbehandling skal der lægges vægt på, at weekendavisen i særlig grad bruges i arbejdet for at skaffe nye læsere. Derfor er det vigtigt og nødvendigt med politisk og ideologisk afklarende artikler i weekend-udgaven. Men det må samtidig sikres, at der altid er artikler af mere almen karakter.

Land og Folk bør i højere grad beskrive det socialistiske alternativ med flere artikler fra den socialistiske verden og helst med relation til aktuelle politiske begivenheder i Danmark.

Der skal bevidst arbejdes med sprog og indhold, således at bladet ikke alene forstås af bevægelsens medlemmer, men også af de nye læserkredse, som vi arbejder for at få i tale.

For at give bladet et mere landsdækkende

indhold skal der arbejdes for etablering af Land og Folk-kontakter i de større partiorganisationer. Kontakter, hvis opgave er at informere redaktionen om begivenheder af almen interesse.

Den kulturpolitiske debat må stærkere ind i bladets spalter. De kontakter kulturarbejdet giver må udbygges. Der bør lægges vægt på, at sports- og idrætspolitik opprioriteres.

En landsomfattende konference om Land og Folk gennemføres senest i foråret 1981. Emnet for konferencen må være bladets indhold og arbejdet for øget udbredelse.

Det henstilles, at konferencen udarbejder indstilling til centralkomiteen om kommende Land og Folk festivals.

Der gennemføres som tidligere år en abonnementskampagne i efteråret 1980, og på baggrund af denne laves en læserundersøgelse. Umiddelbart må der derfor i perioden fra kongressen og frem til Land og Folk festival i august i alle partiets grundorganisationer sættes stærkt og målbevidst ind for at sikre nye læsere af Land og Folk. Salgsarbejdet er ikke alene et spørgsmål om at sikre bladets økonomi, men også en vigtig politisk opgave for alle partiets grundorganisationer.

Valgene på DKPs 26. kongres

Centralkomiteen:

Jan Andersen	Gunnar Kanstrup
Knud Andersen	Hans Kloster
Vesti Andersen	Gerda Kristensen
Harry Bramsen	Kurt Kristensen
Kaj Buch	John Berg Larsen
Jørn Christensen	Dan Lundrup
Bodil Emanuel	Freddy Madsen
Poul Emanuel	Gurli Madsen
Betty Frydensbjerg Carlsson	Jørgen Madsen
Villy Fuglsang	Karl Møller
Bent Gammelgård	Anette Nielsen
Bjørn Grøn	Anton Nielsen
Ivan Hansen	Gertrud Stjernholm Nielsen
Kaj Hansen	Jørgen Nyeng
Margit Hansen	Ib Nørlund
Preben Henriksen	Harry Osborn
Flemming Hybert	Finn A. Petersen
Alfred Jensen	Bjarne Rasmussen
Chr. Hermann Jensen	Per Berga Rasmussen
Jørgen Jensen	Bo Rosschou
Niels Rosendahl Jensen	Anker Schjærning
Bernard Jeune	Ingmar Wagner
Tove Jørgensen	Zola Wolffbrand
Vagn Jørgensen	Frank Aaen
Anton Kanstrup	

Kandidater til Centralkomiteen:

Jens Peter Andersen	Jens Peter Madsen
Anders Anhfelt-Rønne	Allan Nielsen
Jesper Hansen	Steen Parker Sørensen
Knud Erik Hansen	Inger Rasmussen
Mogens Høver	Ole Sohn
Anne-Grete Jelstrup	Inger Thyrrø Sørensen
Niels Juul Jensen	Rita Sørensen
Torben Holm Jørgensen	

Kontrolkommission:

Povl Andreasen	Ruth Nielsen
Johannes Christensen	Sven Wrønding
Villy Karlsson	

Revisorer:

Carl Erik Bechgård

Frede Ørnebjerg

Partiets nye centralkomité valgte på kongressen Jørgen Jensen til partiformand.

På centralkomiteens møde den 20. april 1980 valgtes følgende til partiets forretningsudvalg:

Poul Emanuel	Dan Lundrup
Villy Fuglsang	Freddy Madsen
Ivan Hansen	Jørgen Madsen
Kaj Hansen	Anette Nielsen
Margit Hansen	Ib Nørlund
Jørgen Jensen	Harry Osborn
Gunnar Kanstrup	Bo Rosschou
Kurt Kristensen	Ingmar Wagner

Til partisekretær valgtes Poul Emanuel

Til chefredaktør for Land og Folk valgtes Gunnar Kanstrup

Til ansvarshavende redaktør ved TIDEN valgtes Ib Nørlund.

Der konstitueredes følgende partisekretariat: Poul Emanuel, Jørgen Jensen, Kurt Kristensen, Ib Nørlund og Bo Rosschou.

Danmarks kommunistiske Partis 26. kongres kunne efter en levende og dybtgående demokratisk proces, hvor hele partiets virksomhed og dets erfaringer på godt og ondt var blevet grundigt efterprøvet, træffe en række vigtige beslutninger, som her er samlet i bogform. Udover kongressens vedtagelser »Kommunisternes svar på 80ernes udfordring« og »Arbejdsresolutionen«, bringes centralkomiteens virksomhedsberetning og politiske beretning, samt nogle af diskussionsindlæggene på selve kongressen.

 **FORLAGET
TIDEN**

ISBN 87-579-0239-9

TERPO TRYK

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk